„Un roman
minunat scris,
un talent
de-a dreptul
spectaculos..."
THE TIMES

TAMI HOAG

ÎNALT, BRUNET, ÎNDRĂGOSTIT

EDITURA MIRON

Cuprins

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11

Tami Hoag

Înalt, brunet îndrăgostit

Traducere de Emil Pascu

Editura MIRON
1995

Tami Hoag
Tempestuous
1990

Capitolul 1

— Dumnezeule, e drăguţă! murmură Christian Atherton, cu accentul nealterat şi şlefuit de student englez.

Îşi îndreptă ţinuta trăgându-şi umerii înapoi, sub lâna fină a jachetei de marinar. Îşi ridică, uşor, bărbia pătrată deasupra nodului elaborat al cravatei maron, care îi scotea în evidenţă liniile clasice ale feţei slabe. Ca răspuns la încordarea sa, calul se mişcă nărăvaş sub el.

Atenţia sa era captată de tânăra care călărea în ring – o panglică albastră. Era expert în privinţa femeilor, de vreo douăzeci şi doi de ani, din vara când împlinise treisprezece ani şi când fetei grădinarului îi crescuseră brusc sânii. Femeia asupra căreia îşi fixase atenţia merita o examinare foarte atentă.

— Cine este?

— Unde ai fost? Ai trăit într-o peşteră? mormăi Robert Braddock, cu vocea sa bogată şi accentul sudist, ca o plăcintă de pecan – gura sa, larg deschisă, se transformă într-un zâmbet tăios şi plăcut. Se sprijini leneş de oblâncul şeii, nelăsând să se bănuiască că ar fi unul dintre cei mai buni antrenori de echitaţie din Virginia, deşi în vârstă de doar douăzeci şi şapte de ani.

— Aproape, răspunse Christian. Doar ce am petrecut trei săptămâni în Anglia, la mausoleul familial, cunoscut mai bine sub numele de Westerleigh Manor. A murit unchiul Richard.

Braddock îşi aduse aminte de maniere şi se îndreptă în şa, din respect pentru cel decedat.

— Iartă-mă, Chris.

— Nicio problemă, zise Christian, zâmbind către prietenul şi rivalul său, un zâmbet larg, pe măsura condiţiei sale de aristocrat elegant şi cam libertin. Unchiul Dicky avea nouăzeci şi şapte de ani; a băut la viaţa lui, a mâncat ca un maniac şi a murit „în şa“, dacă pot să mă exprim aşa. A avut o viaţă minunată şi un deces agreabil. Să avem toţi norocul lui.

Ochii săi albaştri căpătară o nuanţă de înţelepciune, iar veselia sa scânteietoare păli, o clipă, în vreme ce oftă. Puritanii Athertoni mai aveau o singură oaie neagră – el.

— Alexandra Gianni, spuse Braddock, răspunzând întrebării iniţiale; rece ca mânerul fântânii în ianuarie, dimineaţa, adăugă el, cu dezgust abia disimulat.

— Te-a refuzat, nu-i aşa? întrebă Christian sec, ridicând o sprânceană.

— E de trei săptămâni aici şi a reuşit să spună un singur cuvânt fiecărui tip care a incitat-o: „Nu“.

— Păi, asta înseamnă că are gust şi o judecată solidă.

— Presupui că tu te-ai descurca mai bine?

— Te rog, mormăi Christian, dispreţuitor, bineînţeles. Recunosc, Braddock, că ai sucit minţile câtorva fete prostuţe, de pe la grajduri, dar cred că nu prea eşti de talia mea.

— Fraier încrezut ce eşti, spuse Braddock, cu un zâmbet îngăduitor. Pariez că nu ajungi nici tu la vreun rezultat cu ea. Oi fi tu un Casanova prin lumea bună, dar femeia asta este mai rece ca gheaţa care a scufundat Titanic-ul.

Christian o privi iarăşi pe Alexandra, în treacăt. Nu i se părea a fi tipul de fată de gheaţă. Cu tenul ei măsliniu, ochii negri, părul simplu şi gura fragedă, părea mai degrabă tipul de femeie fierbinte. Vulcanică. Tipul de femeie care se lupta cu bărbatul de la egal la egal, în pat şi-i lăsa urme de unghii pe spate.

Braddock se întoarse către el şi îi zâmbi.

— Cât vrei să pariezi?

— Pardon?

— Pune banii la bătaie, Romeo, îl provocă el. Pariez o sută de dolari că nu o faci să meargă cu tine la Hayden Hill, la concursul clasic de sărituri. Christian izbucni într-un râs surprinzător, care îi făcu calul să tresară. Pursângele dansă sub el, dar el îl linişti, mângâindu-l cu mâna pe gât, fără să-şi ia ochii de la Braddock.

— Ai chef să te ruinezi?

— Uiţi, amice, spuse Braddock, cu şiretenie, că eu am vorbit cu doamna. Am ceva experienţă. Pun pariu pe o sută că nu o să meargă cu tine.

Christian se gândi, o clipă, la pariul îndrăzneţ. Se trezea ştrengarul din el. Puritanii din familia sa ar fi dat din cap dezaprobator. Se gândea cum ar fi procedat unchiul Dicky şi zâmbi.

— Pune o mie şi facem târgul.

Ochii negri ai lui Braddock străluciră de plăcere şi lăcomie.

— S-a făcut, amice.

Capitolul 2

— Bună treabă, scumpo, spuse Tully Haskell la despărţire.

Alex murmură un „mulţumesc” şi se întoarse către locul pe care îl închiriase în acea zi.

Sări şi înghiţi în sec când bărbatul o atinse, dar când îl privi, el se depărtă, ca şi când nu făcuse nimic nelalocul lui. Alex se opri pe culoar pentru o clipă, nervoasă, apoi se întoarse să privească cei doi cai, ambii proprietatea lui Haskell: Daneza, iapa blândă cu care doar ce câştigase şi Terminator, un cal cam necioplit, asemeni proprietarului său. Asta era lumea – femeile slabe şi maleabile, iar bărbaţii luau tot ceea ce voiau.

Toată fiinţa lui Alex se încorda împotriva amintirii care încerca să iasă la suprafaţă. Cu ochii închişi, încercă să o domine, reuşind să stăpânească doar imaginile, nu şi sentimentele pe care acestea le evocau. Muşchii i se încordară până când începu să tremure.

Când mâna mare, bărbătească, îi atinse umărul, nu se gândi, nu întrebă şi nu se întoarse să-l înfrunte. Reacţionă pur şi simplu aşa cum fusese antrenată să reacţioneze. O secundă mai târziu, Christian Atherton zăcea întins la picioarele ei, pe podeaua prăfuită.

Alex se uită cu ochii mari, speriată de ceea ce făcuse. Îl aruncase peste umăr pe triplul câştigător al Grand Prix-ului Asociaţiei de Echitaţie. Dăduse de pământ cu unul dintre cei mai respectaţi oameni în domeniu.

— Oh, nu… Gemetele ei se amestecau cu ale lui. Se lovi cu palma peste frunte şi se blestemă,

într-o italiană rapidă.

Christian se ridică uşor, chircindu-se din cauza durerii din umăr şi spate. De pe cal, căzuse ceva mai uşor. Clătină din cap să se dezmeticească şi o privi pe Alexandra Gianni, cu o expresie uimită. Micuţa, fragila Alexandra Gianni, care nu avea mai mult de un metru şi cincizeci şi cinci de centimetri.

— Ai luptat în trupele de comando sau ce?

— Îmi pare rău, şopti Alexandra, prea speriată să vorbească tare. Îşi muşcă buza şi îşi închise ochii iarăşi, vrând ca totul să dispară în clipa când îi va deschide din nou.

Nu aşa se face o reputaţie bună în Virginia, se mustră ea. Dacă azvârlea persoane importante, în stânga şi în dreapta, nu-şi va face prieteni şi nici nu va câştiga respect. Fără prieteni, învăţase să trăiască, dar fără respect, era imposibil.

Îşi acoperi ochii cu mâinile şi privi pe furiş, printre degete. Christian era încă pe podeaua grajdului. Luase o poziţie relaxată, cu un genunchi ridicat şi cu o mână peste el. Se uita, în lungul coridorului, la cei câţiva oameni care îl priveau; era înfuriat, cu sprâncenele încruntate şi cu gura sa frumoasă, deformată.

Părul său blond îi cădea în dezordine, pe frunte. Una peste alta arăta al naibii de sexy.

Alex îşi imagină că aşa arăta întotdeauna. Inima îi bătea şi ea ştia că nu efortul, pe care-l făcuse, era cauza. Şi-ar fi putut spune că era din cauza sperieturii. Şi-ar fi putut spune că nu avea nicio legătură cu faptul că Christian Atherton arăta chiar mai bine decât pe paginile revistelor de echitaţie. Şi-ar fi putut spune toate acestea, dar ar fi fost minciuni.

— Îmi pare foarte rău, bâlbâi ea, teribil de încurcată.

— Aşa zici tu. Întotdeauna arunci bărbaţii la pământ, sau ai făcut-o doar cu mine? o întrebă el, pe un ton mai sec decât Martini-ul sec.

— M-aţi speriat, zise Alex, acuzator, gesticulând ca şi când ar fi încercat să-şi stăpânească izbucnirea emoţională. Părea mai vinovată de reacţie, decât de faptul că îl trântise pe Christian. Respirând pentru a se calma, adăugă: N-ar fi trebuit să mă speriaţi.

— Înţeleg. O sprânceană a lui Christian se ridică şi coborî. Era un adevărat mister cu reacţiile ei. Dădu iarăşi din cap. Niciodată nu trebuie să te apropii de cai pe la spate. Cred că o să fac la fel şi cu femeile.

— Îmi pare foarte rău, sincer, spuse Alex stânjenită, întinzându-i o mână pentru a-l ajuta.

Christian o privi neîncrezător.

— Nu sunt sigur că ar trebui s-o accept, spuse el. Îmi promiţi că nu o să-mi răsuceşti mâna la spate şi n-o să mă izbeşti cu faţa de un stâlp?

Alex nu se putu abţine să nu râdă, uşurată. O luase mai în glumă decât mulţi alţi bărbaţi. Îl umilise în public, iar el o privea clipind cu ochii săi albaştri, zâmbind strâmb şi auto compătimitor. Zâmbetul ei păli când înţelese cât de uşor îi penetrase apărarea sa mentală, cu zâmbetul lui infam. Din punct de vedere profesional era foarte bine să se împrietenească cu el. Nu acelaşi lucru se putea spune şi din punct de vedere personal.

— O să arăt că sunt bine crescută, îi promise ea, serioasă.

— Asta nu înseamnă mare lucru, o tachină Christian, apucându-i mâna mică. Dar cred că o să trebuiască să te cred. Se ridică cu eleganţă în picioare, reuşind să nu arate prea rău. Nici măcar cravata sa maron nu se deranjase, observă Alex, cu admiraţie.

Nu era prea înalt, puţin peste un metru şi optzeci, dar ţinuta îi era atletică şi elegantă. Umerii îi umpleau costumul perfect.

Coapsele sale erau înguste, picioarele erau picioare de dansator şi călăreţ, lungi şi suple, iar pantalonii de călărie îi puneau în evidenţă muşchii.

Cizmele negre, înalte până la genunchi, erau impecabil lustruite.

În timp ce Alex îl privea, acelaşi lucru îl făcea şi Christian, însă mult mai încet, mai evident apreciativ. Privirea sa alunecă peste ea, cu toată căldura mierii încălzite de soare, învăluind-o ca şi cum ar fi fost mult mai înaltă şi infinit mai voluptuoasă şi îmbrăcată în ceva mult mai sexy decât costumul de călărie.

Alex aproape că privi în jos, să vadă dacă nu cumva hainele i se transformaseră într-un neglije diafan. Se simţea dezbrăcată de ochii săi albaştri şi un fluid i se împrăştie sub piele. Îşi eliberă puţin bluza la gât, încercând să respire mai uşor.

Christian zâmbi în sinea sa, conştient de reacţia ei la evaluarea sa şi conştient, de asemenea, de răspunsul propriului său corp. Îi plăcea ceea ce vedea.

Părul ei strălucea în reflexe negre-albăstrui în lumina moale a grajdului. Era tunsă scurt în părţi şi la ceafă, dar lung deasupra, părul fiind des şi ciufulit, cu tendinţa de a se revărsa pe frunte.

Tunsoarea băieţească nu diminua eu nimic feminitatea de spiriduş a trăsăturilor ei.

De fapt, simplitatea stilului ei făcea ca privirea să fie atrasă de liniile delicate ale ovalului feţei: pomeţii înalţi şi bine definiţi, nasul subţire şi bine conturat, gura senzuală.

Christian gemu în tăcere; dorinţa îl răscolea. Gura aceea cerea să fie sărutată. Continuând cu turul vizual, realiză că bărbia îi era uşor îndrăzneaţă. Iar ochii nu erau căprui-închis, aşa cum crezuse, ci cu o uşoară tentă de ambră translucidă, punctată cu pete aurii.

Frumoşi, intenşi şi… cum?… şireţi. Ce ciudat! Alex se mişcă stânjenită şi încercă să-şi retragă mâna din a sa. El o ţinea strâns, dar delicat. Nu era nimic agresiv în strânsoarea sa. Îi comunica doar, prin strângerea uşoară a degetelor, că nu este încă gata să o elibereze.

Nu era de mirare că erau atât de buni caii săi, se gândi ea. Cu mâini ca acestea, nu era nicio problemă; el nu făcea altceva decât să conducă, să insiste în tăcere şi să-şi urmeze calea întotdeauna – aşa cum o făcea acum.

— Să zicem că nu ai încercat să mă scoţi din competiţie definitiv şi o să continuăm această conversaţie, îi sugeră el, zâmbind încă.

— Presupun că nu pot refuza o asemenea ofertă, răspunse Alex, încercând să ignore senzaţia caldă şi alunecoasă din stomac. Nu-şi putea permite să-l lase pe Christian Atherton s-o tulbure astfel. Erau doar colegi de competiţie. Faptul că el era încântător, delicios de masculin, iar ea era femeie, nu putea intra în discuţie.

Christian se abţinu să nu scrâşnească din dinţi la răspunsul ei nu prea entuziasmat. Nu trebuia să arate atât de resemnată.

Nu înţelegea că erau atâtea alte femei care ar fi luptat, din răsputeri, pentru a avea ocazia de a-i ţine mâna? După toate aparenţele, ea le-ar surclasa pe toate, se gândi el, incapabil de a-şi ascunde amuzamentul.

— Christian Atherton, spuse el, zâmbindu-i.

Televiziunea era nedreaptă cu el, se gândi Alex. La televiziune, era doar chipeş, în realitate, e strălucitor. Are aerul unui prinţ, sigur pe el, încrezător în propriile sale calităţi, strălucitoare, care îl individualizau faţă de simplii muritori care îl înconjurau.

Faptul că se prezentase singur, aproape că o făcu să râdă. Ca şi cum ar fi existat o femeie sau fată, interesată de călărie, care să nu-l fi cunoscut. Christian Atherton era băiatul de aur al competiţiilor de obstacole.

Realizările sale profesionale constau în victorii la toate marile competiţii din America şi străinătate. Avea de asemenea şi reputaţia de playboy. După toate socotelile, câştigase la fel de

multe inimi ale femeilor, câte panglici albastre în decursul timpului. Nu era greu de înţeles de ce.

Nu, se gândi Alex, nu era greu să-ţi imaginezi de ce femeile cădeau la picioarele acestui bărbat. Era mai greu însă să-şi stăpânească reacţiile feminine şi să le păstreze la nivelul aristocratic, impus de el.

Din fericire sau din nefericire avea ceva experienţă în a-şi ascunde reacţiile. Expresia sa rămase neutră, fără a trăda ceva din tot zbuciumul interior.

— Mă numesc Alex Gianni. Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Atherton? întrebă ea, pe un ton neutru. De data aceasta, când ea îşi trase mâna, el nu opuse nicio rezistenţă.

— Spune-mi Christian, pentru început, spuse el în şoaptă. Mi-este teamă că am fost teribil de prost crescut să fiu plecat atâta timp, cât tu ai fost aici. N-am avut ocazia să-ţi spun bun-venit la Briarwood, domnişoară Gianni. Insist să o fac acum. Ce părere ai să luăm masa mâine şi să facem o plimbare cu maşina prin împrejurimi?

Oh, nu, îşi spuse Alex în sinea ei, cu inima bătându-i puternic. Încă unul. Ce avea de atrăgea atenţia bărbaţilor în asemenea măsură? Pur şi simplu nu putea să înţeleagă. Nu credea despre sine că este o femeie deosebit de frumoasă.

Nu era tipul care să fure inima bărbaţilor. Nu flirta deloc şi nici nu-i încuraja pe bărbaţi. De fapt, făcuse tot posibilul să nu atragă atenţia în niciun fel. Totuşi, în cele trei săptămâni, de când ea şi fiica ei, Isabella, se instalaseră la mica fermă de lângă Briarwood, avusese cel puţin şase propuneri de întâlnire.

Iar acum, Christian Atherton, bărbatul al cărui poster împodobea dormitorul oricărei fete îndrăgostite de cai din Vest, pusese ochii pe ea. Întâmplarea era prea ironică. Cândva, de mult, ar fi fost flatată fie şi dacă i-ar fi vorbit, fără a-i propune o întâlnire; s-ar fi fâstâcit de emoţie. Dar

acele zile trecuseră. Acum era doar zăpăcită şi puţin dezamăgită.

— Îmi pare rău, domnule Atherton, spuse ea, cu un calm dezarmant. Mi-e teamă că nu prea am timp pentru astfel de lucruri. Mulţumesc, oricum, pentru invitaţie.

— Oh, nu, insistă Christian. Trebuie să ne cunoaştem mai bine, nu crezi?

Strălucirea din ochii lui albaştri făcea ca propunerea să fie mai mult intimă, decât familiară. Era la o jumătate de pas mai aproape decât ar fi fost necesar – suficient de aproape, încât s-o facă pe Alex să se simtă stânjenită, dar totuşi nu suficient de aproape, încât să o determine să se îndepărteze.

Bărbatul era un cuceritor, iar ea ştia aceasta. Lumina scânteietoare din ochii lui îi spunea lui Alex că era perfect conştient de ceea ce făcea şi că era conştient că ea ştia.

Totul era un joc minunat pentru el, să provoace şi să cucerească femeile. Toată lumea ştia care erau regulile lui: distracţia, nimic serios, fără nicio părere de rău.

Alex simţea cum se relaxează şi înţelese că e periculos. Se putea ca el să nu o ameninţe, dar era, cu adevărat, un pericol, un pericol care trebuia să fie curmat din faşă. Realiză adevărul, cu un acut sentiment de regret. Ar fi putut fi plăcut…

— Ştiu totul despre dumneata, spuse ea, cu un zâmbet stânjenit, care îi ridică colţul gurii.

— Reputaţia mi-a luat-o înainte? îşi ridică o sprânceană şi păru imens de mulţumit de sine. Era o expresie care se schimbă rapid, într-o strâmbătură comică, când ea îi răspunse:

— Bineînţeles. Mama mi-a spus să mă feresc de bărbaţi ca dumneata, când am împlinit treisprezece ani.

— Bineînţeles că n-ai ascultat-o, spuse Christian, iar ochii îi scânteiară cu umor.

Nu, se gândi Alex, privind într-o parte, devenind, dintr-o dată, meditativă; n-o ascultase. Poate, dacă ar fi ascultat-o, ar mai fi fost căsătorită, ar mai fi fost în California, ar fi avut ajutorul familial. Dar nu ascultase şi toate acestea erau acum de domeniul trecutului.

— Prefer să te văd zâmbind, îi şopti Christian, apropiindu-se încet.

Nu avea idee unde dispăruse cele câteva clipe, dar nu era un loc plăcut acolo unde ea zăbovise. Părea tristă şi ar fi vrut să-şi pună mâna pe umărul ei, într-un gest liniştitor, dar bănuia că nu-i va aprecia gestul.

Totuşi, îi îndepărtă zulufii rebeli de pe frunte, apropiindu-se şi mai mult încât, atunci când îi vorbi, vocea era ca o şoaptă moale:

— Lumina străluceşte ca aurul în ochii tăi, când zâmbeşti.

Pentru o clipă, Alex se uită la el, vrăjită de privirea lui, de vocea lui, de tandreţea din ochii lui. Era ciudat să fii atât de aproape de el, învăluită de puterea personalităţii lui. Într-un fel, totul părea cunoscut şi, totuşi, deosebit. Era îmbătător… şi periculos.

În cele din urmă, se trezi din reverie, privindu-l preocupată.

— Ar fi mai bine să vă păstraţi farmecele, domnule Atherton, nu le irosiţi pe mine.

— Farmecele nu se irosesc niciodată pe o femeie frumoasă, răspunse Christian, ridicându-şi bărbia.

Îşi puse mâna pe uşa de lângă ea şi se mai apropie un milimetru. Mai jucase jocul acesta înainte. Era nevoie de hotărâre, dar merita întotdeauna efortul suplimentar.

Sub gheaţa Alexandrei Gianni era foc. Îl vedea în ochii ei de chihlimbar, în bărbia ei încăpăţânată şi în liniile luxuriante ale gurii.

Voia să fie el acela care să topească gheaţa şi să aducă focul la suprafaţă. Voia să fie el acela care să

simtă mângâierea şi căldura flăcărilor.

Nu avea nicio legătură cu pariul. Nu avea nevoie de bani şi nici personalitatea sa nu avea nevoie de succes.

Totul era provocarea. Erau sentimentele bărbatului şi ale femeii, dintru început, sentimentele care erau doar puţin mai primitive decât cele cu care era obişnuit el. Îl intrigau. Alex îl intriga.

— Mulţumesc pentru compliment, şopti Alex retrăgându-se şi încercând să scape nu numai de bărbat, ci şi de forţa personalităţii sale. Hotărârea ei se clătină sub privirea sa apreciativă.

Senzaţia aceea caldă şi lunecoasă o răscoli iarăşi, când privirea i se opri pe gura lui. Era deschisă şi mobilă, cu buze ferme şi bine conturate şi cu un repertoriu infinit de zâmbete sexy.

Nu se putu abţine să nu se întrebe cum ar fi să o sărute. Gândul era nedorit, nebinevenit, însă i se insinuă cu insistenţă. Era atâta timp de când un bărbat nu o mai sărutase, cu acea pasiune şi tandreţe de care, instinctiv, ştia că acesta era capabil. Fusese singură atâta timp…

El îi înţelese mesajul din privire şi îşi plecă capul puţin, a invitaţie, cu buzele deasupra buzelor ei. Dar înainte ca ea să-i primească oferta, apărarea i se trezi şi se retrase, aplecându-se să-şi scoată mănuşile din geanta cu echipament. Ce se întâmplă cu ea, se întrebă ea, supărată.

Mâinile îi tremurau agitându-se inutil în geanta mare în care îşi ţinea toate cele necesare. Era un dezmăţat şi un afemeiat şi ea nu avea timp şi nici chef de astfel de lucruri. Nici el nu ar fi avut, dacă ar fi cunoscut-o. Dumnezeu ştia, ar fi stabilit un record mondial de viteză când ar fi cunoscut-o.

— Doar o constatare, spuse Christian, sprijinindu-se, leneş, de stâlpul subţire. Dacă o femeie este frumoasă, merită să i se spună asta.

— Şi dacă nu este?

— Atunci i-a spus, oricum, zise el, zâmbind.

Era un linguşitor din naştere. Era o însuşire pe care şi-o perfecţionase de copil. Chiar de la frageda vârstă de patru ani ştia că sexul frumos adoră laudele.

Mătuşile, precum şi prietenele mamei sale îl răsplăteau din belşug pentru remarcile sale iscusite. În ceea ce o privea pe Alex, era perfect justificat. Era foarte drăguţă, într-un fel sofisticat. Cu cât o privea mai mult, cu atât era mai încântat de ceea ce vedea.

Frumuseţea ei era în acelaşi timp exotică şi subtilă, iar el observă imediat că era complet nemachiată, nu avea nimic care să atragă atenţia sau să scoată în evidenţă. Observă, de asemenea, că nu prea se simţea în largul ei, din cauza complimentului şi a insistenţei sale.

Avea chiar impresia că s-ar fi simţit mai bine dacă n-ar fi observat-o deloc.

O privea cu un amestec de uimire şi amuzament cum îşi scotea şi îşi băga lucrurile în geantă. Era dezorientată şi era evident că nu-i făcea plăcere să fie aşa. Merită să fie reţinut aspectul ăsta, se gândi el.

— Eşti din cale afară de ordonată, spuse el, cu satisfacţie, aplecându-se să se uite în geanta ei. Când îşi întoarse capul către ea, se găsi iar la distanţa potrivită pentru sărutat. Zâmbi leneş şi adăugă: O calitate aproape la fel de nepreţuită ca felul cum arăţi.

Alex se îmbujoră şi se înfierbântă sub bluza de bumbac albă şi jacheta de culoare închisă.

— Îţi face plăcere să-mi priveşti dinţii, îl întrebă ea, sec?

— Recunosc, da, spuse el. Sunt adorabili. Îmi place cum se suprapun uşor cei doi de deasupra, îţi dă un anume aer de inocenţă.

— Să faci complimente este unul dintre hobbyurile dumitale, spuse ea, sperând că aceasta îl va dezamăgi.

— E mai mult o chemare, zise Christian.

— O faci foarte bine, spuse Alex, iar colţurile gurii i se ridicară, în vreme ce acea relaxare periculoasă se făcea iarăşi simţită.

Părea că-i este imposibil să-i reziste. Comportamentul lui neconformist şi încântător o făcea să creadă că nu putea reprezenta un pericol pentru ea.

— Mulţumesc, zise el, îndreptându-se doar pentru a se rezema cu insolenţă de uşă, încă o dată, ca şi cum ar fi vrut să-şi păstreze puterile pentru ceva mult mai important.

— Dar îţi pierzi timpul cu mine, dacă îţi închipui că te vei alege cu ceva, îl avertiză Alex, încercând, încă o dată, să devină rezervată şi rece. Se ridică în picioare şi îşi trase mănuşile de piele neagră, subţire. Am un grajd de care trebuie să am grijă şi o fiică, de crescut. Mă tem că nu prea am vreme de flirturi.

O sprânceană a lui se ridică a surpriză.

— Nu ai vreme? Dădu din cap şi oftă teatral. Scumpa mea fetiţă, flirturile reprezintă o parte esenţială din viaţă, ca vinul şi caii buni.

Alex îl privi frustrată. Încerca să fie serioasă, încerca să pună lucrurile cum se cuvine, între ei, chiar de la început. Nu-şi putea permite altă neînţelegere – ultima o costase prea mult.

Nu voia ca în mintea lui Christian Atherton să existe vreo neînţelegere în ceea ce o privea. Iar el avea tupeul să stea acolo şi s-o tachineze, arătând imposibil de bine, teribil de englez şi al naibii de sexy. El îi aruncă un zâmbet voalat şi şiret, care îi distruse, cu uşurinţă, toate barierele, ca şi când ar fi fost alcătuite din coji de ouă. Alex clătină din cap uimită şi zâmbi uşor.

— Nu renunţi cu una cu două, nu-i aşa?

— Nu renunţ niciodată, declară Christian, sclipirea de hotărâre luminându-i privirea şi pătrunzând prin vocea sa plăcută şi caldă. Rareori sunt învins, dar niciodată nu renunţ.

— De data asta eşti sortit să pierzi. Mi se pare cinstit să te previn. Era evident că nu o crede. Bineînţeles că nici ea nu credea. Bărbaţii ca Christian Atherton au o încredere nemărginită în succesul lor la femei. Mulţi dintre ei trec drept aroganţi. Acesta trecea drept afectuos. Alex ar fi preferat aroganţa, era mai uşor de înfruntat.

— O să vedem, spuse el, absent. Ai o fetiţă. Să presupun că eşti divorţată? Urăsc să aflu că am pus ochii pe o femeie măritată. Aceasta este una dintre regulile mele, pe care nu le încalc niciodată. Fără femei măritate.

— E bine că aflu că ai măcar un scrupul, reflectă Alex. Da, sunt divorţată.

Nu părea că această dezvăluire, în legătură cu trecutul ei, să-l afecteze prea mult. Alternativa de a lăsa lumea să creadă că Isabella e născută în afara căsătoriei nu-i prea convenea. De fapt, fiica ei se născuse după divorţul de Michael De Grazia, dar se născuse din dragoste, indiferent de ce credea Michael. Nu era vina Isabellei că mariajul părinţilor ei nu rezistase presiunilor din afară şi dinăuntru.

— Divorţată recent?

Îl privi pe Christian conciliant şi se îndreptă către boxa lui Terminator.

— Mi-ar face plăcere să mă învârt pe aici şi să joc în „Aceasta este viaţa ta”, dar trebuie să mă pregătesc pentru concurs.

— Apoi urmează cina, spuse el, cu acelaşi zâmbet. În Briarwood este un restaurant italienesc excelent. Proprietarul este prieten cu mine.

— Atunci poate că o să mănânce cu tine, îi sugeră Alex, mieros. Am de lucru şi cum am mai spus, un copil de crescut.

— În regulă, spuse Christian, cu un oftat binevoitor. Îţi cedez din primul rund, domnişoară Gianni. Pentru ce concurs te pregăteşti?

— Openul de sărituri.

Deschise brusc uşa boxei şi îi dădu prilejul lui Christian, pentru prima oară, să vadă, ca lumea, calul pe care îl călărea.

Ochii i se măriră de spaimă.

— Oh, Dumnezeule, nu se poate, şopti el, privind fix. Fără îndoială e uriaşul ciolănos, murg şi ţintat. Credeam că l-au împuşcat.

— Nu încă, spuse Alex, printre dinţi. Era ceva obişnuit pentru ea să gândească lucruri urâte despre caii pe care îi antrena – iar despre acesta avea destule motive să o facă – dar să audă pe un coleg de breaslă gândind la fel, era altceva. O enerva.

Christian îşi întoarse privirea de la cal şi o mulţime de sentimente ciudate îl răscoliră. Era o notă ciudată în glasul său când spuse:

— Doar nu ai de gând să călăreşti fiara asta.

— Pentru asta sunt plătită, spuse ea înţepat, îndesându-şi cascheta pe cap şi încheindu-şi catarama.

— Nu sunt destui bani în toată Virginia ca să merite.

Asta este părerea ta, se gândi Alex, încruntată. Ar fi simplu pentru el să refuze cai ca Terminator. Ferma Quaid, cea pentru care concura Christian, avea padocurile pline de cai de rasă dintre cei mai buni, nişte animale superbe.

Pe de altă parte, Christian avea destui bani ca să facă din călărie doar un hobby. Ea, în schimb, trebuia să se târguiască şi să fie recunoscătoare şi pentru nărăvaşi ca Terminator.

— Vorbesc serios, Alex. Şi chiar era. Colţurile gurii sale frumoase se lăsară. O cută de dezaprobare îi apăru între sprâncene. Arăta la fel de serios ca un bancher. N-am avut niciodată ghinionul să-l călăresc pe Terminator, dar sunt foarte conştient de reputaţia animalului. Aproape că mă îngrozesc că încaleci un asemenea cal. Nu ai mai mult de cincizeci de kilograme şi nici nu pari din cale afară de puternică. Fiara asta este cât o

locomotivă, cu o gură ca de granit şi o minte diabolică şi bolnavă.

Ca şi cum ar fi vrut să ilustreze aceasta, Terminator se repezi la el, cu unul dintre picioarele din faţă, când ieşi din boxă; Christian fu nevoit să sară înapoi, altfel ar fi pierdut o genunchieră.

Ochii îi scăpărau, urechile i se ciuliseră, iar el dansa nerăbdător, în timp ce Alex îi potrivea chinga şeii.

— Eşti nouă pe aici, zise Christian, mângâind crupa suplă a calului. Ăsta este singurul fel în care te poţi apropia de bruta asta. L-am văzut într-o competiţie, la Oatlands, înainte de a deveni vedetă. S- a repezit ca un fanatic la o nouă poartă şi s-a izbit într-un copac. Păcat că n-a murit, mormăi el, clătinând din cap. Asta a fost când s-a hotărât că este mai bine să concureze în arenă. Privea calul, cu un dezgust nedisimulat. A schimbat călăreţii mai des decât au schimbat proprietarii o maşină de mâna a doua. Cine este proprietarul lui acum?

— Tully Haskell.

— La dracu'.

Îi stătea pe vârful limbii să-şi spună părerea despre bărbatul pentru care călărea, dar ea era ocupată să-l scoată pe Terminator din grajd fără probleme. Bodogănind pe înfundate la adresa bărbaţilor care profitau de pe urma femeilor nevinovate, Christian o dădu pe Alex la o parte, luă animalul recalcitrant de căpăstru şi îl scoase afară, în soarele strălucitor de aprilie.

Alex îşi lovi cravaşa de cizmă şi fumegă, lăsând temperamentul să iasă la suprafaţă. Cine se credea el să-i spună ce cal să călărească sau să nu călărească, cu care proprietar să lucreze sau să nu lucreze? Cine se credea s-o vrăjească cu vorbe acum, apoi să-i minimalizeze capacitatea de discernere şi posibilităţile?

— Acum îmi iau eu calul, domnule Atherton, spuse ea, evitând cu îndemânare dinţii lui Terminator, când îi apucă frâul.

Christian refuză să-i dea frâul. O privi pe Alex întunecat, cu o uitătură care le-ar fi făcut mândre pe cele mai băţoase rude ale sale.

— Dacă ai avea puţină minte, i-ai trimite învârtindu-se atât pe ticălosul ăsta, cât şi pe stăpânul lui. Nu sunt altceva decât necaz, amândoi.

— Mulţumesc pentru părere, spuse ea repezit. Lăsându-i lui frâul, se trase într-o parte şi sări rapid în şa. Terminator dansă, scuturându-şi capul şi încercând să scape din mâna lui Christian. Alex apucă frâul şi-şi fixă picioarele în scări, cu fermitate. Îl privi pe Christian de sus, cu o strălucire de aur în ochi. Nu-mi pot permite luxul de a-mi alege clienţii, domnule Atherton. Calul ăsta poate să sară, iar eu pot să-l călăresc. Nu este o plăcere întotdeauna, dar pentru asta sunt plătită şi, pentru că nu am o avere de familie pe care să mă bizui, o fac fără să mă plâng.

Christian privea cum Alex strunea calul. Era evident că atinsese coarda sensibilă. La dracu', nu era genul lui să se comporte aşa, să spună oamenilor ce au de făcut. Fraţii săi făcuseră carieră din asta, dar el fusese întotdeauna adeptul lucrului făcut din convingere. Nu era treaba lui ce fac ceilalţi oameni cu vieţile lor. De ce deviase de la această filosofie, nu ştia. Era clar, oricum, că Alex nu o apreciase.

— Alex, iartă-mă, zise el.

— Spune asta cuiva căruia îi pasă, zise ea cu atenţia concentrată la cal. Muşchii lui Terminator se încordau şi tremurau sub ea. Era ca şi cum ar fi stat pe un vulcan gata să explodeze. Apăruseră deja pete de transpiraţie pe gâtul calului şi spumă în colţul gurii.

Îl privi pe Christian în treacăt; îngrijorarea şi părerea de rău din ochii lui îi merseră la inimă. Îi zâmbi mascat.

— Poţi să-mi urezi noroc.

— Sigur.

Dădu din cap, eliberă zăbala şi-i făcu cu mâna. Calul uriaş se năpusti înainte, încercând să se impună, dar se dădu bătut şi se aşeză într-un trap uşor. Christian oftă şi îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul, neliniştit fizic de brusca sa grijă pentru altă persoană. Se considera un burlac desăvârşit, grijuliu doar faţă de propriile necesităţi, responsabil doar pentru sine însuşi. Aşa trăise toată viaţa. Ca cel de-al patrulea fiu al contelui de Westly, era departe de problemele familiale. Fraţii săi mai mari luaseră ei frâiele responsabilităţilor, lăsându-l pe el să ia alt fel de frâie. Se angajase ca antrenor la ferma Quaid, pentru că nu voise să-şi ia responsabilitatea de a-şi conduce propria afacere. Era necăsătorit, pentru că nu voise să-şi ia responsabilitatea unei soţii. Şi acum o privea pe Alexandra Gianni luptându-se cu diavolul acela de cal, simţindu-se răspunzător pentru că nu reuşise să o convingă să nu-l încalece.

Doamne, ce-ar fi zis unchiul Dicky? se întrebă.

— Te-ai cam pierdut, Înălţimea ta, se auzi o voce sardonică, din spate.

Christian îşi mută atenţia de la Alex, care îl condusese pe Terminator de-a lungul platoului, pentru a-i trece furia, la sursa de amuzament. Robert Braddock era în spatele lui, uitându-se alene prin listele de preţuri ale unui catalog de echipament. Braddock era exact de înălţimea sa, dar mai robust. În alte vremuri, ar fi putut fi pirat sau ţigan. Începutul de râs îi ridică colţurile buzelor şi îi încreţi faţa, dincolo de ochii săi negri.

— Ce vrei? îl întrebă Christian, iritat.

Nu avea îndoială că Robert prinsese fiecare amănunt din primirea, nu tocmai amicală, pe care Alex i-o făcuse, pe aleea grajdului. Nu l-ar surprinde să fi tras şi o casetă cu umilirea lui. Robert se mândrea să fie primul din competiţie care ştia totul despre toate cele ce se întâmplau. Era un lucru pe care Christian îl considerase întotdeauna enervant; considera bârfa sub

demnitatea sa. Îşi îngustă ochii şi încercă să se gândească la cel mai frivol şi insultător mod în care va cheltui banii prietenului său, atunci când va câştiga pariul.

— Ce înseamnă asta? Grosolănii din partea amicului meu englez? Robert îl tachina fără milă, iar ochii îi jucau în cap. Vai, vai, ce ar spune regina?

— Ar spune că eşti un porc antipatic. Pleacă.

— A, da, am alte lucruri mai bune de făcut, de exemplu să mă gândesc ce o să fac cu cei o mie de dolari. Cred că o să încep cu o pereche de cizme noi-nouţe.

— O să te fac să le mănânci pe cele pe care le porţi acum, spuse Christian, întrecând puţin măsura, suficient ca să-i dea apă la moară prietenului său.

— Hopa-hop, Christian, ţi se văd rănile.

— Cară-te.

Robert oftă fericit şi întoarse o pagină în catalog.

— Mă gândesc că s-ar putea să-mi cumpăr şi o jachetă nouă, să meargă cu cizmele. Crezi că mi-ar sta bine în dungi?

Christian ridică o sprânceană, dispreţuitor.

— Ţinând cont de locul de unde cumperi în mod obişnuit, cred că ai putea să-ţi schimbi de două ori garderoba cu o mie de dolari, dar n-are rost. Nu o să ai banii..

— Zău? Cred că mica tumbă pe care ai făcut-o, peste umărul doamnei Gianni, ţi-a cam zdruncinat creierii, amice. Păcat că nu purtai casca. Sunt câteva bune în catalog, spuse el timid, răsfoind paginile în faţa lui Christian. S-ar putea să fiu băiat bun şi să-ţi cumpăr una, cu propriii tăi bani.

Christian îl privi lung şi rece, apoi zâmbi ca un crocodil.

— O să-mi facă o mare plăcere să te umilesc cu propriii tăi bani, Robert. Mă întreb cât mai costă anunţurile în ziua de astăzi.

— N-are niciun rost. Braddock împachetă catalogul şi îl puse la subsuoară. Să punem lucrurile la punct: sper că înţelegi că trebuie să fie o întâlnire cum se cuvine. Trebuie să o însoţeşti la petrecere, să iei masa cu ea, să dansezi cu ea şi s-o săruţi în văzul lumii.

— Zău, Robert, spuse Christian, cu dispreţ, cât de copil poţi fi!

— Astea sunt condiţiile, spuse Robert, calm. Te prinzi?

— Mă prind, zise Christian, dându-şi ochii peste cap.

Putea să fie, la urma urmei, la fel de adolescent ca omul de lângă el. N-avea niciun motiv să nu fie. Nu avea pe nimeni căruia să-i dea socoteală. Nu era nimic rău într-un mic pariu între gentlemeni. Nu era niciun pericol ca doamna în chestiune să fie jignită în vreun fel. Or, să se bucure de o noapte împreună, Christian va fi cu o mie de dolari mai bogat, iar Robert va fi un om mai sărac, dar mai înţelept. Părea să fie o treabă bună pentru toată lumea.

Îşi întoarseră privirile către Alex şi Terminator. Îl plimba în cerc, în colţul lor de teren, la depărtare de ceilalţi cai şi călăreţi.

— Ce ştii despre ea? întrebă Christian.

— Nu prea multe, în afară de ce ţi-am spus deja. A închiriat locul ăla şi antrenează cai pentru concursuri. Are câteva fete care iau lecţii de la ea. Dar în ceea ce priveşte locul de unde vine şi cum a ajuns aici, mister.

— Hmmm, mormăi Christian; îi stârnise curiozitatea. Îmi place misterul.

— Amice, mai bine te informezi, pentru că femeiuşcă asta nu prea are chef să se joace de-a Sherlock şi doctorul Watson cu nimeni.

— Vom vedea.

— Uită-te cum călăreşte armăsarul ăsta, spuse Braddock, cu admiraţie. Stă bine în şa, tare ca piatra. E bună.

— Da, foarte bună, confirmă Christian. Prea bună ca să se sinucidă călărind calul ăsta. Tully Haskell ăsta a reuşit s-o păcălească cu Terminator. Dacă o să fie rănită… Ameninţarea i se strecură în suflet pe măsură ce-şi închipuia scena rănirii. Trupul său suplu se cutremură. De unde venea grija asta? Nu era treaba lui ce se întâmpla între Tully Haskell şi Alex Gianni. Bineînţeles, nu era rolul lui să acţioneze fie ca un gardian, fie ca un înger răzbunător. Dumnezeule, nu era acum şi nici nu dorise vreodată să fie răzbunător, pentru Alex Gianni sau pentru altcineva.

— Te simţi bine? întrebă Robert, preocupat. Arăţi palid.

— Mă simt bine, spuse Christian. Doar rămăşiţele pe care le-am luat cu mine din Anglia.

— Fiindcă veni vorba de lucrurile din Anglia, spuse Braddock, tărăgănat şi sardonic, în vreme ce o privea pe tânăra femeie care se îndrepta către ei, îmbrăcată în pantaloni la modă şi o jachetă de motociclist, din piele neagră.

Christian gemu din străfundurile fiinţei sale.

— La dracu', am auzit că umbli după păsările prin grajduri, spuse femeia, cu o voce de se auzi mai ceva ca clopotele de la biserica Sf. Maria. Se opri la câţiva metri de ei şi izbucni într-un hohot de râs. Ce mai tărăboi! Aş fi murit s-o văd şi pe asta! I-au sărit penele prin tot grajdul când a fost trântit de o femeie!

— Charlotte, e nevoie să ţipi întotdeauna, de parcă ai vrea să depăşeşti zgomotul unui motor de avion? întrebă Christian, printre dinţi.

Izbucnirea tinerei atrase priviri amuzate în jurul lor. Chicotelile se răspândeau prin grupuleţele de oameni, ca valurile într-un lac.

Nu era nicio şansă să ţină secret micul incident cu Alex, bineînţeles, însă ar fi preferat ca bârfele să fie răspândite de altcineva, decât de unul dintre îngrijitorii lui.

Râse şi îi făcu cu mâna.

— Oh, dă-i bătaie. Nu e nimeni prin jur care să nu fi auzit povestea de câteva ori deja, ţipă ea, cu accentul ei din East End.

Braddock îşi frecă bărbia, încercând să-şi ascundă, în mod discret, zâmbetul.

Christian se învineţi la faţă şi scrâşni din dinţi.

— Charlotte, tu eşti năpasta vieţii mele.

— Oh, las-o baltă, n-are rost să te căieşti deloc.

Charlotte sau Charlie Simmonds avea optsprezece ani, era o puştoaică cu un accent al vorbirii la fel de greu ca şi ceaţa londoneză. Părul ei roşcat, pe care îl purta pieptănat drept în sus, era tăiat în creştet şi arăta la fel de des şi de neted ca brazdele de iarbă din parcul Windsor. Christian bănuia că reuşea să-l facă să stea aşa numai din încăpăţânare. Faţa îi era încă rotofeie, de copil şi atrăgea atenţia din cauza abundenţei de rimel şi ruj violent. Un snop de cercei îi atârna de urechea dreaptă. De cealaltă ureche, atârna unul singur.

Era nepoata lui Old Ned, grăjdar şef la Westerleight Manor. „O fată deşteaptă şi precoce”, spunea Ned, „tot ce are nevoie este să vadă puţin lumea; tatăl ei a dispărut, iar maică-sa cam bea. Nu prea se găseşte o slujbă pentru vârsta ei “. Disperarea i se citea în ochi, în clipele acelea, iar singurul lucru de care îi părea rău lui Christian era că cedase. Ned îl rugase din tot sufletul să ia fata cu el, în Virginia. Încă se mai întreba de ce spusese „da“.

— Poate oi fi alunecat, iubitule, spuse Charlie, împungându-l în coastă cu cotul ei ascuţit. Normal ar fi să cadă femeile la picioarele tale, nu invers.

Christian îşi înghiţi câteva remarci diverse, toate de genul „ai grijă cum vorbeşti cu superiorii tăi“. Dădu drumul, în şoaptă, unei înjurături mai delicate. Fiecare dintre remarcile acestea era un lucru pe care fraţii săi l-ar fi spus servitorilor. Nu se puteau spune asemenea lucruri în America.

Conform cu ideologia din această ţară, nimeni nu avea „superiori” aici. Era unul dintre motivele

pentru care se mutase în State – să scape de sistemul de clasă blestemat în care crescuse. Şi acum era gata să uite asta, la prima împunsătură a unei adolescente. Poate chiar alunecase, aşa cum spusese ea.

— Ce s-a întâmplat, iubitule? întrebă Charlie, clipind în aşa fel încât ochii i se transformară în puncte mici, întunecate, pe faţa rotofeie. Te deranjează puţină zeflemea? Ţeapăn, îl tachină ea, cu o voce melodioasă şi-i făcu semn cu degetul.

— Oh, nu fi aşa plictisitoare, mormăi Christian, bosumflat. Ar trebui să te pedepsesc pentru că eşti necuviincioasă. Se strâmbă imediat ce dădu drumul acestor cuvinte. Unchiul Dicky s-ar fi răsucit în mormânt, dacă nu l-ar fi incinerat şi nu i-ar fi împrăştiat cenuşa peste circuitul de la Cheltenham.

— Bine, bine. Dă-i bătaie, dă-i bătaie şi concediază-mă. Se întoarse către Robert, îşi dădu ochii peste cap şi-i spuse: Am auzit că au nevoie de ceva ajutoare la Green Hills, iar antrenorul e un tip de treabă. Nu-i aşa, Bobby?

Braddock se uită cu teamă către prietenul său, dar Christian nu avu milă de el. Avea el destule pe cap.

— Mă duc să văd următorul concurs, mormăi el şi se îndreptă în direcţia ringului de concurs. Era din cauza vieţii în familie, se gândi el, supărat. Trei săptămâni cu Athertonii erau de ajuns pentru a deveni ţeapăn ca un băţ. Se sprijini de stâlpul pentru lumină şi se uită, fără să vadă, la calul şi călăreţul care parcurgeau traseul în arenă.

O să-i treacă, era sigur. Îşi va da el drumul. Tot ce avea nevoie era puţină distracţie cu una dintre femeile care ar fi avut stele aurii în agenda sa, dacă ar fi fost atât de lipsit de tact să folosească acest sistem.

Prefera să aprecieze femeile în funcţie de calităţile lor unice şi să lase sistemul de apreciere pentru cei lipsiţi de stil.

Hillary Collins, de exemplu, se gândi el. A fost întotdeauna o companie plăcută. Mai era şi Regina Worth, care avea cu adevărat două calităţi remarcabile. Şi Louisa Thomas…

Dar, fiecare nume care îi venea în minte, dispărea imediat. Adevărul era că nu prea avea chef s-o vadă pe vreuna dintre ele. Singura femeie pe care ar fi vrut să o vadă, era cea care îl răscolise. Cea cu ochii de chihlimbar şi cu gura foarte, foarte sexy.

Cea cu trecutul misterios. Cea care îl doborâse cu pricepere de războinic Ninja. Singura femeie de care era interesat, călărea, în acel moment, în arenă, pe un cal pe care nu l-ar fi dorit nici celui mai mare duşman al său.

S-ar putea să nu fie chiar aşa de uşor să câştig pariul, se gândi Christian, privind către doamna Gianni, care se pregătea să înceapă parcursul. Avea tot timpul. Nu avusese niciodată nevoie de o lună de zile, pentru a obţine o întâlnire de la o femeie. Nu avea să fie Alexandra Gianni excepţia de la regulă.

Capitolul 3

Terminator se dădu înapoi când poarta arenei se închise în urma lui. Alex îl îndemnă, calm, spre înainte, conducându-l din picioare. Învăţase foarte repede că n-avea rost să-l pedepsească când era rău. Calul lua pedepsele ca pe o provocare şi se răzbuna cu o purtare şi mai ciudată. Se hotărâse că singura şansă pe care o avea să-l potolească, era să-i ignore accesele şi să facă tot ce-i stătea în putere să-l ţină preocupat de treaba pe care o avea de făcut.

Calul era în stare să sară ca un campion. Talentul la obstacole îi scăpase pielea nenorocită de la a fi transformată în mingi de base-ball. Dacă era în stare să-l facă să se concentreze la sărituri şi să lase la o parte extravaganţele, ştia că-i va putea prelungi cariera şi va mai amâna, cu câţiva ani, drumul său către abator.

Cu aceste gânduri îl îndemnă la trap şi privi către parcurs, înconjurându-l. Fiind doar o şedinţă de antrenament, iar cea mai mare parte dintre caii care participau, erau fie tineri, fie ieşiţi din formă sau pur şi simplu insuficient de valoroşi pentru a participa la circuitele de clasa A, porţile nu erau deosebit de înalte, niciuna peste un metru şi douăzeci de centimetri. Şi, deşi parcursul era mult mai complicat decât cel de la clasa „vânătoare “, care îl precedase, era totuşi cu mult sub posibilităţile lui Terminator.

Participase deja la competiţii mai dificile, dar Alex preferase să reia antrenamentul cu el şi să-l aducă, treptat, la fazele mai dificile, pe măsură ce

se vor cunoaşte mai bine şi va fi în stare să-i stăpânească toanele.

Când îl văzu pe Christian în afara ringului, cu privirea aţintită asupra ei, se trezi îndreptându-se în şa, ridicându-şi bărbia şi făcând alte asemenea gesturi, pentru a-i atrage atenţia. La dracu', se mustră ea, în vreme ce îşi îndrepta calul către prima poartă, nu era loc în viaţa ei pentru Christian Atherton şi, sigur, nu era loc pentru el în mintea ei, acum. Avea nevoie de fiecare fărâmă de concentrare de care era în stare, pentru a trece de acest rund, nevătămată.

Terminator nu avu nevoie decât de două porţi ca să se plictisească. Făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să-i scoată mâinile din încheieturi lui Alex când ataca fiecare poartă joasă, întinzându-se peste ele ca la steeplechase. Lupta pentru control dură tot rundul, iar Alex era recunoscătoare că, la această categorie, nu se punctau stilul şi comportamentul ca la clasa „vânătoare". Tot ceea ce conta era să sară peste porţi, fără a dărâma ceva; altceva nu conta. Terminator reuşi să-şi îndeplinească misiunea. Urmau să revină pentru finală şi, de data aceasta, nu vor mai lupta doar împotriva celorlalţi cai care săriseră fără greşeală, în primul rund, ci şi cu timpul. Calul cu cel mai bun timp şi cele mai puţine greşeli va învinge.

Christian o privi ieşind din ring. Fusese impresionat de felul cum călărea, nu de cal. În afară de remarcabila ţinută a bustului şi a poziţiei picioarelor, avea clasă. Era ceva în acel stil, în felul cum îşi ţinea capul, în felul în care îşi conducea calul către poartă şi îl depărta de ea, care îi stârnea amintiri.

Voia să creadă că o mai văzuse cândva; totuşi, nu o văzuse. Ciudat. Numele ei nu-i spunea nimic, iar în conversaţia pe care o avuseseră – plăcută, de altfel – nu era nimic care să-i dea vreun indiciu. În cele din urmă nu se mai gândi. Nu o mai întâlnise niciodată pe Alex Gianni. Un zâmbet îi acoperi

faţa. Nu o mai cunoscuse vreodată, dar era, în mod definitiv, hotărât să o facă acum.

— Arată al naibii de bine pe cal, nu-i aşa?

Vocea guturală avu asupra lui acelaşi efect pe care îl au unghiile asupra cretei. Se întoarse şi îl tratã pe Tully Haskell cu trucul pe care îl învăţase când era şcolar, la Winchester – privind în josul nasului la cineva care era mai scund ca el.

Haskell era un bărbat bine făcut, de vreo patruzeci de ani, cu bustul întărit de anii de muncă fizică şi cu o burtă respectabilă, cauzată de recenta viaţă sedentară şi de excesul de mâncare prăjită. Se oprise lângă Christian şi se înfipsese în pământ ca un stejar, iar acum îşi aprindea un trabuc lung, cu o brichetă de aur.

Christian se uită la panglica albastră, prinsă la buzunarul hainei sale de croială vestică, cu un dispreţ sardonic.

— Se dau premii pentru antipatie, nu-i aşa? îl întrebă el. Eşti făcut pentru a fi campion, Tully.

— Râzi de toată lumea, Atherton, spuse Haskell, cu un mârâit, iar faţa i se înroşi de la gât în sus, ca şi cum gulerul cămăşii ar fi devenit, deodată, prea strâmt. Îşi scutură trabucul către Christian. O să vedem dacă o să mai râzi când Alex şi Terminator vor apărea la marile competiţii.

— Sper că nu ai de gând să trimiţi calul ăsta nebun la un concurs de grand prix?

Gândul acesta îl cutremură pe Christian. Grand prix-ul era cel mai dificil şi mai prestigios dintre toate categoriile de sărituri şi se ţinea cu mare pompă şi festivism, pentru cei mai mulţi bani. Porţile şi traseele erau formidabile. Era nevoie de un cal puternic atât fizic, cât şi psihic, pentru a face faţă stresului.

— Ce ai de gând, s-o vezi omorâtă pe Alexandra?

— Vai de mine! Un zâmbet de reptilă îi schimonosi faţa lui Haskell. Acesta e începutul unei colaborări lungi şi, mutual, avantajoase între

mine şi Alexandra. Christian îl privi tăios, sprâncenele unindu-i-se deasupra ochilor albastru-închis. Da, domnule lord, ştie să stea în şa, adăugă omul, privind-o pe Alexandra cum îşi strunea calul la oarecare depărtare. Trase un fum lung din trabuc, expiră adânc, apoi se întoarse către Christian cu o strălucire de răutate în ochi. Am auzit că te-a cam pus la punct, în grajd. Era şi timpul să fii pus la punct.

— Oh, ştiu care îmi este locul, Tully, zise Christian. În frunte. Privi către arenă unde echipele de serviciu ridicau câteva porţi şi le dădeau jos pe altele, făcând pregătirile pentru finală. Alexandra şi cu mine am avut o mică neînţelegere, dar o rezolvăm noi.

Haskell se întoarse şi îl împinse cu forţă, în umăr, pe Christian, cu degetul său arătător bont.

— Ţine-te departe de antrenorul meu, englez îngâmfat. Are altceva mai bun de făcut decât să umble cu tine. Îţi ştiu eu obiceiurile, Atherton. Le vrăjeşti în pat şi nu mai au chef să lupte cu tine în arenă. De data asta n-o să-ţi meargă.

Christian se uită cu răceală la degetul înfipt în haina sa. Folosindu-şi ultima fărâmă de autocontrol, de care era în stare, îşi înfrână furia, transformându-şi energia în demnitate şi acoperindu-l cu gheaţa dispreţului său. Haskell, pricepând că mersese prea departe, se trase un pas înapoi, iar Christian îşi scutură, cu calm, umărul hainei.

— În ceea ce o priveşte pe Alex Gianni, spuse el, formal, cu ochii săi albaştri pârjolind faţa cărnoasă şi înfloritoare a lui Tully, nu-i eşti proprietar şi nici tată, lucru perfect posibil având în vedere vârsta. O plăteşti ca să-ţi antreneze caii. Ceea ce face ea, în timpul liber, nu e nici pe departe treaba dumitale.

Holbându-se la el şi înroşindu-se din ce în ce mai mult, Haskell îşi înghiţi răspunsul. Crainicul

arenei anunţă primul cal al finalei. Tully se întoarse brusc şi se depărtă într-un nor de fum.

— Porc lipsit de maniere şi prost crescut, şopti Christian, în urma lui.

— Calul sau proprietarul? întrebă Robert, luând locul lui Haskell.

— Amândoi. Sunt făcuţi unul pentru celălalt. Poţi să-ţi închipui că a avut tupeul să mă avertizeze? Nenorocit impertinent.

Braddock ridică sprânceana.

— Şi Tully a pus ochii pe gheţarul italian. Fir-aş al naibii, umflatul ăsta. Râse neîncrezător şi îşi băgă mâinile în buzunarele hanoracului verde, pe care îl purta peste costumul de călărie. Apoi îi făcu semn cu cotul prietenului său. Pariez că pe ăsta chiar nu poate să-l trântească.

— Mă rog lui Dumnezeu, pentru binele lui, să nu fie nevoită să o facă, spuse Christian, cu un simulacru de zâmbet. Vorbele îi ieşiră din gură cu un geamăt, făcându-l pe Braddock să ridice iarăşi din sprâncene. Christian se cutremură şi-şi frecă ochii. Poate mi-a mai venit o idee – să apăr onoarea tinerelor femei, Dumnezeule! se gândi. Tuşi şi schimbă subiectul. Ghinionul lui la verticalul ăla.

— Da, răspunse Robert cu resemnare. Se uită la poarta cu pricina, o barieră de stâlpi albi şi verzi, aşezaţi unul peste celălalt pentru a face, din obstacol, cea mai înaltă poartă din traseu. Calul său fusese unul dintre numeroşii cai care îl doborâseră în primul tur. Acum fusese înălţat mai sus, iar apropierea îngreunată şi mai mult. Nu cred că iapa asta este pregătită să părăsească clasa vânătoare, spuse el gânditor, distanţele o omoară, întotdeauna încearcă să mai facă un pas în ultima secundă.

— E îngrijorată, zise Christian, dând din umeri. Nu are încredere în tine pentru că o laşi liberă, iar ea nu prea este pregătită pentru asta. Ţine-o mai strâns puţin, încurajeaz-o.

— Tu ştii întotdeauna cum să te comporţi cu o doamnă, mormăi Braddock, tachinându-l. Dar ce faci când te trânteşte?

— Mai tacă-ţi gura, spuse Christian, amuzat.

Îşi întoarseră atenţia către ring, acolo unde un alt concurent doborâse obstacolul vertical, alb cu verde. Privirea lui Christian alunecă către capătul îndepărtat al arenei, acolo unde Alex aştepta călare pe Terminator. Ce trebuie să faci după ce eşti trântit? se întrebă. Te ridici şi încerci iarăşi. Era hotărât să încerce iarăşi cu Alex şi, cu cât era mai devreme, cu atât mai bine. Avea un pariu de câştigat, un măgar de făcut de ruşine şi o doamnă de cunoscut mai bine.

Terminator îşi ciuli urechile şi încercă să muşte calul care părăsea arena. Alex îi smuci capul într-o parte şi îl muştrului într-o italiană rapidă. Cuvintele puternic accentuate plutiră către Christian, aduse de briza blândă de primăvară. Limba italiană era unul dintre puţinele lucruri folositoare pe care le învăţase la Cambridge, după ce fusese dat afară pentru că găurise barca unui profesor, când acesta mai era încă în ea.

— Ce a spus? întrebă Braddock.

— Face comentarii la adresa strămoşilor lui.

— Cred că se referă la ai lui Tully. Din spate se aseamănă foarte mult.

Izbucniră în râs şi fură imediat imortalizaţi pe film.

— Ce faci cu aparatul ăla de fotografiat, Carter? întrebă Robert.

Carter Hill îşi ridică privirea din mulţimea de butoane şi comutatoare şi îşi aşează o şuviţă rebelă de păr. Avea treizeci şi trei de ani, era înalt şi suplu, ca toţi cei din familia Hill. Zâmbi mulţumit, reuşind, oarecum, să arate a avocat, chiar şi fără robă.

— Primul spectacol în noua arenă, spuse el. Tata vrea o mulţime de poze. Mare păcat că nu o să te avem în finală, de data asta, Robert.

— Ghinionul, zise Robert dând din umeri.

Alex intră în arenă, iar atenţia lui Christian se concentră asupra ei. Avea impresia că urma să facă propriul său breack, dar, în ceea ce-l privea, atât el, cât şi Alex urmau să fie învingători, în cele din urmă.

Alex inspiră adânc şi expiră încet, îndemnându-şi calul într-un trap uşor, în vreme ce trupul i se relaxa. Îl îndreptă pe Terminator către primul obstacol şi se blestemă când un gând hoinar îi veni în minte. (Asta este ocazia ta să-i arăţi lui Christian Atherton de ce eşti în stare).

Terminator îşi ciuli urechile şi se aruncă peste obstacol, realizând, cam târziu, că este mai înalt ca înainte şi că trebuie să facă un efort mai mare. Alex aproape că îşi pierdu echilibrul la săritura neaşteptat de înaltă. Până să aterizeze îşi recăpătase echilibrul şi autocontrolul.

Câştigară la verticalul verde. În vreme ce ceilalţi cai avuseseră probleme cu întoarcerile bruşte şi accelerările rapide, necesare pentru a nu atinge obstacolul, spaţiile înguste şi atacarea obstacolelor erau punctele forte ale lui Terminator.

Lăsă obstacolul neatins şi se depărtă de el cu eleganţă. Alex râse şi-l bătu pe gât. Era bine să câştigi. Pierduse atât de mult în ultimii ani, încât fiecare mică victorie era o cărămidă la zidul propriei încăperi în sine. În afara arenei, lunecă de pe cal şi-l dădu în grija ajutoarelor sale adolescente, cele două Heathers – Heather Connelly şi Heather Montrose, ucenice care lucrau pentru lecţii. Le dădu instrucţiuni să-l calmeze pe Terminator şi să-l ferească de ceilalţi cai. Nu l-ar fi lăsat în grija uneia singure, dar împreună nu puteau avea probleme. Îl acoperiră cu o pătură de lână şi se îndepărtară. Călăreţii, în trecere, o felicitau, iar ea le mulţumea zâmbind în vreme ce îşi scotea casca şi îşi elibera părul.

— Ce ţi-am spus eu, scumpo, zise Tully Haskell, zâmbind. Îşi deschise braţele expansiv, ca

şi cum s-ar fi aşteptat ca Alex să se năpustească asupra lui.

Aproape că nu se putu abţine să nu-şi arate repulsia; capetele se întorceau către ei.

— Vă rog să-mi spuneţi Alex, domnule Haskell, zise ea, simţind cum i se răscoleşte stomacul.

— Cum zici tu, Alex. Hai să ne fotografiem, zise el, făcând semn către arenă.

El îi oferi braţul, însă ea era preocupată să-şi aranjeze echipamentul şi intră în arenă alături de el, gândindu-se că nu are rost. Doar nu câştigase Cupa Mondială. Proprietarii, chiar şi cei dominatori ca Tully Haskell, nu se fotografiau cu călăreţii lor pentru victoriile la concursurile de iniţiere. Relaxează-te, Alex. Treci peste asta şi poţi să mergi acasă la Isabella, îşi zise ea.

— Unde este trofeul, întrebă Carter Hill, cu aparatul de fotografiat în mână şi privind către masa juriului, unde era oarece agitaţie printre cele câteva persoane adunate acolo.

Deodată, Christian Atherton ieşi din mulţime, cu o privire triumfătoare şi o mică cupă de aur în mână. Privirea sa fixă se concentră asupra lui Alex, cu magnetismul la maxim. Ea îngheţă, fascinată, uimită. Părea de neconceput cum putea obţine un asemenea răspuns de la ea, cu atât de puţin efort, o excita, iar excitarea o făcea să-i fie teamă.

— Mi s-a făcut marea onoare de a vă înmâna premiul, doamnă Gianni, spuse el încet, strecurându-se între ea şi Haskell. Adevărul era că luase trofeul din mâna unei fetiţe de nouă ani şi apoi o consolase, mituind-o cu un dolar. Meschin, dar eficient.

— Asta este a mea, Atherton, spuse Tully, cu tupeul neruşinat al unui copil răzgâiat. Se întinse după cupă cu mâini lacome.

Christian zâmbi strălucitor când Carter Hill fotografie.

— Poftim, domnule Haskell, staţi-ar în gât, zise el, în şoaptă. Îşi întoarse zâmbetul către Alex.

Felicitări.

— Mulţumesc, spuse ea, învingându-şi dorinţa copilărească de a-i da cu tifla. Cred că eu şi Terminator ne-am descurcat foarte bine.

— Da, zise Christian, caracterul său zeflemitor răspunzând luminii arzătoare din ochii ei şi aerului provocator al bărbiei. Dumnezeule, dar era adorabilă! Focul acela interior, pe care abia îl percepuse în grajd, ardea acum strălucitor. Era prea prinsă de bucuria victoriei pentru a încerca să-l ascundă, aşa cum o făcuse înainte. Îi atinse uşor nasul cu vârful degetului şi privi scânteile de aur care îi izbucneau din ochi.

— Poate ai timp să-l pregăteşti pentru sezonul de steeplechase.

— Avem timp suficient să câştigăm şi un grand prix sau două până atunci, răspunse Alex înţepat, surprinsă să descopere că-i face plăcere să schimbe ironii cu Christian. Sângele îi fierbea cam în acelaşi fel ca atunci când sărea peste obstacole, pe un cal rapid şi puternic.

Haskell mormăia şi-şi mângâia cupa pe burtă. Christian continuă să privească în ochii de chihlimbar ai lui Alex, citind un bogat amestec de emoţii în adâncurile lor scânteietoare şi simţind că sângele i se încălzeşte. Privirea lui alunecă spre curba accentuată a buzei sale inferioare şi un zâmbet leneş îi apăru în colţul gurii, pe măsură ce dorinţa i se încolăcea în jos, spre abdomen.

— Doar încă o fotografie, oameni buni! spuse Carter Hill, ridicându-şi aparatul de fotografiat.

Tully îşi ridică trofeul şi îşi arătă dinţii. Alex îl privi pe Christian, nefiind în stare să se uite în altă parte. Christian se aplecă şi o sărută chiar în momentul declanşării aparatului. O căldură languroasă i se răsuci întâi în cap, apoi în jos, ducând cu ea toată puterea fizică. Totul a fost fără cel mai mic efort. N-a fost nici agresiv, nici măcar intim. A fost doar o uşoară frecare a buzelor lui de ale ei. Şi totuşi, era slabă şi confuză. Dădu vina pe

şoc. Nu mai fusese sărutată de mult timp. Nu dăduse voie nimănui să se apropie atât de mult, încât să o facă. Christian nu ceruse voie. Pur şi simplu prinsese momentul şi o făcuse, ca şi când ar fi avut tot dreptul să o facă. Nu avea dreptul. Aroganţa sa declanşă vechea flacără a furiei, iar propria ei vină pentru faptul că îi făcuse plăcere, turnă benzină peste foc. Se trase înapoi şi îl pălmui, dând drumul unui torent de vorbe în italiană, în vreme ce Carter Hill fotografia. Christian râdea încântat de temperamentul ei. Ar fi vrut să se lipească de el – era prea experimentat ca să nu înţeleagă asta. Însă ea îi dăduse ceea ce, fără îndoială, merita. Obrazul îl înţepa, dar nu se compara cu senzaţia de abandonare a buzelor ei sub ale sale. Minunată, delicioasă, îmbătătoare.

— Scuzele mele, doamnă Gianni, spuse el, în şoaptă, prinzându-i mâinile în ale sale. Mi-e teamă că mi-am pierdut capul. Vorbind încă în italiană îi ţipă că îşi va pierde şi altceva, în afară de cap, dacă va mai încerca să o sărute iarăşi.

— O să ţin minte, spuse Christian, iar ochii săi albaştri îi jucau. Sunt destul de legat de acea parte a anatomiei mele. Alex se înroşi deodată, înţelegând că pricepuse fiecare cuvânt pe care îl spusese. O furie iraţională o ardea, pentru că el nu avusese delicateţea să-i spună că vorbeşte italiana.

— Să nu se mai întâmple, încă o dată, domnule Atherton, spuse ea. Ridicându-şi nasul cu mândrie, ieşi din arenă val-vârtej.

— Nu pot promite asta, doamnă Gianni, şopti Christian, urmărind-o ieşind şi admirându-i unduirea şoldurilor suple. Nu pot promite deloc.

Alex se repezi în boxa sa, îşi aruncă lucrurile în geantă şi blestemă ziua când Dumnezeu crease bărbatul. Ar fi putut să se scutească de efortul acela, să facă femeia şi să spună că a trecut o zi. Era sigură că tot ce era rău în lumea asta – în mod sigur, tot ce era rău în lumea ei – putea fi atribuit, în mod direct, bărbaţilor. Nu erau buni de nimic

altceva decât să deschidă borcane, să ia lucruri de pe rafturile înalte… şi să sărute. Înjură lung şi colorat. Buzele îi mai ardeau încă, în urma contactului cu ale lui Christian.

Aruncă mănuşile pe care le purta şi îşi apăsă buzele cu degetele, legănându-se uşor pe măsură ce un curent puternic de dorinţă o cuprindea. Îl simţea încă, cald, proaspăt şi foarte, foarte tentant.

Oftatul scăpat din pieptul ei era plin de disperare. Nu-şi putea permite să se lase atrasă de Christian Atherton. Nu-şi putea permite să-l lase să se dea în spectacol cu ea, se gândi Alex, iar mânia o răscoli din nou, cuprinzând-o în vârtejul ei.

Să-l ia naiba; s-o sărute pe ea, în felul ăsta! Cine se credea? Maiestatea sa? De fapt, chiar era, dacă se gândea puţin. Alex se încruntă; mai era un motiv pentru care nu trebuia să se lase atrasă de el. Ar fi o proastă să se gândească că viitorul ei ar putea include un bogat fiu de conte, iar ea nu era o proastă. Încetase să mai fie o proastă în ziua când Michael De Grazia o părăsise. Avea o viaţă de reconstruit şi o fiică de crescut. Avea motive serioase să se îndoiască că Atherton ar fi interesat de vreuna dintre acestea. Bărbaţii de tipul lui nu erau interesaţi decât de propriile lor dorinţe. Acesta este alt fapt de viaţă pe care învăţase să-l accepte. Scoţându-şi subiectul din cap, Alex intră în boxa lui Terminator şi luă pătura de pe acesta. Îl mai verifică încă o dată şi părăsi boxa fără a mai privi înapoi. Calul o privi şi-şi clătină ameninţător capul.

Terminator nu-i era pe plac, aşa cum nu-i era pe plac nici proprietarul, dar nu-şi putea permite să aibă preferinţe. Venise în Virginia fără niciun fel de reputaţie. Nu se putea aştepta să atragă interesul unei alte categorii de proprietari, până când nu îşi va face un nume prin mulţimea de călăreţi.

Aceasta se va întâmpla cu timpul. Nu avea îndoieli în privinţa capacităţii ei de a concura cu cei ca Christian Atherton sau Robert Braddock, sau

chiar cu legendarul Rodney Jenkins. Tot ce-i trebuia era timp şi şansa de a dovedi ceea ce este. Faptul că trebuia să o dovedească pe cai ca Terminator nu era cea mai mare fericire, dar asta era. Zăvorând uşa de jos a boxei, îşi permise o scurtă privire împrejur.

Grajdurile de la Green Hills vorbeau de averi considerabile şi bun gust. Boxele din stejar erau luminoase şi încăpătoare. Coridorul era lat şi bine curăţat. Nu era urmă de pânză de păianjen, iar aerul mirosea a fân dulce, a lemn de pin şi a cai îngrijiţi perfect. Boxele pe care le închiriase în acea zi erau în grajdul vechi, dar Alex ştia că familia Hill se extinsese în ultima vreme, construind încă un grajd, cu o mare arenă acoperită. După ani de avocatură, Hayden Hill se retrăsese şi se hotărâse să se dedice, în exclusivitate, concursurilor de călărie. Nu precupeţea niciun efort; îl momise chiar pe Robert Braddock, de la Spruce Tree, să vină şi să antreneze pentru el. Banii! Se putea ca aceştia să fie cauza tuturor relelor, dar erau, în acelaşi timp, baza oricărui succes.

Alex băgase tot ce îi lăsase Michael, până la ultimul bănuţ, în mica sa afacere de la ferma pe care o închiriase la Briarwood. Locul era cam sărăcăcios, dar binişor situat. Niciuna dintre clădiri nu fusese zugrăvită de vreo douăzeci de ani, iar gardurile erau într-o stare jalnică. Chiar şi în cele mai bune zile, nu putuse să se compare cu Green Hills sau ferma Quaid, care erau peste o colină sau două de ferma sa. Un tremur o cuprinse la gândul că Christian Atherton locuia la câţiva paşi de ea. O distanţă foarte mică, dar îi despărţeau ani-lumină în privinţa stării sociale.

Va strâmba probabil din nasul lui aristocratic la vederea fermei sale mici şi sărăcăcioase.

— Recunosc că nu este cine ştie ce, dar este un început, şopti ea, consolându-se. Un început într-

un loc unde nu avea niciun trecut. Un început de listă.

— Am făcut-o astăzi, nu-i aşa, scumpo?

Alex tresări, vorbise de una singură, dar îşi reveni atât de repede, încât era sigură că Tully nu observase. Trase de poalele bluzei negre bufante, pe care o îmbrăcase peste bluza albă, încercând să nu bage de seamă că privirea lui Haskell întârzia, mai mult decât era necesar, pe pantalonii gri-deschis cu care era îmbrăcată.

— Da, aşa este, domnule Haskell, spuse ea, formal. Am fost mulţumită mai ales de iapă. Nu am nicio îndoială că va merge la concursurile de categoria A.

— La dracu', i-a întrecut pe toţi ceilalţi, nu-i aşa, scumpo? Haskell o bătu uşor pe umăr pe Alex şi râse, un râset mai mult de automulţumire decât de bucurie. Acesta era Tully Haskell! Era un om care se ridicase, cu chiu cu vai, din sărăcie la prosperitate şi nu uita niciodată să amintească oamenilor despre asta. Avea impresia că aceasta îl făcea oarecum superior. Mentalitatea celui care crede că numai cei puternici supravieţuiesc, considera Alex.

Se eliberă de atingerea lui, cât mai nepăsător cu putinţă şi îl privi cum se sprijină neglijent de uşa de jos a boxei iepei. Dacă ar fi fost cal, Alex l-ar fi refuzat fie şi numai din cauza ochilor. Erau mici şi reci, trădând un temperament pe măsură. Purta panglica albastră pe care o câştigase iapa sa; era prinsă de cămaşă să o vadă toată lumea, ca şi cum victoria iepei s-ar reflecta favorabil asupra lui.

— Da, i-a întrecut, totuşi acesta este un concurs de începători, spuse Alex. Cred că se va comporta bine şi într-o companie mai selectă. E o iapă foarte bună.

Aceasta era o afirmaţie neconvingătoare. Olandeza era de clasă mondială. Alex îi mulţumea lui Dumnezeu pentru că îi trimisese acest cal minunat, cu care să lucreze. Dacă ar fi avut doar

una ca Ducesa, ar fi călărit o duzină de cai de felul lui Terminator şi ar fi făcut faţă unei duzini de tipi ca Tully Haskell, fără să se plângă. Iapa roaibă era liniştită, frumoasă, talentată şi valora o avere. Ce făcea cu ea un om ca Tully Haskell, Alex nu-şi putea imagina. Era ca şi cum şi l-ar fi imaginat pe acest om la braţ cu prinţesa Diana. O nepotrivire completă.

— Da, mormăi Tully, scoţându-şi un trabuc lung din buzunarul de la piept al cămăşii. Îl răsuci între degete, ca o sfidare la adresa avertismentelor de interzicere a fumatului din jur, apoi adăugă:

— Este o iapă nemaipomenit de bună. Şi nici călăreţul nu-i mai prejos. Haskell îi făcu cu ochiul şi muşcă capătul trabucului.

Alex îşi stăpâni un val de repulsie şi-şi spuse că cel pentru care concura nu voise să spună altceva prin gestul lui – că îi făcuse doar un compliment pentru felul cum călărise. Dar nu era aşa, spumegă ea, simţind cum i se stârneşte furia. Flirta cu ea, aşa cum o făcea întotdeauna. Nu-i răspunsese niciodată la fel, dar aceasta nu-l descurajase.

— Mulţumesc, domnule Haskell, spuse ea, privind cu răceală către vârfurile cizmelor. Cât o să-i trebuiască cretinului ăstuia să priceapă? se gândi.

— Tully, zise el cu o voce din cale afară de familiară. Spune-mi Tully, iubito şi o să fim ca două boabe într-o păstaie.

Ideea de a fi o boabă într-o păstaie cu Haskell nu prea era una apetisantă. Deşi el nu făcu nicio mişcare spre a se apropia de ea, Alex nu se putu abţine de la a nu se îndepărta de el. Unde dracu' era Heather – oricare dintre ele – se întrebă ea, deschizând uşa lui Terminator şi intrând în boxă; prefera compania calului decât a proprietarului. Se apropie de cal şi începu să-l perie.

— Iată apa minerală pe care aţi cerut-o, domnule Haskell.

— Mulţumesc, Heather, scumpo.

Peria se opri pe spatele lui Terminator, în vreme ce Alex privea afară din boxă, cu sprâncenele încruntate a suspiciune. Haskell primi cutia cu apă minerală, părând nici uimit, nici supărat. Heather Connelly se apucă de treabă, fără să-i mai arunce omului vreo privire.

Ar trebui să mai încetezi cu paranoia asta, se gândi Alex. Era ridicol să creadă că Haskell o trimisese pe fată aiurea, pentru a rămâne singur cu ea. În plus, nu era nicio şansă de a rămâne singur în grajd, cu concurenţii intrând şi ieşind continuu. Se obosea de pomană cu aceste frământări şi, ţinând cont de câtă treabă avea, acesta era ultimul lucru pe care trebuia să-l facă. Terminator profită de lipsa de atenţie a antrenorului şi încercă să o muşte. Alex sări într-o parte şi se mustră pentru neglijenţă. Dacă legăturile ar fi fost mai largi, lumea ar fi putut s-o strige Lefty (Stângacea). Ce s-ar fi întâmplat atunci cu ea şi Isabella?

— Are pe dracu' în el, remarcă Tully, mulţumit de atitudinea urâcioasă a calului.

Alex îi şuieră părerea ei, apoi ieşi din boxă şi începu să-şi bage echipamentul în geantă. Terminator ar fi mult mai folositor sub formă de geantă sau sub formă de clei, se gândi ea, dar proprietarilor nu prea le place să audă chestii din astea de la antrenori.

— Dă-mi voie să te ajut, scumpo, zise Haskell, ajungând la şa în acelaşi timp cu Alex. Mâinile lui o atinseră când apucă şaua, iar burta lui îi atinse spatele. Alex înşfăcă şaua şi se răsuci din îmbrăţişarea lui, având grijă să-l lovească, în coaste, cu scara de oţel.

— Mă descurc, domnule Haskell, spuse ea, încercând să-şi potolească impulsurile şi să zâmbească politicos. Mulţumesc, oricum.

Frecându-şi coastele, absent, el o privi strâmb, apoi dădu din umeri ca şi cum ar fi vrut să spună că era ghinionul ei.

— În regulă, trebuie să plec acum. O să trec pe la fermă săptămâna viitoare.

Stăpânindu-şi intenţia de a-i spune să nu se deranjeze, Alex dădu din cap, apoi respiră uşurată când Tully se îndepărtă. Îşi continuă treaba blestemându-se în şoaptă, în italiană şi aruncând câteva vorbe colorate la adresa odiosului domn Haskell. Exagerase. Era o fetişcană. Exagerase. Fusese o proastă. Tully Haskell era bărbat. Numai asta, îşi zise ea, este o belea destul de mare pe capul lui chel. Nu urmărise nimic cu flirtul său. Încerca doar apa, să vadă ce fel de primire va obţine. Oricare bărbat ar fi făcut la fel – să-i ia dracu' pe toţi. Când va înţelege asta cu mintea lui îngustă, anume că nu avea nicio încurajare de la ea, va renunţa. Era simplu, se gândi ea. Trimisese semnalele necesare. Îndată ce nu va mai fi o noutate şi bărbaţii din meseria ei vor înţelege că nu este interesată de distracţii, viaţa îşi va lua cursul ei obişnuit, aşa cum voia, pentru ea şi familia ei.

Termină cu împachetatul, vorbind încă în limba sa maternă. Bunicii săi, care emigraseră din Italia în California după cel de-al doilea război mondial, insistaseră ca nepoata lor să vorbească italiana în casa lor.

Alex o mai vorbea încă din obişnuinţă, pe lângă casă şi la grajd, mai mult pentru plăcerea elevilor ei adolescenţi, care credeau că este foarte şic să prindă şi ei un cuvânt, două.

— Am terminat aici, Alex, zise Heather, dându-şi părul blond pe spate. Pot să mă duc să privesc?

— Da, da, spuse Alex, în italiană, absentă.

— Mille grazie. Fata zâmbi şi se îndreptă către uşa grajdului, strigându-i Ciao!

Alex zâmbi şi dădu din cap.

— Bon giorno, Signorina Gianni.

Vocea catifelată de bărbat îi puse simţurile în gardă, imediat. Răspunsuri ale trupului, pe care uitase că le mai are, o copleşiră – o căldură, o atingere şi o plăcere ciudată. Alex şi le reprimă,

punându-şi-le sub control înainte de a-şi ridica privirea pentru a-l vedea pe Christian, de cealaltă parte a coridorului, sprijinindu-se de o boxă. Se schimbase de costumul de călărie, în blugi strâmţi, un tricou de aceeaşi culoare cu ochii săi şi o jachetă aurie, care părea moale şi tentantă la pipăit.

Părea relaxat şi sexy şi zâmbetul acela apetisant o invita să fie şi ea relatată şi sexy, ca el. Cel mai rău era că o parte din ea voia – cu insistenţă.

Îl privi îndreptându-se agale către ea, mişcându-se cu o graţie subtilă şi leneşă, care spunea multe despre originea şi constituţia sa fizică. Ochii săi îi prinseră pe ai ei în raza lor puternică, iar zâmbetul îi acoperi faţa, vrând să spună „ştiu ce bine ne-ar fi în pat."

— Îmi face multă plăcere să te văd, spuse el, în italiană, cu un accent perfect şi catifelat. Cuvintele o învăluiră pe Alex asemeni mângâierilor de mătase.

— Bine, eu nu sunt încântată să te văd, îi răspunse ea, cu ţâfnă.

Îi aruncă o privire rănită, care îi întoarse stomacul pe dos, apoi ridică braţele întrebător.

— De ce?

— De ce, de ce? izbucni Alex, făcând un pas către el. Ridică un deget acuzator către el. Îţi spun de ce… Se stăpâni chiar înainte de a-i pune degetul în piept. Stăpâneşte-te, Alex, stăpâneşte-te, se gândi. Fără ieşiri emoţionale, fără manifestări de temperament şi pasiune. Îşi trase mâna înapoi şi o coborî, îndepărtându-se de el, încercând să se ferească de câmpul său magnetic. Nu, nu, pleacă. Du-te la dracu', lasă-mă în pace, te rog, spuse ea, în italiană.

Christian o ascultă spunându-i s-o lase în pace, dar nu se supuse. Era deja prea curios să afle cine era această femeie. Voia să ştie de ce îşi reprima emoţiile de fiecare dată când ameninţau să topească gheaţa din jurul ei. Voia să ştie de ce era atât de nerăbdătoare să scape atunci când scânteile

dintre ei erau atât de evidente şi de puternice. Se apropie şi simţi cum creşte temperatura între ei.

— Nu fi supărată pe mine, îi spuse el, cu sinceritate, iar o sprânceană i se ridică puţin.

Alex pufni indignată, hotărâtă să nu se lase dusă de scuzele lui.

— Sunt furioasă dacă vreau. Nu-ţi pare rău pentru ceea ce ai făcut, ci pentru că te-am pălmuit.

— A, bine, cred că ai dreptate, spuse el, cu un zâmbet care o invita şi pe ea să zâmbească. Dar ea nu o făcu. Dumnezeule, era dintre cele dure! Acesta era cel mai bun dintre zâmbetele sale! Nici nu-şi putea aminti câte femei cucerise cu acest zâmbet. Devenind serios, tuşi şi-şi ceru scuze: Uite ce e, Alex, te rog să mă ierţi dacă te-am pus într-o situaţie neplăcută. N-am vrut să-ţi fac niciun rău.

— Asta nu rezolvă totul, murmură Alex, gândindu-se la alt bărbat bogat şi privilegiat, care crezuse că poate dispărea pur şi simplu, ca apoi să rezolve totul cu o scuză.

— Atunci lasă-mă să mă revanşez faţă de tine… la cină? Nick face un polo del padrone excelent.

— O să-l încerc cândva.

— Dar nu în seara asta… spuse el, încet. Şi nu cu mine.

— Nu.

— Oftă din greu, ca şi când ar fi găsit toate acestea extrem de obositoare. Bine, se gândi Alex, să se plictisească, poate îi piere cheful. Acesta era, la urma urmei, planul, îşi reaminti ea, încercând să ignore dezamăgirea interioară.

— Trebuie să mă întreb de ce, spuse Christian, iar ochii i se îngustară speculativ, în timp ce se apropia. Alex încercă să se retragă, dar el reuşi, încă o dată, să o încolţească.

— Iată motivul, spuse ea, ridicându-şi bărbia, sfidătoare. Poate că nu-mi placi.

— Nu asta a fost impresia care mi-au făcut-o buzele tale, iubito, iar colţurile gurii sale se ridicară.

— Ce impresie ţi-a făcut palma mea?

— Că eşti violentă.

— Ai un răspuns pentru toate, nu-i aşa?

— Nu, şopti el. Nu am idee cine eşti cu adevărat, Alexandra Gianni. Dar am de gând să aflu.

Teama care îi fulgeră în privire fu instantanee. Alex nu fu în stare să i-o ascundă lui Christian. La naiba cu el! De ce nu-i acceptase refuzul şi nu o lăsa baltă, ca ceilalţi înaintea lui?

Strălucirea de răpitor din ochii lui se înmuie în ceva cald şi curios, când văzu încordarea din expresia lui Alex. Ce enigmă drăguţă era: foc şi gheaţă, aroganţă şi nesiguranţă. Chiar şi fără a încerca, ea ţesea un descântec în jurul lui, iar el nu avea îndoială că ea nu ar fi fost bucuroasă să-l audă.

— O să fac, oricum, o rezervare pentru cină, şopti el. Nefiind în stare să se abţină, se aplecă şi îşi atinse buzele de ale ei, gustând iarăşi din dulcea dorinţă, din dorinţa de a răspunde şi apoi din retragerea bruscă a emoţiilor ei. Păşi înapoi şi-i prinse mâna pe care o ridicase pentru a-l pălmui. Deşi ea opuse rezistenţă, el i-o ridică uşor la buze şi îi sărută degetele.

— Până când o să ne revedem, draga mea, spuse el, cu un zâmbet tandru, îndepărtându-se cu eleganţă de ea. Arrivederci, Alexandra!

Capitolul 4

Pompos, încrezut, arogant… bărbat! Alex rosti ultimul cuvânt ca şi cum ar fi fost cel mai mare blestem. Tensiunea rigidă din muşchii ei se transmise calului. Capul lui Terminator se ridică, abdomenul i se încreţi şi fremătă nervos. Sforăi şi se dădu în lături ca un iepure care se ascunde în tufiş.

Alex îi vorbi blând, mustrându-se pe sine pentru că se lăsase tulburată. Când îl călărea, nu mai era loc în capul ei pentru nimic altceva decât să termine cursa. Aşa cum şi-a spus cea mai mare parte a zilei, nu se va mai gândi la Christian Atherton, dar creierul ei se încăpăţâna să i-l aducă în minte, la fiecare cinci minute. Îndepărtă imaginea, cu o furie voită, irosind alte cinci minute de timp şi energie. La naiba cu el, oricum.

Tot ce voia era linişte; linişte pentru a-şi crească fiica şi pentru a se pune pe picioare în profesia sa. Nu înţelegea de ce o urmăreau bărbaţii, când ea nu făcea nici cel mai mic efort pentru a-i încuraja. I se părea lipsit de sens ca un bărbat ca Christian Atherton s-o mai ia în seamă a doua oară, decât poate pentru a-i fura un sărut. Îşi muşcă buza şi oftă cu destul de multă disperare în momentul în care senzaţia vie a buzelor lui peste ale sale îi reveni în minte, atât de reală ca şi când de-abia se întâmplase. Îl simţea cald şi dulce. Simţea încă tentaţia de a se sprijini de el. Să-l ia naiba pentru că o făcuse să-l dorească iarăşi! Să-l ia naiba pentru că trezise dorinţe pe care, curând, le-ar fi lăsat în urmă.

Poate cel mai frustrant lucru, în chestia asta cu atragerea bărbaţilor, era acela că intrase în oarece necaz pentru a se face cât mai puţin observată. Coama lungă până la talie, de care era încântat Michael, fusese retezată. Nu se mai machia. Sticluţele de parfum, pe care le iubea atât de mult, stăteau nefolosite pe măsuţa de toaletă. Cu excepţia pantalonilor de călărie, care îi erau necesari, hainele ei erau largi şi bărbăteşti, fără să-i scoată în evidenţă vreo parte a corpului. Făcuse puţin efort concentrat pentru a-şi suprima personalitatea expansivă, impunându-şi să vorbească încet, calm, uniform, să arate cât mai puţin din temperamentul italian şi emoţiile puternice care zăceau înăuntru. Îşi scurtase chiar şi numele, până la cea mai puţin feminină formă.

Pe scurt, era sigură că nu făcuse nimic care să-l atragă sau să-l încurajeze pe Christian Atherton şi, totuşi, era clar că avea de gând să o urmărească.

Sesizând lipsa ei de concentrare, Terminator se încordă sub ea. Doar reflexele extraordinare şi un simţ al echilibrului excelent o salvară de la a fi aruncată din şa. Strângând uşor frâiele, Alex se ridică în şa şi lăsă calul uriaş să se avânte într-un galop nebun.

Descoperise că Terminator se plictisea repede de exerciţiile în arenă, aşa că preferă să-l ducă în galop prin pădurea care se întindea pe colina de lângă fermă. Merita o zi departe de obstacole, iar ea însăşi voia să se elibereze. Faptul că niciodată nu va fi în stare să scape de gândurile şi amintirile ei era o realitate pe care nu voia s-o accepte.

Cu un efort, se concentră asupra calului. Se îndreptă în goană, elegant, către vechiul drum forestier. Pădurea era pe cale de a înverzi, deja o parte din ea strălucea de frunzele noi ale acestui an. Aerul era concentrat şi aromat cu promisiunea ploii şi a noii vieţi vegetale. Alex respiră adânc, umplându-şi plămânii şi limpezindu-şi gândurile… Şi totuşi, se gândea la Christian Atherton.

Christian dădu drumul calului de-a lungul potecii. Ţinuta sa era perfectă – capul sus, gleznele jos, spatele drept – dar mintea îi era în altă parte. De cealaltă parte a colinei, mai exact. Nu avea încă un plan, dar spera să-i vină în minte ceva nemaipomenit, până când va ajunge la grajdul lui Alex.

Trebuia să se recunoască încă în inferioritate, atât în privinţa vorbelor, cât şi a faptelor, faţă de o femeie drăguţă şi intrigantă. Gustul ei îi era încă pe buze. Amintirea clipei când trupul ei se unduise uşor pe al lui era proaspătă. La fel era amintirea strălucirii ochilor ei de chihlimbar, a limbii ei fierbinţi şi a palmei pe care i-o dăduse. Un râset îi curbă gura. Bănuia că doamna avea o mulţime de alte simţăminte asemănătoare, dar părea hotărâtă să şi le ţină în frâu.

Se înfioră când îşi aminti de izbucnirea ei spontană de emoţie şi de felul în care şi-o reprimase, înfiorarea lui se adânci când se gândi la zâmbetul strălucitor care îi luminase faţa doar pentru a fi stins, înnegurat de tristeţea din ochii ei.

— Secrete, secrete, Alexandra, murmură el, iar un sentiment nedefinit îl cuprinse. O să le aflu pe toate, fie că vrei sau nu.

Cei doi călăreţi trecură printre copaci în acelaşi moment. Christian zâmbi recunoscând călăreţul cu caschetă de jocheu stacojie, apoi se strâmbă când văzu calul. Îşi trase surul către dreapta, pentru a evita ciocnirea. Alex şi Terminator se întoarseră în aceeaşi direcţie, iar cele două perechi o luară la galop pe panta uşoară a pajiștii.

Caii se apropiară unul de celălalt. Terminator îşi ciuli urechile. Alex trase de frâu şi blestemă în şoaptă când văzu că obţine o mărire a vitezei. În faţa lor se întindea o milă de câmp deschis, iar Terminator era hotărât să ajungă la capătul ei, înaintea calului de lângă el.

— La dracu', Christian, opreşte, strigă Alex. Crede că este o cursă! Christian ţinu surul la o jumătate de lungime în urmă, apoi la o lungime, dar Terminator se năpustea înainte mai repede, lipsit de control.

Ridicându-se în scări, îşi îndemnă calul, impulsionându-l cu mâinile şi picioarele. Surul răspunse cu o creştere a vitezei, care aduse iarăşi caii cap la cap. Alex se lăsase pe spate, trăgând de frâu cu fiecare picătură de putere, dar fără niciun efect asupra animalului. Ţinând frâul calului său în mâna dreaptă, Christian întinse mâna stângă; degetele lui prinseră frâul lui Alex apoi se strânseră în jurul lui.

— Dă-i drumul, îi strigă Alex, în timp ce Christian se trase înapoi, mişcarea lui apropiind cei doi cai.

Alex încerca disperată să-l tragă pe Terminator în cealaltă parte, dar murgul îşi schimbase deja intenţiile. Acum nu mai voia să câştige cursa, ci să-şi distrugă adversarul. Cu urechile plecate, se întoarse dinadins către Christian şi se izbi de sur. Calul lui Christian sări în lături pentru a scăpa de dinţii adversarului, se împiedică şi se prăbuşi, aruncându-l şi pe călăreţ. Alex se înclină spre dreapta, Terminator sări spre stânga, zbughind-o.

Ea se izbi de pământ scrâşnind din dinţi şi se ridică imediat în fund, tocmai la timp pentru a-l vedea pe Terminator dispărând în josul cărării, către casă.

— La dracu', zise ea, rupând un smoc de iarbă şi aruncându-l într-o parte. Calul lui Christian se ridicase singur şi stătea la marginea luminişului, păscând şi uitându-se, din când în când, la stăpânul său, cu ochi mari. Inima lui Alex ajunse în gât când privirea i se opri la Christian. Părea ameninţător de imobil.

— Christian, îl strigă ea, cu o voce tremurată, târându-se către el. Îşi desfăcu cureaua caschetei

de jocheu, părându-i-se că o sugrumă, dar nu fu în stare să respire ca lumea.

Christian era întins în iarbă ca un manechin, nefiresc de imobil. Dacă îşi pierduse cunoştinţa? Nu purta cască – se poate să se fi lovit la cap. Dacă… Alex înghiţi în sec şi refuză să-şi continue gândul. În genunchi, se aplecă peste ei, căutând sânge şi zgârieturi.

— Christian?

El deschise ochii şi zâmbi slab.

— Îmi place tare mult cum îmi spui pe nume, iubito.

Uşurarea trecu peste Alex ca apa peste un dig distrus. După aceasta, veni valul furiei. Se ridică în picioare şi ţipă la el, în italiană:

— Nu eşti rănit deloc!

— Încearcă să nu pari atât de dezamăgită, zise el. Se ridică cu grijă, evaluând în gând pagubele. Câteva dureri mici, una mare, toate extremităţile la locul lor şi încă funcţionale.

— Madre di Dios, Alex îşi întinse braţele către el, iar ochii de chihlimbar îi străluciră. Am crezut c-ai murit.

— Asta te aşteptai sau ce? o întrebă el, suspicios, frecându-şi umărul prin haina de piele. Este a doua oară când ajung la pământ din cauza ta. Bineînţeles, nu m-ar deranja dacă ai fi aici, lângă mine, adăugă el, cu un zâmbet răutăcios. Alex se încruntă la el şi-şi încrucişă braţele la piept. Atunci, el continuă: Cred că n-o să fii în stare să mergi cu mâinile lipite de tine. Ironia sa îi aduse o privire dispreţuitoare. El chicoti. Ea nu voia ca el să ştie cât de speriată fusese de perspectiva ca el să fi murit. Era un început. Ai putea să-mi mulţumeşti pentru că ţi-am salvat gâtul frumos, adăugă el, reţinându-şi zâmbetul când ochii ei de pisică îl fulgerară iarăşi.

— M-ai salvat? Tu m-ai trântit!

— Da, sigur, se părea că fiara ta avea de gând să alerge până la Maryland. Te-am scutit de o

călătorie înapoi acasă.

— Cel puţin aş fi făcut o plimbare, murmură Alex, privind spre pădure, spre cărarea care ducea către ferma ei. Avea ceva de mers.

— Poţi să iei calul meu. Eu merg pe jos. Mergem la tine pentru că este mai aproape, spuse Christian, încercând să se ridice. Se sprijini în piciorul drept, clipi, trase adânc aer în piept şi se prăbuşi la pământ. Era o încordare în vocea sa când preciză: Cred că n-o să mai fiu în stare să fac pe galantul.

Inima lui Alex îi ajunse iarăşi în gât; se repezi la el, uitând de reţinere şi lăsând la o parte emoţiile.

— Ce este? Ai vreo fractură?

— Glezna, şuieră Christian printre dinţi. Treptat, durerea i se transformă într-o pulsaţie, iar restul corpului i se linişti. Cred că mi-am răsucit-o în cădere.

Vinovăţia şi furia se luptau în Alex. Încercase să o salveze de la un posibil dezastru, dar, la urma-urmei, nu s-ar fi accidentat dacă nu s-ar fi băgat în viaţa ei. La naiba, nu ea îi ceruse să se amestece în viaţa ei. Şi nu ceruse nici sentimentele tandre şi dorinţa de consolare care se năşteau în ea acum.

— Fii drăguţă şi ajută-mă să-mi scot cizma asta, înainte de a fi prea târziu, spuse el.

— Eşti sigur? întrebă ea, luându-i piciorul, cu teamă, în mâinile sale. O să doară.

— Nu atât de mult cât m-ar durea dacă ar trebui s-o tai. Acestea sunt cizmele mele preferate.

Şi scumpe, fără îndoială, se gândi Alex, privind pielea fină. Ar fi putut plăti hrana pe o lună cu preţul acestor cizme; şi erau cele de purtare.

— Stai aşa, zise ea, încercând să scoată cizma. El păli vizibil când ea se trase înapoi. Broboane de transpiraţie îi apăruseră pe frunte. Cizma nu se clinti.

— Opreşte-te, stai aşa, spuse el, gâfâind. Trebuie să mă prind de ceva. Întoarce-te.

Alex îl privi cu neîncredere, dar se întoarse cu spatele la el, se aplecă şi îi apucă piciorul iarăşi, ţinându-l între picioarele sale uşor depărtate.

— Asta este, spuse Christian. Cel puţin priveliştea este nemaipomenită.

— La trei, şopti Alex, nemulţumită că-i tresărise inima când auzise comentariul referitor la spatele ei. Unu… doi…

El se sprijini cu celălalt picior, trase adânc aer în piept şi împinse tare când ea spuse „trei“, trăgând de cizma îndărătnică. Durerea îi explodă în gleznă şi-i trecu prin corp ca un curent electric, dar piciorul se eliberă. Slăbirea presiunii şi aerul rece de primăvară linişti imediat durerea.

Christian se sprijini în cot, respirând uşurat, cu părul în dezordine pe frunte. Eliberarea îi dădu voie să zâmbească către Alex.

— A fost şi pentru tine la fel de bine? o întrebă el.

Alex se încruntă la chipul său sexy, aruncă cizma spre el şi îngenunche. Îi trase ciorapul şi îi examină cu gingăşie glezna, care deja începuse să se umfle. Cu mâini atente, căută vreun semn de fractură, dar nu găsi nimic.

— Te rog, poţi să faci la fel cu oricare parte a corpului meu, spuse Christian, cu o voce senzuală. Că îl durea sau nu, îi făcea plăcere să-i simtă mâinile mici şi pricepute pe trupul său. Gemu puţin, pe înfundate, când îngrijirile ei îi aduseră în minte visul erotic de noaptea trecută, pe care ea i-l provocase.

— Ar trebui să te las să mori, spuse Alex, încercând să nu ia în seamă căldura din obraji şi senzaţia bruscă din sâni.

— Dacă o să faci asta, n-o să mai ai cu cine să mergi la cină, în seara asta.

— N-o să merg la cină cu tine, oricum, spuse ea, cu hotărâre, privindu-l drept în ochi. Nu mă încurc cu tine.

Christian păru jignit.

— Cum poţi să spui asta, după ce mi-ai mângâiat piciorul? Drept cine mă iei?

— N-ai vrea să ştii.

— Bineînţeles că aş vrea. Aplecându-se în faţă, îi prinse încheietura mâinii când ea încercă să se depărteze. Alex se încordă imediat, iar ochii negri i se măriră de o reacţie de teamă instinctivă, pe care nu era în stare să o ascundă. Răspunsul ei involuntar îi stârni curiozitatea şi inima. Alex, aş vrea să ştiu totul despre tine, spuse blând, iar degetele sale îi mângâiau încet pielea încheieturii, simţindu-i pulsul. Ea îl privi, cu inima bătându-i tare. Se simţea ca un iepure prins în capcană.

Christian o privea cu ochii săi albaştri şi ficşi. Era prea aproape. Îi simţea magnetismul tentând-o, îndemnând-o să micşoreze distanţa dintre ei. Gura i se crispă la amintirea sărutului său. Fără să-şi dea seama, îşi trecu limba peste buza de jos. În cele din urmă, auzi cuvintele: Vreau să ştiu totul despre tine.

— Nu, şopti ea, depărtându-se de el, nu vrei să ştii.

Contrariată şi supărată, se ridică ezitant şi se duse să prindă calul sur. Acesta veni de bună voie către ea, încrezător şi supus, iar ea se gândi cu răutate la nemernicul care o părăsise. Lipsa de loialitate era doar una dintre numeroasele trăsături negative ale lui Terminator.

Christian reuşi să încalece cu greutate. După ce se aşeză în şa, închise ochii, aşteptând să se domolească durerea pătrunzătoare din gleznă. Când trecu, reuşi o palidă imagine a zâmbetului său cuceritor la adresa lui Alex şi arătă către spaţiul limitat de pe şa, din faţa lui.

— Poţi să călăreşti cu mine, o invită el, ştiind că va refuza.

Doar ideea de a fi atât de aproape de el o făcu pe Alex să roşească. Putea să-şi imagineze atingerea braţelor sale puternice în jurul ei, atingerea şoldurilor, a sânilor… Supărată pe ea şi pe

hormonii ei trădători, îl privi îmbufnată şi porni pe jos pe potecă, către fermă. Christian o privea mergând cu cizma lui în mână şi nu putea înţelege de ce fuge. De ce? Avea de gând să afle. Mai devreme sau mai târziu, într-un fel sau altul, va afla.

— Dumnezeule, Alex, m-ai speriat de moarte! exclamă Pearl Washington când o văzu intrând în curte. Faţa oacheşă şi rotundă a lui Pearl exprima îngrijorare, ridurile celor şaizeci şi opt de ani ai săi fiind, în acel moment, parcă mai adânci. Legănând-o pe Isabella pe una din coapsele sale dolofane, îşi apăsă pieptul cu mâna liberă şi oftă uşurată. Diavolul ăla s-a întors singur în galop. Nu puteam să mă gândesc decât la ce era mai rău. Copilul ăsta sărman, rămas fără mamă, Doamne iartă-mă.

— Ar fi trebuit să te îngrijorezi când a ieşit călare pe ăla, Pearl, spuse Christian, lunecând încet de pe calul său. Alex se strâmbă la el şi-l lovi în stomac cu cizma, înmânându-i-o. El scoase un geamăt.

— A fost un mic accident. Christian şi-a răsucit glezna, dar eu nu am nimic, spuse Alex. Terminator era la oarecare distanţă, lângă şopron. Îl privi, apoi se întoarse, zâmbind, să-şi ia fiica.

— Mamă, spuse Isabella, lipindu-se de mama sa ca o moluscă. Atenţia sa fu imediat atrasă de cureaua desfăcută a caschetei mamei sale. Îşi încolăci mâna în jurul ei şi-şi băgă capătul acesteia în gură. Alex mângâie cârlionţii negri ai fiicei sale şi o sărută pe obraz.

Când se mutase în Virginia, îi fusese teamă că o să trebuiască să-i găsească Isabellei o doică. Atât costul, cât şi ideea separării nu îi prea conveneau. Dar se părea că soarta îşi întorsese faţa către ea. O găsise pe Pearl Washington.

Sau, mai exact, se găsiseră una pe cealaltă. Pearl, văduvă de curând, căuta un chiriaş şi o nouă

cale în viaţă. Ieşise la pensie ca secretară la o şcoală elementară, având de gând să stea lângă soţul ei.

Apoi Rube a murit pe neprevăzute şi a lăsat-o disperată. Alex avea nevoie de un grajd şi de îngrijire pentru fiica ei de zece luni. Pearl îi închiriase cu plăcere locul şi continua să locuiască în casă, umplându-şi timpul cu îngrijirea Isabellei. Era aranjamentul ideal pentru amândouă.

— Mi-o prezintă cineva pe această încântătoare domnişoară? întrebă Christian, aplecându-se către copil astfel încât acesta să-i poată vedea mai bine faţa.

— Ea este fiica mea, Isabella.

— Ce nume frumos, Isabella! Copilul dădu drumul curelei şi se uită la Christian. El îi zâmbi dulce, închipuindu-şi că o femeie este la urma urmei o femeie. Bună, Isabella, şopti el. Ce fetiţă frumoasă eşti!

— Să nu te superi dacă începe să plângă, zise Alex, nu-i plac… Fiica ei nu-i dădu voie să termine propoziţia. Cu un scâncet mic, îi dădu drumul mamei sale şi se întinse către Christian, care o prinse şi o lipi la pieptul lui.

— Nu-i plac bărbaţii, încheie Alex fraza, cu sprâncenele negre unite din cauza uimirii.

Isabella rareori se ducea la străini, dar niciodată la vreun bărbat străin, probabil preluase simţul de prevedere al mamei sale. Dar cu siguranţă se simţea bine în braţele lui Christian, zâmbind ca un îngeraş în timp ce el îi şoptea ceva la ureche. Tot ce putea să facă Alex era să-i privească uimită. Nu i se părea tipul de bărbat potrivit pentru rolul de tată. Nu i se părea potrivit nici pentru rolul de bărbat însurat. Putea fi sigură că singurul lucru, pe care îl ştia despre copii, era cum se fac.

— Nu fi surprinsă, draga mea, spuse Christian, privind-o pe sub sprâncene. Femeile, cu o excepţie importantă, adică tu, mă plac întotdeauna.

Alex îşi strânse buzele şi apucă frâul surului.

— Am eu grijă de cal.

Christian o privi cum se depărta, chicotind. Pearl mormăi:

— Râzi acum, domnule Atherton. Cu asta ţi s-a înfundat. Ea nu este dintre fluşturaticele alea.

— Am înţeles, doamnă, spuse el, zâmbindu-i femeii cu zâmbetul său de băieţel spăşit. Privi cum faţa ei severă se înmuia a zâmbet, apoi râsetul îi acoperi toată faţa rotundă.

— Şi i s-a cam înfundat şi ei, după cum văd. Ah, Doamne! Se întinse după copil. Intră în casă, băiete. Mă uit eu la glezna aia şi o să-ţi dau şi o bucată de plăcintă cu cireşe, dacă eşti cuminte.

— Întotdeauna sunt, spuse Christian, cu destul înţeles pentru a o face pe femeie să-l dojenească şi să dea din cap, deşi ochii nu erau de aceeaşi părere.

— Sărmana doamnă Alex, spuse ea, îndreptându-se către casa de ţară simplă. Christian aruncă o privire prin curte, şchiopătând către casă, încercând să-şi facă o impresie despre loc. Casa în sine nu arăta prea dărăpănată. Narcisele şi lalelele scoteau, primitoare, capul din pământ, de-a lungul terasei din faţă. Restul clădirilor nu suportaseră la fel de bine trecerea timpului. Grajdul se înclina hotărât pe o parte. Puţina vopsea, cu care fusese dat, cu mult timp în urmă, se transformase din galben, în gri. Scândurile gardurilor din jurul padocurilor micuţe nu arătau nici ele mai bine. Mai multe scânduri fuseseră legate cu o sârmă de baloţi. Câţiva stâlpi se înclinau ca beţi. Locul era liniştit, nu se auzea niciun zgomot, doar din când în când câte un zăngănit dinspre grajd sau dinspre ţarcul de lângă el. Judecând după mărimea grajdului şi după numărul de animale din ţarc, s-ar fi putut spune că Alex avea în grijă cam cincisprezece, douăzeci de cai. Singură. Nu se vedea nici urmă de grăjdar.

Nu prea se vedea nici urmă de prosperitate. Camionul pentru transportat cai, de culoare

galben-închis, părea să aibă vreo douăzeci de ani. Arăta de parcă îl legase cineva cu lanţul. Chiar şi aşa, arăta mai bine decât Impalat-ul 77 albastru, care era parcat lângă casă, alături de Escort-ul roşu şi micuţ al lui Pearl. Cauciucurile erau aproape complet uzate. Unul din geamurile din spate lipsea, iar gaura acestuia era acoperită cu plastic şi bandă adezivă. Una peste alta, arăta la fel de periculos ca Terminator. Se cutremură la gândul că Alex îl conducea pe şoselele pline de curbe din zonă. Era clar pentru el că Alex avea nevoie de bani. Spusese ea că pentru bani se încurcase cu Tully Haskell şi Terminator. Dar erau şi alte soluţii pentru această dilemă. Era o călăreaţă excelentă, n-ar fi avut nicio problemă să se angajeze la un grajd bun, incluzând ferma Quaid. Ea preferase însă să înceapă propria sa afacere şi să o ia de la zero. Şi chiar zero era. Nu reuşea să înţeleagă de ce.

— Hai, intră acum, îi spuse Pearl, de pe verandă. Nu pot să ţin copilul ăsta în curent. N-o să doarmă toată noaptea din cauza durerilor de urechi şi atunci unde o să fii? Departe, acolo o să fii.

O privi pe femeie, dispărând în casă şi şchiopătă în urma ei, gândindu-se că, dacă cineva din Briarwood ştia ceva despre Alexandra Gianni şi trecutul ei misterios, atunci numai Pearl putea fi aceea.

O oră mai târziu, Christian era în cabina camionului pentru transportat cai, cu o pungă cu gheaţă pe gleznă, în drum spre ferma Quaid, privind-o cu uimire pe femeia micuţă, cum se lupta cu volanul uriaş ai camionului. Pearl se dovedise mută ca un peşte când veni vorba să spună ceva despre tânăra femeie cu care împărţea casa.

Dacă ştia ceva din secretele lui Alex, atunci nu era dispusă să i le spună lui. Se părea că trebuie să meargă la sursă.

— De unde ziceai că eşti? o întrebă el. Nu cred că pot să-mi dau seama după accent.

— Nu am niciun accent, spuse Alex, evaziv. Tu ai accent.

— După părerea celor din Wesex, nu am.

Mingea era în terenul lui Alex. Ea l-ar fi împuns cu privirea dacă nu ar fi avut nevoie de toată concentrarea cerută de şoseaua şerpuindă, care devenise alunecoasă din cauza ceţii.

— Ce te-a adus în America? Concursurile de sărituri ecvestre sunt atât de răspândite în Anglia. Cred că te-ai fi descurcat bine acolo, cu propriul tău grajd.

— Da, răspunse Christian, apoi tăcu un timp. S-ar fi descurcat bine, dar nu fusese interesat nici de responsabilitate, nici de ideea de a lucra sub ochii celor din familia sa, care considerau că, pentru un gentleman, călăria putea fi un hobby, dar nu o profesie. Este o poveste lungă, zise el, în cele din urmă, surprins de ideea că i-ar face plăcere să i-o spună lui Alex. În mod obişnuit, nu prea aborda sentimente atât de complexe într-o discuţie cu o femeie, preferând să se limiteze la distracţii. Dar avea sentimentul că Alex s-ar putea să-l înţeleagă. Îi zâmbi înşelător. S-ar putea să fiu dispus să-ţi povestesc la o farfurie de scampi cu sos roşu.

Alex nu se putu abţine să nu râdă. Era încântător de perseverent. De fapt, se simţi tentată, pentru prima oară după mult timp să meargă la un restaurant. Un restaurant drăguţ, o masă excelentă… şi Christian de cealaltă parte a mesei. Dorinţe calde o înfiorară, răsucindu-se periculos pentru ea. Mâna i se încleştă pe volan când îşi aminti de nevoia sa de independenţă.

— Nu prea îmi place cum ţi se ridică bărbia, spuse Christian, cu o grimasă, lăsându-şi capul pe spate, pe vinilinul crăpat al scaunului camionului. Perspective proaste pentru planurile mele cu cina, aş spune.

Privindu-l, Alex zâmbi, văzându-i expresia comică de dezamăgire. Se îndoia că duce lipsă de companie la cină, sau de companie, în general. Ea era un fel de provocare pentru el.

— N-am de gând să ies cu tine, Christian.

— Şi eu nu am de gând să încetez să-ţi propun, spuse el, în glumă, dar felul lui de a fi sofisticat era înşelător. Nu renunţ niciodată, adăugă, încet.

Alex dădu din cap şi îşi întoarse privirea către şosea.

— Gândeşte-te la toate femeile frumoase cu care te-ai putea duce, când îţi pierzi vremea cu mine.

— Tu eşti singura femeie care mă interesează, Alex, şopti Christian, devenind deodată serios. Cabina camionului păru că se micşorează. Alex era conştientă acum de bărbatul de lângă ea, de personalitatea sa puternică, de mirosul hainei sale de piele şi de atingerea privirii sale fixe. Am de gând să te urmăresc, Alexandra, continuă el, reuşind să revină la buna sa dispoziţie obişnuită. Îşi încrucişă braţele pe piept şi îi aruncă un zâmbet ştrengăresc. Şi dacă spun asta, mă pricep al naibii de bine.

— Nu mă îndoiesc că eşti campion mondial, spuse Alex, sardonic. Dar de data asta, n-o să-ţi meargă.

— Vedem noi.

Din fericire, şoseaua le curmă discuţia.

— Trebuie să întorc aici?

— Da.

Alex semnalizã, reduse viteza şi luă curba; camionul scârţâi din toate încheieturile şi o porni pe aleea pietruită. Merseră în sus pe o colină, apoi o înconjurară şi, în cele din urmă, ajunseră în vârf, unde păşunile se întindeau în faţa lor ca o cuvertură de smarald, fiecare arie pătrată fiind delimitată de garduri din stejar. Firma mare şi albă de la capătul primului câmp indica: Quaid Farm, cu litere simple şi elegante, de culoare albastră.

Înţepătura de invidie fu automată. Aceasta era ceea ce visase întotdeauna – aleea lungă cu copaci pe margine, păşunile punctate cu animale de cea mai bună rasă, clădiri de un alb imaculat. Era ceea ce lăsase în urmă. Acum va mai trece mult timp până când va mai conduce pe o alee ca aceasta.

— Opreşte la primul şopron, spuse Christian.

Alex făcu cum i se spusese, încercând să vadă cât mai mult din privelişte, în vreme ce opri motorul, trosniturile camionului încetând. Erau două grajduri lungi, cu uşile mari din capăt deschise, arătând şiruri de boxe luminate strălucitor. Primul şopron era legat de o mare arenă acoperită.

Mai departe era un şopron mai mic, unde aşteptau iepele de prăsilă în padocuri, iar altă clădire, lungă şi albă, era probabil maternitatea. Departe, în dreapta, dincolo de o curte mică, era casa, o replică mai mare şi mai bine întreţinută decât cea pe care o închiriase ea. Era o casă tipică de ţară, de modă veche, din Virginia, cu o verandă primitoare, cu un acoperiş strălucitor de tablă şi ferestre luminoase, cu perdele.

Curtea grajdului era în forfotă, căci începuseră muncile de după-amiază. Grăjdarii se mişcau repede de la o clădire la cealaltă, fiecare dintre ei urmat de cel puţin un câine. Câinii erau de toate rasele şi mărimile şi alergau cu asiduitate pe lângă oameni, ca şi cum simţeau că prezenţa lor era absolut necesară pentru ca aceştia să-şi facă treaba cum se cuvine.

Rylan Quaid ieşi agale în uşa primului şopron, chiar când Christian cobora din cabina camionului. Ea îl recunoscu din pozele din revistele de călărie. Programul său de ameliorare a raselor era unul dintre cele mai ambiţioase din ţară. Sora lui mai mică, Katie, fusese cândva una dintre cele mai bune tinere călăreţe din concursuri, candidând pentru un loc în echipa olimpică, dar o căzătură i-a curmat cariera şi aproape era să-i curme viaţa.

Alex îl privi pe stăpânul fermei Quaid şi înghiţi în sec. Dacă în fotografii arăta inabordabil, în realitate arăta teribil de autoritar. Era un om uriaş, de aproape doi metri şi clădit ca un taur. Faţa parcă îi era cioplită în granit, un vârf pentru un munte de masculinitate. Trăsăturile îi erau aspre şi unghiulare. Din punct de vedere fizic, părea incapabil să zâmbească. Ochii înguşti şi furioşi o priveau din spatele sprâncenelor stufoase.

— Alex, persoana asta, pusă pe harţă, este Rylan Quaid. Alex tresări la sunetul vocii lui Christian care îşi rostise vorbele aproape de urechea ei. Ry, continuă el, aceasta este Alexandra Gianni, antrenorul de care ţi-am vorbit.

— E o plăcere, doamnă, spuse Ry, atingându-şi politicos şapca de baseball. Se întoarse imediat către Christian, străpungându-l pe prietenul şi antrenorul său cu o privire furioasă.

— La naiba, Atherton, unde dracu' ai fost? L-am trimis pe Marilin şi Bobby în pădure, să-ţi caute cadavrul.

— Eu şi Metallica ne-am cam tăvălit puţin, îi explică el, în vreme ce Alex înconjură camionul. M-a salvat Alex.

Alex dădu drumul calului pe rampa camionului şi apoi către coridorul şopronului. Ry se aplecă imediat să inspecteze picioarele animalului, căutând semne de accidentare.

— E în regulă, zise Christian, şchiopătând către şopron, cu cizma într-o mână şi punga cu gheaţă în cealaltă. Eu nu sunt la fel de bine, mulţumesc pentru întrebare.

Ry se întoarse supărat spre el şi se ridică în picioare, băgându-şi mâinile în blugii tociţi.

— Măi să fie, cum dracu' ai reuşit să te răneşti? Eşti ca o pisică blestemată – cazi întotdeauna în picioare.

Christian îşi ridică piciorul încălţat doar cu ciorap.

— Pentru o vreme, nu o să mai pun piciorul ăsta pe pământ. Mi-am sucit glezna.

— Cred că o să trebuiască să-l împuşcăm, nu-i aşa, şefu'? spuse Charlie, sosită să ia calul.

Christian se încruntă, simţind că i se ridică tensiunea.

— Continui să fii nesubordonată, zise el printre dinţi.

Charlie clipi şi râse cu râsul ei lipsit de griji, făcându-i semn cu degetul.

— Vai, iar suntem plictisitor, plictisitor, plictisitor.

— O să-ţi arăt eu plictisitor, mormăi Christian, aplecându-se către ea ameninţător. Ia calul ăsta şi ţesală-l până când străluceşte ca o liră sterlină, sau o să dai de dracu.

— Hai, dă-i bătaie, loveşte-mă! îl provocă Charlie, întorcându-i obrazul rotund şi fardat drept ţintă. Loveşte-mă aici, în faţa tuturor acestor martori. O să te dau în judecată. Domnul acela drăguţ, domnul Hill, este avocat, ştii. O să mă duc direct la el.

Faţa lui Ry se lumină a zâmbet la vederea purpurei din obrazul lui Christian.

— Hai, du-te fetiţo, îi spuse el lui Charlie. Du-te la muncă, înainte să se țină de cuvânt.

Alex privi scena cu ochii atenţi, întrebându-se dacă Christian era în stare de o asemenea violenţă.

— Ai nevoie să fii dus la spital?

— N-am nevoie de doctor, spuse Christian, văzând-o pe Alex sprijinindu-se de uşa camionului. Ea era gata de plecare. E doar o luxaţie. O să fiu în stare să călăresc, într-o săptămână sau două.

Rylan dădu drumul unui oftat şi se frecă cu mâna sa mare după ceafă.

— La dracu'. Nu ne putem permite nicio întrerupere. Diamond Life tocmai îşi intră în formă: Legendary la fel; Bobby poate să antreneze

caii tineri, dar cu Greg, plecat în Germania… la dracu'.

— Mă gândeam că o putem ruga pe Alex să călărească pentru noi, până când mă fac bine. Christian se întoarse către ea cu unul dintre zâmbetele sale strălucitoare. Alex se uită la el ca şi cum ar fi făcut una dintre cele mai proaste glume. E foarte bună. N-aş avea nimic de obiectat dacă ai lua-o.

Alex se înroşi de furie din cauza înţelesului dublu al cuvintelor lui, înţeles subliniat de expresia ochilor lui.

— Ce părere ai, doamnă Gianni? întrebă Ry, nerealizând scurgerea de energie care avea lor între cei doi. Chris spune că eşti foarte bună. Suntem presaţi şi trebuie să exersăm în fiecare zi, dacă vrem să-i avem gata pentru Devon.

Ferma Quaid avea un program de concursuri. O părere de rău îi trecu prin piept lui Alex. În comparaţie cu caii de aici, ai ei i se păreau dintr-o specie inferioară. Dar ea nu trebuia să muncească pentru altcineva, îşi reaminti. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-i răspundă lui Christian, care o privea cu insistenţă, asemeni unui şoim care a pus ochii pe un şoarece de câmp. În plus, avea şi ea caii ei de călărit. Muncea douăsprezece ore pe zi şi nu mai avea timp şi pentru altceva.

— Mi-e teamă că am deja un program încărcat, domnule Quaid, spuse ea, cu un amestec de regret şi uşurare.

— Dacă ai avea un grăjdar bun care să lucreze pentru tine, ai avea suficient timp să călăreşti atât caii mei de grand prix, cât şi ai tăi, spuse Christian.

— Dar nu am un grăjdar, răspunse Alex, ridicându-şi bărbia.

— Ar trebui să ai, insistă el, acel sentiment de responsabilitate scoţându-şi iarăşi capul urât. Nu voia ca Alex să muncească pe brânci. Era prea mică şi fragilă. O să ai, dacă ţi-o dau pe Charlie,

continuă el, gândindu-se că astfel împuşcă doi iepuri dintr-o dată, cu o lovitură de geniu.

— N-aş putea să te las să faci asta.

— Nu este o favoare atât de mare pe cât crezi, spuse el. O să mă înnebunească. Aş fi mai mult decât fericit să ţi-o trimit şi să-i plătesc salariul şi toate celelalte.

— Nu am nevoie de acte de caritate din partea ta, spuse Alex, înţepat, obsesia ei de a reuşi prin forţe proprii făcându-şi iarăşi apariţia. Nu depindea de nimeni. Se bizuise pe alţii înainte, iar ei s-au tras înapoi când a avut mai multă nevoie de ei, lăsând-o să cadă în nas. Fusese nevoită să înveţe să se bizuie pe propriile ei picioare. Dacă îl lăsa pe Christian să facă cum voia, se îndoia că va mai fi ca înainte.

— La dracu', fetiţo, asta nu e faptă caritabilă, mormăi Ry, este afacere. Avem nevoie de un călăreţ. Dacă o să fie nevoie să-ţi angajăm un grăjdar pentru asta, aşa să fie – atâta vreme cât este şi Charlie de acord.

— Dar…

Gândindu-se la ceea ce el credea că este esenţa lucrurilor, Ry spuse o sumă pentru săptămâna de lucru, care o făcu pe Alex să tresară. Uitase cam ce sume îşi putea permite să ofere o fermă bună. Tentaţia îi învinse rezistenţa.

Avea şansa de a călări cai de talie mondială şi de a fi plătită ca lumea pentru asta. Chiar îşi putea permite să refuze o asemenea propunere? Chiar voia să o facă?

— În regulă, atunci. Ne-am înţeles, spuse Christian, bucuros, cu zâmbetul său strălucitor în stare să lumineze ziua înnorată. Îşi puse braţul camaraderește pe umerii firavi ai lui Alex, observând felul cum se încordară la atingere. Ea îi aruncă o privire de atenţionare, dar nu încercă să se retragă. Vocea lui scăzu în intensitate, devenind o şoaptă seducătoare. Alex, hai să discutăm noi doi amănuntele, să zicem la un pahar de vin bun.

Ry îşi dădu ochii peste cap.

— Ar fi trebuit să-mi închipui. Mulţumesc pentru ajutor, doamnă Gianni, zise el şi îi întinse o mână bătătorită şi mare.

— Cu plăcere, spuse Alex, surprinsă să constate de ce atingere blândă era capabilă mâna lui Ry, când ar fi crezut că este în stare să spargă nuci de cocos cu ea. Observă apoi că ochii săi aspri şi cenuşii se îmblânziră deodată, iar zâmbetul îi deveni cald. Era un om foarte de treabă, sub aspectul acela exterior aspru, se gândi ea.

Un grăjdar slăbănog îi întrerupse:

— Domnule Quaid, tocmai a sunat doamna Quaid şi a zis că are nevoie de dumneavoastră în casă.

Ry se înnegură deodată, ieşi din şopron şi traversă curtea prin ceaţa care se îngroşa.

Alex se miră când Christian chicoti.

— Nevastă-sa aşteaptă cel de-al doilea copil, îi explică el. Se îngrijorează necontenit, deşi nu e nevoie. Maggie este sănătoasă ca un cal.

— Ce drăguţ, murmură Alex. Un sentiment de frustrare o cuprinse când îl văzu pe Ry urcând scările verandei şi repezindu-se în casă. Michael nu se îngrijorase niciodată şi nici nu se preocupase de ea, în timpul graviditătii ei. O evitase, privind-o de la distanţă cu jignire, vină şi acuzare în ochii lui negri. Şi, în cele din urmă, divorţase de ea, nefiind în stare să aştepte, cedând presiunii înainte de a avea ocazia să vadă sau să ţină în braţe fata care, culmea, îi semăna.

Christian îi observă expresia, simţind dorinţa de a o lua în braţe şi de a o consola. I se părea normal să fie protector faţă de o femeie cu o privire atât de teribilă şi speriată. Tot ceea ce voia ea să facă era să încerce să-l înlăture, pe cât îi stătea în putinţă.

— Hai să bem ceva, spuse el, încet.

De ce venise cu el, Alex nu putea să spună. Ideea de a veni în bârlogul leului, pentru a-i împărtăşi ospitalitatea, ar fi stârnit, în mod

obişnuit, o mulţime de semnale de alarmă dar nu de data asta. Îşi spuse că venise deoarece Christian fusese accidentat. Îl putea îndepărta dacă era necesar.

Dincolo de aceasta, bănuia că avea oarecare legătură cu liniştea tăcută pe care i-o dădea vocea sa englezească educată şi căldura ochilor săi albaştri.

Mai era şi curiozitatea. Ce călăreţ nu ar fi vrut să vadă cum trăia Christian Atherton?

Cabana sa era pe o pajişte bine îngrijită, separată de casa mare şi situată de cealaltă parte a aleii, la mică distanţă de grajduri; totuşi, se deplasară cu camionul lui Alex, din cauza piciorului accidentat. Îndată ce ajunseră la uşa din faţă, el se prăbuşi pe o canapea şi îşi puse piciorul pe un scaun.

Camera era impecabil decorată în stil englezesc de ţară, cu nuanţe de roşu-închis, bej şi verde. Podeaua era din lemn de pin vechi, şlefuit, având covoare groase, de culoare bej, din loc în loc. Scene de vânătoare ornamentau pereţii. Mobila părea antică. Impresia generală era aceea de gusturi scumpe şi stil de viaţă confortabil.

— Mi-e teamă că n-o să prea fiu în stare să fac pe gazda, spuse el, cu ironie. Glezna îi zvâcnea şi îl durea mai mult decât îşi închipuise. La dracu', se gândi el, cu ciudă, o avea pe Alex în vizuina sa, dar nu avea putere să profite de situaţie. Al naibii ghinion. Oricum, se bucura la gândul de a o avea la fermă, o săptămână, zi de zi. Gândul îl înveseli.

— Este o sticlă de vin în frigider, dacă nu te deranjează să faci pe gazda.

— N-ar trebui să beau, trebuie să conduc spre casă. Cu şoselele astea şi pe ploaie…

— Şi cu camionul ăla, spuse Christian mai mult pentru sine. Reprimându-şi intenţia de a-i ţine o predică în privinţa siguranţei, tuşi şi dădu din cap. Ai dreptate. Fii drăguţă, totuşi şi adu-mi mie un pahar. Are un gust mult mai bun ca aspirina.

— Sigur.

Drumul către bucătărie era uşor de găsit. Alex trecu pe sub arcada dintre camera de zi şi sufragerie, trecu de un set da masă elegant, din mahon care părea mai vechi decât Statele Unite şi intră în bucătărie. Vinul din frigider era scump, iar paharele din dulapul de lemn de cireş erau din cristal. Luă şi ea o gură din vinul roşiatic, murmurând apreciativ la gustul aromat. Vinul bun era ceva ce nu-şi putea permite în ultima vreme.

Întorcându-se către camera de zi, privi către un hol care ducea probabil spre dormitor. Ceva feminin în ea o făcu să se întrebe, curioasă, ce ar putea găsi acolo. Mustrându-se pentru gând, se grăbi.

— Vrei să-ţi mai aduc şi altceva? întrebă ea, înmânându-i băutura. Trebuie să plec, am încă treburi de făcut în seara asta.

— Mai stai un minut, spuse el, făcându-i semn către capătul gol al canapelei, uimit să vadă că ea se aşază. Luă o gură de vin, închise ochii, apoi oftă şi puse paharul pe capătul mesei de pin. Nu ţi-am mulţumit încă pentru că te-ai oferit să ajuţi.

— Nu m-am oferit, tu m-ai agăţat, spuse Alex.

Christian făcu un gest imperativ.

— Un amănunt nesemnificativ. Îţi mulţumesc foarte mult, Alex. În plus, mi se pare un gest fair play, de vreme ce tu m-ai trântit.

Râse când îi văzu ochii scăpărând, pregătindu-se, fără îndoială, pentru o altă versiune asupra accidentului. Nu spuse nicio vorbă, deşi faţa i se înroşi din cauza efortului de a se abţine.

Descopăr cu repeziciune toate butoanele pe care să apăs, se gândi Christian, simţindu-se mulţumit. În foarte scurt timp, Alex va renunţa la toate pretenţiile de a-şi ascunde emoţiile faţă de el. Îi plăcea această idee foarte mult.

— Mai bine plec, spuse ea, înţepat.

Încercând să nu ia în seamă durerea din gleznă, se ridică şi o conduse până la uşă, şchiopătând şi

chinuindu-se.

Alex deschise uşa şi gemu la vederea ploii puternice care începuse să cadă şi gândindu-se la distanţa pe care trebuia să o parcurgă până la camion.

— Nu crezi că ar fi bine să mai aştepţi puţin până când se domoleşte? întrebă el. Pot să mă gândesc la o groază de lucruri pentru petrecerea timpului.

— Sunt sigură, spuse Alex, privindu-l.

Era uimită că nu simţea o dorinţă puternică de a scăpa de el. Nevoia de a scăpa de propriile sale dorinţe era altceva, dar Christian… El îi zâmbea, era unul dintre zâmbetele sale care voia să spună „sunt prietenul tău cel mai bun“, ochii săi sclipind de bună dispoziţie. Câţi alţi bărbaţi nu s-ar fi săturat de toanele ei?

Gândul îi zbură când Christian se aplecă şi o sărută. Nu încercă să o îmbrăţişeze. Se sprijinea cu o mână de uşa deschisă, iar cu cealaltă, de fereastră. O atinse doar cu gura, iar ea răspunse, fără să se gândească, lăsându-şi capul pe spate. Îi simţea gustul cald şi îmbătător al buzelor, îmbătător ca vinul, a cărui aromă rămăsese intactă. Ridicându-şi capul, îi şopti:

— Ai grijă cum conduci, iubito. Ne vedem mâine dimineaţă. Uimită de propria sa reacţie, Alex nu spuse nimic, se întoarse doar şi fugi din casă spre sanctuarul camionului ei galben şi vechi.

Odată ajunsă înăuntru, se aşeză şi strânse volanul până când i se albiră încheieturile degetelor, ascultând ploaia care cădea pe cabină.

Se întrebă în ce naiba se băgase.

Capitolul 5

Era ca şi cum ar fi călărit pe Pegas, se gândi Alex, când Diamond Life pluti peste obstacolul din bare albe şi verzi. Tânărul armăsar de Hanovra se aruncă, fără cel mai mic efort, peste poartă şi pluti, practic, spre pământ. Sufletul lui Alex zbura pe undeva prin atmosferă. Asta însemna să călăreşti cai antrenaţi pentru sărituri.

Să pluteşti călare pe spatele unui animal puternic şi supus. Era prima oară când călărea pe roibul care era moştenitorul, de la ferma Quaid, al tronului celebrului săritor Rough Cut, calul care stabilise o groază de recorduri ca apoi să fie ţinut pentru prăsilă; se îndrăgostise deja de el.

Era talentat, supus, entuziast – pe scurt, Diamond Life era exact ceea ce nu erau mulţi dintre caii ei. Era înrudit cu Rough Cut şi părea că intenţiona să-i ia locul în arenă.

Din nefericire, Rough Cut nu mai era în stare să-l concureze pe tânărul roib. La retragerea sa, fusese atins de o boală foarte gravă care îl lăsase infirm şi steril.

Timpul şi tratamentul extensiv, uneori experimental, rezolvaseră cea de-a doua problemă. Părea foarte mulţumit de rolul de tătic, nepierzându-şi, în aparenţă, graţia desăvârşită şi viteza care îi aduseseră faima în toată lumea.

I se administrau calmante pentru dureri şi îşi petrecea timpul lângă şopronul maternităţii, lenevind mulţumit într-un padoc încăpător, care dădea spre munţii Blue Ridge.

Diamond Life era steaua în ascensiune a circuitelor de grand prix, iar Alex era deosebit de bucuroasă să-l antreneze.

Îl plimbase în jurul arenei acoperite, într-o serie de sărituri destinate îmbunătăţirii ritmului şi forţei calului, apoi într-un galop uşor, de-a curmezişul arenei, peste un vertical micuţ, apoi o poartă întinsă. Ambele fuseseră perfecte.

Christian o privea de la poarta care ducea în grajd, cu admiraţia zugrăvită pe faţă.

S-ar fi putut să fie un linguşitor din naştere, dar niciodată nu făcea aprecieri nereale referitoare la un călăreţ. Flirtul era ceva, călăria – treabă serioasă.

În ringul de concurs era nevoie de respect şi Alex impunea aşa ceva. Era ridicol cât de mândru îl făcea să se simtă. Dând din cap îşi spuse că se comporta ca un şcolar îndrăgostit.

— E bună, nu-i aşa? întrebă Maggie Quaid.

Christian o privi şi-i zâmbi cu căldură. Maggie îi furase inima acum patru ani, când îi ceruse s-o ajute să-şi depăşească teama de cai, pentru a petrece mai mult timp cu Ry.

Nostimă şi drăguţă, Maggie avea o inimă de aur. Îşi iubea prietenii şi îl adora pe irascibilul ei soţ. Ry diviniza pământul pe care ea călca.

— Cum te simţi astăzi, Maggie?

— Ca un mini camion, spuse ea, mângâindu-şi burta bine rotunjită.

— Oh, eşti frumoasă şi strălucitoare şi ştii bine asta.

Îşi ridică uşor capul, iar privirea căzu sub un anumit unghi, apoi clipi, afectat.

— Vai, domnule Atherton, spuse ea cu o voce numai lapte şi miere, dumneavoastră cum o mai duceţi?

Christian chicoti şi se întoarse către arenă.

— Ca să vă răspund la prima întrebare, da, este foarte bună.

— Dar la a doua? Trebuie să fie ceva deosebit, ca să vă ţină pe jos.

— Dacă încă nu aţi observat, spuse el, aplecându-se pe spate pentru a-i arăta, sunt

accidentat.

— Vai, vai, murmură Maggie, deloc impresionată. Ca atunci când a trecut peste tine o herghelie de noateni şi a doua zi ai câştigat concursul clasic?

El se strâmbă la zâmbetul ei drăguţ.

— Atunci a fost cu totul altceva.

— Da, ai dreptate, atunci ai avut trei coaste rupte, rinichii atinşi şi o contuzie uşoară. Grimasa îi întunecă liniile aristocratice, iar faţa i se ascuţi. Şi nici nu ai avut o domnişoară micuţă cu părul negru, care să te înlocuiască, pentru ca tu să ai timp să-i suceşti minţile. Maggie îl prinse de talia suplă şi-l mângâie cu afecţiune. Nu încerca să mă păcăleşti, dragule. Ştiu toate şmecheriile.

Se gândi să-i ceară câteva sfaturi, dar nu venise încă ziua când Christian Atherton să aibă nevoie de sfaturi cum să curteze o femeie. Îşi reprimă mândria şi tăcu.

O mai priviră puţin pe Alex, discutând amical, cât timp ea şi Diamond Life lucrau, la capătul liber al arenei, mişcându-se lateral, galopând uşor în cercuri concentrice, când mai încet, când mai repede. În cele din urmă, îşi lăsă calul la pas şi îşi scoase cascheta, eliberându-şi părul cu un gest care părea obsedant pentru Christian.

— Uită-te la părul ăla, şopti Maggie. Gândeşte-te ce bogat ar fi, dacă l-ar lăsa lung.

Christian deveni tăcut, încercând să prindă fantoma unei amintiri care îi plutea prin minte. O tânără femeie minionă, cu o coamă lungă de cârlionţi rebeli şi o bluză roşu-aprins, care ardea ca focul pe pielea ei măslinie. Aproape că o vedea dându-şi capul pe spate, într-un anumit fel. Dar nu era în stare să fixeze amintirea şi nu o putea fixa pe Alex.

— Cum a fost? întrebă Alex, în vreme ce Diamond Life se îndrepta agale către poartă.

— Nemaipomenit, zise Christian. Cum îţi place?

Alex privi entuziastă în sus, în semn de cea mai mare apreciere. Descălecă, iar un grăjdar intră în arenă şi luă calul de frâu.

— Am eu grijă, doamnă Gianni.

— În regulă, spuse Alex. Aproape că nici nu-şi mai amintea de vremea când călărea şi lăsa muncile de rutină pe seama altora. A fost o plăcere, dar nu-şi mai putea permite decât aici.

— Arăţi minunat pe el, spuse Maggie, când Alex ieşi pe poartă. Eu sunt Maggie Quaid.

— Mă bucur să te cunosc, Maggie şi, mulţumesc. Dar cred că Diamond Life poate face pe oricine să se simtă bine. Este un animal fabulos.

— Se vede că nu m-ai văzut niciodată pe mine, călărind, spuse Maggie.

O animaţie bruscă se făcu simţită pe alee şi, după colţ, apăru un băieţel energic, cu părul negru, de vreo trei anişori, care mâna o capră albă şi mare. Capra protesta zgomotos. Băiatul se apleca în faţă şi trăgea de ea, ca şi cum ar fi remorcat un şlep, chipul său hotărât arătând ca o replică a tatălui său.

Alex îşi acoperi zâmbetul cu mâna. La fel şi Christian. Maggie îşi dădu ochii peste cap.

— Buddy, lasă capra în pace! Buddy… Cei doi se luptau din răsputeri.

— Thomas Randall Quaid, izbucni Maggie, lasă animalul în pace. Buddy Quaid nu mai avu ocazia să ignore ordinul mamei sale. Capra se repezi înainte şi-l lovi în fundul blugilor săi miniaturali, apoi fugi în arenă cu frâul fluturându-i ca o panglică.

— Vezi ce se întâmplă dacă nu o asculţi pe mămica? îi spuse Maggie, aplecându-se să-l ajute şi să-i scuture pantalonii de praf.

Faţa lui Buddy arăta tare dezamăgită. Buza sa de jos se lăsă ameninţător.

— A naibii capră!

— Nu-ţi face probleme cu capra, tinere. Gândeşte-te ce o să zică tăticu’ dacă te mai prinde

că vrei să călăreşti capra. Ţi-a spus de sute de ori că n-ai voie să călăreşti capre.

Buddy îşi frecă vârful cizmuliţei de cowboy de ciment, părând tare supărat. Expresia severă a lui Maggie se înmuie şi-şi sărută băiatul pe părul negru.

— Christian mi-a spus că ai o fiică, spuse ea zâmbindu-i lui Alex.

Alex confirmă şi străluci de mândrie maternă.

— Isabella. Are zece luni.

— O să trebuiască să ne întâlnim, într-o seară.

— Splendidă idee, zise Christian, prinzând momentul. Ce-ar fi s-o facem la cină. Noi patru, la Nick.

— Poate când n-o fi aşa de ocupată Alex, spuse Maggie, privindu-l. O să fie teribil de obosită, după atâta călărit. Tu n-ai fi, în locul ei?

Christian se încruntă la ea. Spirit de castă. Trebuia să se aştepte. Se mişcă în cârjele sale, simţindu-se vinovat. Dumnezeule, de ce să se simtă vinovat? De parcă Alex călărea pe gratis. Şi era chiar accidentat. În plus, ea avea nevoie să se obişnuiască cu caii pe care îi merita. Era pe măsura cailor ca Diamond Life şi Legendary, nu ca Terminator. O făcea pentru propriul ei bine.

Avea să i-o spună câteva minute mai târziu, după ce Maggie va fi plecat, ducându-l în casă pe Buddy. O invită pe Alex în dispensar unde era cafetiera comună. Îşi puse cârjele deoparte, pentru a se putea folosi de mâini. Turnă două ceşti de cafea şi îi oferi una lui Alex.

Se sprijiniră de tejghea şi discutară despre felul cum se comportase armăsarul şi care urma să fie strategia, pentru a-l avea pregătit pentru următorul concurs.

Christian reuşi să schimbe vorba:

— Alex, eşti foarte talentată, spuse el. Şi asta nu este doar linguşeală. Oricare fermă dintre cele bune ar vrea să te aibă şi cred că tu ştii asta.

— Oh, o ştiu, zise Alex, privind într-o parte.

— De ce nu o rupi cu ticăloşi ca Haskell şi Terminator?

— Vreau să fiu propriul meu şef, răspunse ea, destul de convingător, deşi îi evită privirea. M-am încurcat cu Tully şi Terminator pentru că vreau să o călăresc pe Olandeza. Este o înţelegere comună.

— Nu ai nevoie să călăreşti atât de mult.

— Cine eşti tu să spui asta, spuse ea, reuşind să se stăpânească, dar aruncând din privire gheaţă, în loc de foc.

Christian îşi trânti cana de cafea, nerezistând impulsului iraţional care puse stăpânire pe el.

— La dracu', Alex, o să-ţi trimit câţiva dintre caii mei, dacă asta vrei. Nu pot să suport văzându-te cum îţi rişti gâtul pe ticălosul ăla.

— E gâtul meu, răspunse ea, încăpăţânată.

— Aici se leagă toate, murmură Christian, apoi oftă când îi văzu bărbia ridicându-se.

— Ce? întrebă Alex, suspicioasă.

— Nimic, răspunse el. Îşi petrecu o mână prin păr şi oftă iarăşi. Ai dreptate, nu este treaba mea. Iartă-mă pentru că m-am băgat. Pur şi simplu nu ştiu ce se întâmplă cu mine, în ultima vreme.

Venise în Virginia cu un anumit scop. Deodată, lucrurile se complicaseră mai mult decât îşi închipuise.

Se simţea atrasă de un bărbat care avea reputaţia că face colecţie de inimi, înşirându-le ca mărgelele pe aţă. Descoperise că îi place, că vrea să fie cu el, că tânjeşte după sărutul lui.

Era o culme a stupidităţii. Chiar dacă ar crede că poate fi ceva special între ea şi Christian Atherlon, chiar dacă ar consimţi să iasă cu el, ce ar rezulta, în cele din urmă, din asta? El s-ar aştepta ca lucrurile să evolueze pe cursul lor normal.

Ce va crede Christian despre ea când îi va povesti trecutul ei, lucru pe care ea va trebui să-l facă. N-ar fi cinstit să n-o facă. Va crede el varianta sa, când nimeni nu o crezuse, inclusiv propria ei familie? O va face el? se întrebă ea.

— Unde te duci? o întrebă Christian în şoaptă, apropiindu-se de ea. Unde te duci când devii gânditoare?

— Nicăieri, murmură Alex, ştiind că minciuna era zugrăvită pe faţa sa.

— Eşti aşa de misterioasă, spuse Christian.

— Nu, nu sunt, insistă ea, cu vehemenţă, temându-se, instinctiv, de dorinţa sa de a rezolva enigma. Îşi aminti brusc că văzuse un raft plin cu cărţi despre enigme în casa lui şi sângele îi îngheţă. Chiar simţi cum păleşte. Nu este niciun mister cu mine! Încerc doar să-mi câştig existenţa, atât de bine cât pot.

— Bine, bine, şopti Christian, calmând-o cu o voce liniştitoare. Ridică o mână şi-i dădu la o parte, cu delicateţe, părul din ochi. E în regulă.

Alex se linişti treptat, iar respiraţia îi reveni la normal.

— E în regulă, şopti Christian iarăşi, apropiindu-se.

Îi mângâie obrazul, trecându-şi degetul mare peste maxilarul ei, apoi îi ridică capul cu o mişcare subtilă. Privirile lor se uniră şi, pentru o clipă, o legătură mai presus de cuvinte se scurse între ei, un curent de sentimente puternic şi de neoprit. Apoi pleoapele sale se închiseră şi îşi coborî gura către a ei. Alex îi sorbi sărutarea cu o senzaţie de disperare, iar emoţiile se descătuşară în interiorul ei şi se izbiră unele de celelalte. Îl voia pe el, pe nimeni altcineva.

Voia să simtă, să rămână în amorţire. Voia o viaţă, fără amintiri pe care nu era în stare să le uite. Pasiunea puse stăpânire pe ea când îşi suprimă vârtejul celorlalte sentimente. Pentru o clipă, răspunse aşa cum ar fi răspuns orice femeie unui bărbat frumos, încântător, care o săruta cu pasiune. Christian gemu uşor, o lipi pe Alex de tejghea, încadrându-i picioarele între ale sale. Îi trecu o mână peste părul scurt, în jos, pe gât, către cupa sânului ei mic, prin bluza largă de polo, pe care o

purta; gemu iarăşi când sfârcul sânului îi îmboboci sub degetul mare.

— Oh, Alex, spuse el, cu o voce joasă, chinuită şi extatică.

O dorea cu o furie pe care nu o mai simţise din tinereţe. Doar o atingere şi simţi cum ceva tare îl presează pe blugi. Îşi apăsă şoldul peste al ei, lăsând-o să înţeleagă fără niciun dubiu, ceea ce voia. Ideea de a o avea goală şi dornică în braţele sale îi fulgeră flăcări prin corp. O sărută iarăşi, căutând, de data aceasta, să-i deschidă gura, bănuind căldura şi deliciile pe care ştia că le va găsi acolo. Alex îi cedă, pentru o secundă sau două; lăsându-se pradă plăcerii de a fi îmbrăţişată, fiorului dorinţei, nerăbdării – tuturor acestor lucruri pe care şi le refuzase.

Sentimente, pe care şi le reprimase de mult ieşiră la suprafaţă, cu o forţă copleşitoare şi panica era aproape. Se retrase repede de lângă el, disperată.

— Nu, spuse ea într-o şoaptă chinuită, în timp ce vechile simţăminte de vină şi ruşine se amestecau cu dezamăgirea şi disperarea. Îl împinse înapoi pe Christian, punându-i o palmă în piept Nu avu puterea să-i privească, fiindu-i teamă de ceea ce ar fi putut să vadă în ochii lui.

— Alex! exclamă Christian, uimit de schimbarea din ea. Îi răspunsese atât de plăcut, trupul ei se arcuise după al său, gura era lacomă şi dulce.

— Nu, ezită ea din nou şi lacrimile o copleşiră. Se îndreptă, împleticit, spre uşă, dar se opri, stăpânindu-şi dorinţa de a fugi. Pieptul îi pulsa, înghiţi cu putere şi zise: Trebuie să mă întorc la treabă.

Christian o urmări plecând, confuz şi frustrat. Nu era obişnuit ca o femeie să-şi refuze plăcuta tentaţie a dorinţei. De ce, Alex? Era singură, nu avea pe nimeni, era atrasă în mod hotărâtor de el. Nu exista niciun motiv pe lume ca ei să nu se

bucure de atracţia reciprocă. Şi totuşi, era acea privire sumbră de autoacuzare din expresia ei, când se întorsese ca să fugă. Simţi o dorinţă puternică de a se duce după ea, dar şi-o reprimă. Era clar că voia să fie singură. Avea de gând s-o lase să-şi aleagă sentimentele. Se întoarse la dulap şi îşi turnă o altă cană de cafea, bău şi se gândi la vârtejul emoţiilor feminine.

Ry intră în dispensar mormăind:

— Auzi, Tully Haskell, m-a sunat să mi-o vândă pe fiica lui Abdulah, când ştie al naibii de bine că nu e teafără. Ca şi când aş avea vreodată de gând să cumpăr ceva de la el. Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi-l împunse pe prietenul său cu privirea. N-aş cumpăra niciun câine vorbitor de la Tully Haskell, pe doi bani, chiar dacă ar sta în două labe şi mi-ar spune „iubitule”. Ce-i cu tine?

Nimic altceva decât ceea ce putea aranja Alex Gianni, într-o noapte lungă şi fierbinte, se gândi Christian, cu părere de rău.

— Nimic, spuse el. Mă gândeam doar că femeile astea sunt imposibile.

— La dracu’, mormăi Ry, păi asta ţi-aş fi putut-o spune şi eu.

Capitolul 6

Alex se rezemă de iapă, iar ochii i se închideau de somn. Era a cincea zi când se scula la cinci dimineaţa pentru a-şi face treburile înainte de a merge să antreneze caii lui Christian. Se întorcea acasă la prânz, mânca ceva în fugă şi se juca cu Isabella câteva minute. Apoi se urca iarăşi în şa şi-şi călărea cei şase cai pe care îi avea la şcoală.

După care veneau orele de călărie de după şcoală, cu cei trei elevi, muncile de seară, masa de seară, baia Isabellei şi culcarea acesteia, altă oră în grajd, unde îngrijea piciorul rănit al iepei şi, după un somn scurt, o lua de la capăt. Charlie îi era de mare ajutor la îngrijirea animalelor. Ar fi vrut să facă mai mult dacă Alex i-ar fi dat voie. Dar Alex era hotărâtă să nu devină dependentă de un grăjdar. Aici era proprietatea sa, nu a lui Christian Atherton. Ideea că accepta ajutor de la el nu îi convenea. Ştia că bărbaţii nu fac favoruri fără a aştepta ceva în schimb.

Voia să aibă încredere în el. O merita. Experienţa însă o făcuse să fie precaută, o învăţase să nu se încreadă prea uşor în oameni. Învăţase să caute semne mai subtile ale loialităţii oamenilor – felul cum vorbeau despre ei cunoscuţii sau angajaţii. Christian era extrem de apreciat de cei de o seamă cu el. Oamenii care lucrau pentru el îl respectau deoarece îi trata cum se cuvenea. Nu îl priveau lung, pe coridor, după ce primeau un ordin de la el. După toate aparenţele era un om bun. Puţin cam prea sigur pe el şi având tendinţa de a face pe boemul, dar era un om bun.

Oftând, Alex se aplecă să verifice temperatura apei în care calul îşi înmuia piciorul rănit. Mai adăugă puţină apă din găleata aburindă pe care o adusese din casă şi mai aruncă o mână de săruri Epson. Iapa, un cal din categoria „vânător”, moţăia. Alex se sprijini iarăşi de iapă şi lăsă mintea să-i hoinărească înapoi, spre ultimele câteva zile. Făcuse tot ce-i stătuse în putere să nu-i amintească lui Christian de prima ei zi la ferma Quaid. Nu pentru că s-ar fi temut de el, ci pentru că s-ar fi simţit ruşinată să lase pe cineva să înceapă ceea ce ea nu putea termina. Era cel mai bine pentru amândoi să nu depăşească limitele prieteniei.

O cuprinse iarăşi sentimentul de vină când îşi aminti cum o abordase Christian când era gata de plecare.

— Alex, îmi pare rău.

— Pentru ce?

Vântul îi zburlea o şuviţă rebelă de păr care îi căzuse pe frunte, iar el dădu din umeri, un gest reprezentând confuzia.

— Bineînţeles, te-am supărat… Lăsă fraza neterminată din lipsă de argumente.

Alex dădu din cap şi privi în jos, la pietrişul de pe alee.

— Eu sunt cea care trebuie să-şi ceară scuze, zise ea. Dar explicaţia nu venea. Asemenea aglomerării de buşteni, care încearcă să treacă prin gura îngustă a unui râu, cuvintele şi argumentele i se opriră în gât şi se adunară până când le simţi tensiunea.

— Am note foarte bune la ascultat, spuse el încet, cu vocea sa caldă şi reconfortantă.

Alex oftă doar şi clătină iarăşi din cap cu regret.

Era o poveste care trebuia lăsată neterminată, spre binele amândurora.

Şi-o repeta şi acum, sprijinindu-se de iapă. Devenise o litanie în ultimele zile, când Christian făcuse tot ce îi stătuse în putere să o farmece, iar ea să-i reziste. O litanie cu o convingere din ce în

ce mai mică. Convingere care se retrăgea în cursul nopţilor lungi de singurătate. Umerii i se ridicau şi coborau în ritmul respiraţiei, aşa cum era rezemată de cal şi închise ochii. Era atât de obosită! Fizic. Obosită de nopţile fără somn.

— Ce mai fac stelele mele?

Vocea, ca un muget, o scoase pe Alex din transă. Tresări speriată şi atinse iapa, care răsturnă găleata. Apa fierbinte se vărsă, udându-i pantofii şi împrăştiindu-se pe podeaua de ciment a coridorului grajdului, într-o pată întunecată.

— N-am vrut să te sperii, iubito, spuse Tully Haskell, cu o privire cam neconvingătoare în ochii lui mici şi reci. Învârtea un rest gros de ţigară între degetul mare şi arătător.

— Domnule Haskell, spuse Alex, ridicând automat scutul de autocontrol. Îndreptă găleata şi o puse deoparte. Iapa rămase în defensivă, dar nu arăta niciun semn de nelinişte. O atitudine bună de adoptat, se gândi Alex.

— Ce vă aduce pe aici aşa devreme?

— Un bărbat are nevoie de vreun motiv, pentru a-i face o vizită unei fete drăguţe?

Alex îşi înghiţi replica care îi ardea limba. I se părea o pedeapsă suficientă pentru Tully a nu răspunde remarcilor sale sexy, cu ochii daţi peste cap. El se încruntă brusc, apoi trecu pe sub legăturile calului, apropiindu-se de Alex, suficient pentru a o face să se retragă.

— Am treabă cu verificarea unui proiect. Compania mea construieşte o clădire de un sfert de milion de dolari, în Valley Road şi nu am încredere că bastarzii ăia leneşi din echipă fac treabă bună. Îşi băgă restul de ţigară în gură, dar era stins şi servea doar ca accesoriu urât al feţei sale cărnoase. Trebuie să-ţi călăreşti angajaţii.

Scrâşnind din dinţi, Alex trecu pe lângă el şi eliberă calul din legăturile sale.

— Sper că nu te deranjează dacă îmi fac treaba cât vorbesc. Trebuie să plec în câteva minute.

— Munceşti prea mult pentru o fată atât de tânără. Ar trebui să ai un bărbat prin preajmă, nu crezi?

Ea mormăi câteva vorbe în italiană, băgând iapa în boxa sa.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic, răspunse ea, destul de sigură că n-ar fi vrut ca Tully să ştie ce gândea ea despre el.

— Oricum, spuse Tully, căruia nu-i prea păsa ce gândeau ceilalţi, m-am abătut să vedem ce ai de gând pentru următorul weekend. Duci caii la Front Royal?

— Da, o să plec sâmbătă dimineaţa, devreme.

— Şi la ce motel o să stai?

— Stau… cu o prietenă veche, minţi ea, simţul ei de autoapărare trezindu-se. Ieşi din boxă şi se sprijini de uşă, privind către iapă, pentru că nu avea chef să se uite la Tully. Îi displăcea profund şi nu prea era sigură că este în stare să o ascundă.

— Hmmm, spuse Tully. Bine. Îi puse o mână mare pe umăr şi-i făcu cu ochiul, apoi zâmbi vrând să pară că o tachinează. O să fiu acolo să-ţi dau un pupic, în cercul învingătorilor.

Alex abia fu în stare să-şi reţină râsul la această idee. Îi zâmbi forţat şi trânti încuietoarea de la boxa iepei cu o forţă inutilă.

— Ne vedem la Front Royal, domnule Haskell.

— Poţi fi sigură de asta, spuse Tully.

Depărtându-se de ea, îşi lăsă mâna să-i atingă spatele. Alex tresări puţin, simţind că o pişcă de fund, dar când se întoarse să-i arunce o privire furioasă, el se depărta fără să mai privească înapoi. Înjurând în gura mare, înşfăcă găleata goală şi, intrând în camera de harnaşamente, o trânti de perete în încercarea de a-şi mai potoli năduful. Se blestemă pe sine din obişnuinţă şi pe Tully din antipatie. De ce îi atrăgea pe alde ăştia? De ce nu putea fi o doamnă micuţă şi bătrână proprietara Olandezei? N-ar fi niciodată tentată să pălmuiască o bătrânică. Nici n-ar fi nervoasă în compania

acesteia. Şi nici pe Haskell n-ar fi furioasă. Nu avea de ce să se îngrijoreze. Nu-i încurajase avansurile. Era puţin probabil ca el să treacă de faza inofensivă a flirtului.

Ceva se mişcă pe podea, în spatele ei, iar ea se întoarse cu inima la gură, cu ochii mari, cu instinctele în alertă maximă, dar descoperi că sursa panicii era pisica grajdului. Felina cenuşie şi zburlită avea un şoarece în gură. Stătu o clipă, apoi fugi, lăsând-o pe Alex să se sprijine, slăbită, de suportul pentru şei, încercând să-şi repună gândurile în cutia sigilată a minţii, de unde scăpaseră.

Christian îşi conducea Mercedes-ul argintiu pe întinderea de pietriş pe care Alex o numea alee. Odată ajuns în curtea fermei, lângă grajd, privi scurt către motoreta colorată în alb şi roşu a lui Charlie Simmonds, sprijinită de peretele vechi al clădirii. Ce-ar fi tamponat-o, dar singurul lucru care îl opri să o facă fu respectul pe care îl avea faţă de propriul vehicul şi neplăcerea de a da ochii cu Marcel, francezul care lucra la service-ul garajului special din Alexandria. Charlie Simmonds era o pacoste pe capul lui. Blestema ziua când a adus-o aici. Numai din cauza ei se simţea aşa vinovat. „Ar trebui să-ţi fie ruşine”, zisese ea, „să o laşi pe sărmana doamnă să muncească până dă în brânci. Şi pentru ce? Pentru ca tu să stai pe fundul dolofan şi să te uiţi. Egoist, egoist. Ăsta eşti tu. Ce ruşine! Mai ceva decât cei de teapa ta, merită sărmana domnişoară.”

Chiar şi acum mormăia la gândul muştruluielii pe care i-o făcuse Charlie cu o seară înainte. Venise cu motoreta la fermă, după muncile de seară, numai pentru a-i face capul mare.

Drept urmare, nu închisese un ochi şi petrecuse toată noaptea mustrându-se pentru că fusese un ticălos egoist şi nepăsător. Acestea nu erau sentimente binevenite, dar nu se putea elibera de

ele. Nu găsea nicio alinare în faptul că nu negase niciodată că era egoist şi că ceea ce numea Charlie „lipsă de scrupule”, el considera că este deşteptăciune, că prin nepăsare el înţelegea preocupare pentru sine, ceea ce, de asemenea, nu negase niciodată. Era un burlac recunoscut, pentru numele lui Dumnezeu. Acestea erau toate trăsături consacrate pentru un burlac recunoscut.

Mormăind în barbă, se dădu jos din maşina sa sport, gata îmbrăcat pentru călărie, în pantaloni negri şi cămaşă kaki de polo. Îl mai durea încă glezna, dar era obişnuit cu tot felul de dureri. Ignoră durerea atât cât fu în stare şi intră în grajdul slab luminat, şchiopătând uşor.

Era numai vina sa că Alex muncea prea mult şi-o spusese de un milion de ori. Îi trimisese un grăjdar, nu? Cu toată obrăznicia ei, Charlie era un ajutor bun. Nu era niciun motiv ca Alex să nu se folosească de ea, niciun motiv să se scoale cu noaptea în cap şi să facă lucruri pe care Charlie le-ar fi făcut la fel de bine. Era încăpăţânată, asta era. Al naibii de încăpăţânată. Şi asta o făcea al naibii de atrăgătoare. Scrâşni din dinţi, gândindu-se. De unde îi veneau ideile astea ciudate? Sânii mari îl atrăgeau, nu încăpăţânarea. Se îndreptă către uşa deschisă a camerei de harnaşamente, cu inima bătându-i. Alex era aplecată peste un suport de şa, cu ochii strâns închişi, cu pielea palidă ca porţelanul. Traversă camera micuţă, într-o clipă.

— Alex! îi prinse mâinile temându-se că este bolnavă sau că o doare ceva. Oricum, arăta slăbită. Ochii i se deschiseră, iar teama zugrăvită în ei fu ca o descărcare electrică în inimă. Dintr-o reacţie pur instinctivă, se smuci înapoi, cu suficientă forţă pentru a-l trage în cealaltă parte a suportului pentru şa. Alex, eu sunt, spuse el, fără să realizeze că degetele sale o strângeau prea tare. Nu mai întâlnise niciodată până atunci o femeie care să-l privească cu o teamă atât de intensă. Era o senzaţie teribilă. Pentru numele lui Dumnezeu, linişteşte-te!

Ea îl privi un moment, încordată, ca şi cum nu l-ar fi recunoscut. Apoi totul reveni la normal Teama îi părăsi privirea, dar nu şi atitudinea circumspectă. Corpul i se relaxă în mod vizibil, iar umerii i se lăsară. Începu să respire iarăşi, încet şi regulat.

— Christian, spuse ea, m-ai speriat.

— Te-am speriat? spuse el, neîncrezător, încă zguduit profund. Te-am speriat de moarte ar fi mult mai aproape de adevăr. Ce s-a întâmplat? Am intrat şi te-am văzut aplecată peste şaua aia…

Ea se uită, în jos, la pielea neagră şi fină, simţind că se dăduse de gol. O văzuse cu garda complet lăsată. Asta o făcea să pară prea vulnerabilă.

— Alex?

— Nu-i nimic, am avut o crampă, asta-i tot.

Ar fi vrut din tot sufletul ca el să schimbe subiectul. Niciun bărbat, dintre cei pe care îi ştia, nu vruse să ştie ceva din detaliile însângerate ale vieţii de femeie. Era un subiect de înspăimântat bărbaţii.

Dar cea mai mare parte a lor nu însemna Christian Atherton.

— Minţi, spuse el, direct, prea supărat pentru a fi politicos. Doamne Dumnezeule, Alexandra, te-ai comportat ca şi cum aş fi avut de gând să te atac.

În mod involuntar, ea îi evită privirea, uitându-se către uşa deschisă, răspunzând astfel la o întrebare care era doar pe jumătate formată în mintea ei. Brusca recunoaştere fu un şoc mai puternic decât ar fi fost răspunsul.

— Vai… Vocea îi tremură, iar mâinile lui o eliberară în timp ce o moleşeală bolnăvicioasă puse stăpânire pe el. Sprijinindu-se cu spatele de suportul pentru şa, îşi trecu mâna prin păr. Se gândea la toate situaţiile când se ferise de el, la felul cum îl trântise în prima zi, când o speriase din spate. În cele din urmă se contura ceva; ceva teribil.

Alex se retrase iarăşi către peretele aspru de lemn, dorindu-şi, din tot sufletul, să se topească în acesta. În clipa când înţelesese adevărul, Christian îşi luase mâinile de pe ea, ca şi cum ar fi fost murdară, ca şi cum ar fi sperat că nu era prea târziu să se ferească de contaminare. Dar aceasta era exact ceea ce aşteptase.

— Alex, şopti el, ridicându-şi privirea către ea, cu suferinţa clar zugrăvită în adâncimea lor albastră. Îmi pare aşa de rău. N-am ştiut.

Ce s-a întâmplat acum? se întrebă ea. Îşi vor spune „la revedere" şi vor pleca fiecare pe drumul lui? De ce nu o lăsase în pace de la început? Amândoi ar fi scăpat de stânjeneala acestei clipe.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? o întrebă Christian cu delicateţe. Arăta aşa de singură, aşa de stânjenită, încât ar fi ieşit din propria piele dacă ar fi avut posibilitatea. Umerii îi erau ţepeni, încordaţi, lipiţi de perete, iar mâinile, în lături, pe scândurile aspre de pin. Arăta precum cineva care aştepta plutonul de execuţie, nelegat la ochi.

Alex crezuse că va fi în stare să scape. Nu crezuse că el o va urmări. Dar era obosită de atâta alergătură. Nu îi stătea în fire să nu acţioneze.

Să stea şi să lupte fusese întotdeauna motoul ei. Rămăsese pe loc şi luptase înainte, dar plecase învinsă şi însângerată, deziluzionată de toţi şi de toate în care crezuse. Acum alegerea era clară în ochii ei. Nu mai avea nimic de pierdut.

— Numele meu a fost De Grazia, zise ea.

— Alexandra De Grazia, murmură Christian, făcând legătura. Te-am văzut călărind în California. Se uită la şaua din faţa sa, ca şi cum ar fi văzut întreaga scenă pe ea. Un concurs de trei zile, la Napa. Eram acolo să urmăresc o iapă care părea să promită pentru arenă, dar nu la cross-country.

— Soţul meu şi cu mine călăream pentru ferma Wide Acre, pentru familia Riedell, adăugă ea.

— Da, spuse el, dar aceasta nu aducea nimic nou.

Nu ştia! Ce ironie, se gândi Alex, aproape venindu-i să râdă. Era atât de sigură că numele ei de căsătorie va trezi o atitudine de reproş oricui ar fi auzit de el, pentru că ea fusese în centrul furtunii. Era sigură că fiecare a treia persoană din lumea largă auzise despre proces.

Într-un fel, ar fi fost mai uşor dacă şi Christian ar fi ştiut. Ar fi luat informaţiile din presă şi şi-ar fi făcut aceeaşi impresie ca toată lumea – aceea că era o mincinoasă. Acum ea ar fi avut ocazia să-şi spună, încă o dată, varianta. Dar nimeni nu o crezuse, ce motiv avea să spere că o va face Christian? O tristeţe adâncă o cuprinse că, acum, el va dispărea din viaţa ei.

Oftă, acceptând înfrângerea, apoi îşi spuse povestea pe un ton neutru, al victimei care reuşise oarecum să se distanţeze de eveniment, după ce a fost nevoită să-l relateze iar şi iar:

— Lucram la Wide Acre de vreo şase săptămâni. Mergea bine. Ne înţelegeam bine cu domnul Riedell. Fiul lui, Greg, era aproximativ de vârsta noastră, ceva mai tânăr. Cred că avea douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani, iar eu douăzeci şi cinci. Eram prieteni: Greg şi Michael, eu şi Greg. Cel puţin aşa credeam eu, că îmi era prieten. Făcea întotdeauna remarci la adresa mea. Credeam că mă tachinează. Îi răspundeam întotdeauna pe măsură. Într-o seară, când Michael era plecat, a venit în apartamentul nostru şi mi-a spus că e timpul să trecem la fapte. M-a violat.

Christian simţi vorbele ca pe o lovitură fizică. Era jignit în locul lui Alex, pentru tot prin ceea ce trecuse. A forţa o femeie era de neconceput pentru el, un act de violenţă intolerabil. Şi faptul că Greg Reidell era arătos, educat şi bogat făcea totul mai grav.

— L-am dat în judecată, continuă Alex, prescurtând ceea ce părea să fie, fără îndoială, un

coşmar fără sfârşit. Dar nu aveam nicio dovadă. Era cuvântul său împotriva cuvântului meu, banii familiei sale, puterea, împotriva unei nimeni. A pretextat că aveam, de luni de zile, o relaţie cu el, că întrecusem puţin limita, lucru, de altfel, infirmat de medic. Pretindea că îmi spusese cum că ar vrea să o terminăm şi că eu voiam să-l reţin, să-l umilesc, că urmăream să obţin o sumă de bani, de vreme ce nu reuşisem să intru în familie. Bineînţeles că el se considera prea virtuos ca să plătească pentru ceva ce nu făcuse, aşa că preferase să facă faţă unui proces, pentru a dovedi că sunt mincinoasă, ca o târfă ce „eram“.

— Ticălosul, şopti Christian, cu vocea tremurându-i de furie. Mâinile i se încleştară şi, pentru prima oară în viaţă sa, înţelese ce înseamnă să vrei să ucizi o altă fiinţă umană. Ticălos nenorocit.

Alex îl privi cu o expresie ciudată şi mirată.

— Mă crezi? îl întrebă ea, neîncrezătoare. Sprâncenele lui Christian se uniră într-o încruntătură.

— Sigur că te cred. De ce nu te-aş crede?

— Pentru că nimeni altcineva nu a făcut-o, zise ea, simplu.

— Vrei să spui că nimeni, în afară de familia ta.

— Vreau să spun, nimeni.

Familia ei abia dacă o ajutase. O luaseră la ei, după ce căsătoria ei s-a destrămat, dar nu-i făcuseră nicio favoare. Fusese o obligaţie. Bărbaţii din familia Gianni fuseseră loiali celor de acelaşi sex cu ei. Femeile din familia Gianni îi făcuseră o groază de reproşuri pentru felul cum flirtase, cum se îmbrăcase, pentru profesia pe care şi-o alesese.

Toţi fuseseră puţini ruşinaţi. Niciunul dintre ei nu crezuse că Greg Riedell ar fi forţat o femeie. Era prea frumos, prea bogat. Nu avea figură de violator, iar ei nu aveau de gând să-şi schimbe ideile preconcepute – pentru că atunci lumea lor, perfect ordonată, s-ar fi zguduit din ţâţâni. Dacă un

bărbat ca Greg Riedell ar fi fost capabil de viol, atunci în cine să mai fi avut încredere?

Trădarea lor subtilă nu o supărase, doar o întristase. O făcuse să-i vadă cât sunt de josnici şi de păcătoşi ca oameni. Familia idilică din amintirile ei încetase să mai existe.

— Bineînţeles, soţul tău… spuse Christian, cu o figură neajutorată.

Alex zâmbi cu tristeţe.

— Michael a încercat, dar se simţea trădat şi vinovat, iar în cele din urmă n-a mai rezistat. Fusese întotdeauna gelos. Minciunile lui Riedell l-au ajutat, l-au obsedat. Oftă şi-şi trecu o mână prin breton. Eram însărcinată cu Isabella când s-a întâmplat. De aproape o lună. Nu-i spusesem lui Michael încă. Aşteptam momentul potrivit. Când i-am spus, n-a vrut să mă creadă că acel copil nu putea fi al lui Greg. Cred că aceasta a însemnat, practic, sfârşitul căsătoriei. Nu putea suporta ideea de a creşte copilul altuia.

Când ultimele cuvinte se auziră în tăcerea camerei de harnaşamente, Alex se eliberă şi de ultima urmă de tensiune. Era obosită; obosită să fugă de ceea ce era, obosită de frica de ridicol, de privirile speculative. Ar fi vrut ca acum Christian să plece, iar ea să se poată ghemui într-un colţ şi să se izoleze de lume.

Christian o privi în tăcere. Îşi amintea de fata veselă şi drăguţă pe care o văzuse în California, atât de plină de viaţă şi inocenţă tinerească şi îi venea să plângă. Acum se uita la părul tuns, la bluza ei largă şi cenuşie, la ochii obosiţi şi la umbrele închise de sub ei – deghizarea unei femei urmărite de trecutul ei. Totul în interiorul lui vibra pentru ea. Fusese atât de singură. Oamenii, de care avusese atâta nevoie, nu avuseseră încredere în ea. Acum înţelegea de ce voia să facă totul de una singură. Acum înţelegea o groază de lucruri.

Voia s-o apere şi s-o ajute. Era, în mod absolut, concentrat asupra lui Alex şi nici nu voia să fie

altfel acum. Pentru că, pentru prima oară în viaţa sa, nevoile sale deveniseră mai puţin importante.

— Aş vrea să te scap de toate astea, dacă aş fi în stare, şopti el, apropiindu-se şi luând-o în braţe O trase aproape de el şi o sărută pe tâmplă. Alex îşi lipi obrazul de pieptul lui, uimită pentru o clipă. Fusese atât de obişnuită cu neîncrederea şi refuzurile! Dar în ceea ce-i privea pe Christian, nu erau îndoieli. El o ţinea în braţe în felul în care dorise să fie ţinută, dându-i afecţiunea umană care îi fusese refuzată. Oamenii pe care îi iubise o trataseră ca pe o leproasă, iar acest bărbat, pe care abia dacă îl cunoştea, o îmbrăţişa, îi împărtăşea durerea şi-i dădea liniştea. Pentru prima oară dădu drumul lacrimilor. Îi cădeau pe obraji şi udau bumbacul moale al cămăşii tricotate pe care o purta Christian.

Toată durerea şi singurătatea o părăseau, lăsând-o goală şi obosită. Când, în cele din urmă, râul de lacrimi încetă să mai curgă, Christian îi întinse, cu gentileţe, o batistă din buzunarul pantalonilor săi. Apoi se aplecă, o luă în braţe şi se îndreptă spre uşă.

— Ce faci? îl întrebă Alex cu vocea răguşită de plâns. Îşi şterse umezeala care îi mai atârna de gene şi scânci în braţele lui Christian. Lasă-mă jos, îi ceru ea încet, cuprinzându-i gâtul cu braţele.

— Te duc în casă, spuse el, hotărât. Expresia sa nu lăsa loc la nicio împotrivire. Îţi iei o zi liberă, pentru odihnă. Dacă ai nevoie, uită-te în dicţionar să vezi ce înseamnă asta.

— Dar am treabă!

— O să călăresc eu caii, în locul tău.

— Dar…

— Fără discuţii, spuse el, sever, cu o privire de uliu.

— Dar glezna ta…

— E destul de bine. Mă descurc.

Alex deschise iarăşi gura, dar o închise când Christian îşi ridică sprânceana, avertizând-o. Simţi

o dorinţă ridicolă să chicotească. De fapt, simţea o senzaţie de euforie.

Ajunseră în uşa bucătăriei chiar în clipa când Charlie ieşea, târându-şi jacheta într-o mână. Alex se întoarse să-şi ascundă faţa, umedă de lacrimi, la gâtul lui Christian, respirându-i parfumul cald, curat, bărbătesc.

— Doamne fereşte, doamnă Alex, v-aţi rănit? o întrebă fata, îngrijorată, învârtindu-se în jurul lor ca un câine de vânătoare.

— Nuuu… gânguri Alex clătinând din cap, cu faţa la gâtul lui Christian.

— Nu este rănită, preciză Christian, încercând să treacă de fata îngrijorată şi curioasă. Pur şi simplu am vrut s-o duc în braţe.

— Doamne, asta e ca în epoca de piatră, nu? Charlie îşi aranjă părul, iar ochii îi sclipiră când se trase înapoi.

— Du-te şi-ţi aranjează părul, Simmonds, sau fă ceva, se burzului Christian la ea.

— E o groază de treabă de făcut, pufni Charlie, dispreţuitor. Chestii de care tu n-ai vrut niciodată să ştii.

Se îndreptă către grajd, fluierând, cu cizmele de lucru scârţâind pe pietrişul aleii. În bucătărie, Christian o aşeză pe Alex pe un scaun roşu de vinilin vechi şi se întoarse către Pearl, care era ocupată la cuptor.

— Pearl, ai grijă să mănânce ca lumea şi să se ducă direct în pat.

Pearl se uită la el, cu lingura în mână.

— Nu cumva v-aţi pierdut minţile, domnule Atherton?

Poate, îşi spuse Christian, privind-o pe Alex care o ţinea acum pe Isabella în poală. Primii fiori de teamă îl făcură să tremure. Alex îl privea cu ochii săi de chihlimbar, încă umezi de lacrimi. Un zâmbet timid îi apăru pe gura sa plină; Isabella îl privea şi ea mirată, cu ochii ei căprui-închis.

Împreună, făceau o pereche minunată, o familie, mai puţin unul.

Christian simţi o strângere în gât. Un fior îl cuprinse. Se retrase spre uşă.

— O să vin să verific mai târziu, spuse el, apoi ieşi în aerul proaspăt al dimineţii, fără a mai aştepta vreun răspuns. Doamne Dumnezeule, şopti el, ieşind din casă. Mă simt slăbit, cald şi rece şi mai degrabă bolnav. Şi mai vorbesc şi singur. Se opri pălind, iar ochii i se măriră de groază, înţelegând brusc.

Era îndrăgostit! Îndrăgostit! Niciodată nu avusese de gând să se îndrăgostească. Dragostea era o treabă serioasă. Dragostea însemna responsabilitate pentru altă persoană. În cazul său, însemna a-şi lua responsabilitatea nu numai pentru o femeie, cu o imensă durere în trecutul ei, ci şi pentru un copil. Un copil! Numai gândul îl făcu să se cutremure până în vârful degetelor de la picioare. Închise ochii şi avu imediat în faţa lor imaginea lui Alex şi a Isabellei, privindu-l. Inima i se topi ca untul. Era îndrăgostit de-a binelea. Christian Atherton, idolul concursurilor de sărituri, un playboy extraordinar, era iremediabil îndrăgostit de o ştrengăriţă cu ochi de chihlimbar şi de fiica ei adorabilă. În ce intrase burlacul convins!

Întrebarea era dacă o putea determina pe Alex să simtă la fel. Va fi el în stare să repare ceea ce stricaseră ceilalţi şi să-i câştige nu numai încrederea, ci şi inima? Hotărârea şi firea de luptător, care îl aduseseră acolo unde se afla acum, în profesiunea sa, ieşiră la iveală, aducând tăria necesară. Îşi îndreptă umerii eleganţi şi îşi ridică bărbia de aristocrat. Avusese prinţese care îi mâncaseră din mână, iar alte femei, printre cele mai bogate şi mai puternice din lume, îi cerşiseră afecţiunea. Era el în stare s-o facă pe Alexandra Gianni să se îndrăgostească de el? La naiba, bineînţeles că era!

Capitolul 7

— Mai vine unul, Alex! strigă Charlie, din capătul deschis al grajdului. Se sprijinea, leneş, cu un umăr de tocul uşii, privind camioneta gri-albasru de la ferma Quaid venind pe alee. Ce crezi că a mai trimis de data asta?

— N-am idee. Alex ieşi din camera de harnaşamente şi ocoli căruciorul fiicei ei.

— Nu, nu, mama! ţipă Isabella şi alunecă pe culoar după ea, dând din braţele bucălate, în zgomotul de roţi făcut de cărucior, pe podeaua de beton. Îşi repeta necontenit cuvintele favorite, făcând din ele un cântec cam aşa: Nu, nu, nu, al meu, al meu, al meu.

— Dacă mai trimite flori, o să poţi deschide o seră înfloritoare, zise Charlie, plesnindu-şi coapsa slabă şi râzând de propria sa glumă. Alex zâmbi şi îşi şterse spuma de săpun de pe mâini, pe pantaloni. În cele două săptămâni care trecuseră de când îi mărturisise lui Christian, el făcuse de toate şi nu o ocolise. Fusese chiar mai hotărât în perseverenţa sa. Îi trimitea câte un cadou în fiecare zi – un trandafir, un buchet, un mănunchi de violete. Cele pe care le aducea el însuşi erau însoţite de sărutări delicioase, de care Alex nu se mai ferea. Îi aducea şi Isabellei mici nimicuri, cu care o câştigase deja pe cea mai mică Gianni. Isabella ajunsese să devină din cale afară de nerăbdătoare, de fiecare dată când îl vedea pe Christian.

O tactică subtilă, considera Alex, dar folositoare. Drumul către inima unei mame era prin fiica ei. Vederii elegantului domn Atherton,

playboy-ul care galopa, jucându-se cu un copilaş şi bucurându-se din toată inima de acesta, era imposibil să-i rezişti. Mulţumită curţii pe care i-o făcea Christian, Alex descoperi că inima sa încearcă să iasă din propria cochilie. Christian Atherton era un bărbat minunat, încântător, drăguţ, o companie plăcută. Îi înseninase viaţa fără măsură. Îi arătase că, în ceea ce-l privea, mai era şi altceva, în afara unui aspect exterior plăcut şi a unei reputaţii cunoscute. Se certaseră dacă Charlie să mai stea, deşi Alex nu mai călărea la ferma Quaid.

După ce îşi dezvăluise trecutul, instinctiv Alex vru să se retragă. Îndată ce şi-a revenit din senzaţia de eliberare, îndată ce lucrurile au devenit cunoscute, vechea ei temere s-a instalat.

Era hotărâtă să se descurce singură, să-şi plătească singură cheltuielile, să nu accepte favoruri de la nimeni. Christian fusese de neclintit, oricum. Christian insistase ca ea s-o păstreze pe Charlie, pretextând că numai un prost ar refuza un ajutor dezinteresat. Alex fusese înduioşată, dar nehotărâtă. S-ar fi putut să fie oricum dar încetase de mult să fie o fraieră. În cele din urmă, cedase. Christian o răsplătise cu unul dintre săruturile sale celebre. O căldură o cuprinse, amintindu-şi. Bărbatul acesta avea buze de talie mondială. Nu insistase pentru o relaţie fizică propriu-zisă, dar îi dăduse de înţeles că, atunci când ea va fi gata, el va fi mai mult decât doritor.

Gândul o înspăimânta şi o excita, în egală măsură. Era mult timp de când nu mai fusese cu un bărbat. Ea şi cu Michael nu mai făcuseră dragoste după viol. El nu mai voise şi nici ea nu mai insistase, pentru că îi fusese teamă de felul cum va reacţiona; îi fusese teamă că nu va mai fi în stare să se bucure de aceasta, că va deveni frigidă. În cele din urmă, nu mai avusese ocazia să afle. Soţul ei o repudiase, neputând suporta ideea că fusese cu un alt bărbat. Dar Christian nu avea asemenea

prejudecăţi. Nu o condamna pentru ceea ce se întâmplase şi nici nu o privea ca pe o marfă alterată.

Poate era vremea să încerce o altă legătură. Venise în Virgina să înceapă o viaţă nouă. Nu avea niciun rost să continue ca şi când Christian n-ar fi o parte din ea. Bineînţeles, el nu părea să abandoneze ideea, se gândi Alex zâmbind, când omul de la ferma Quaid se dădu jos din camionetă, cu o cutie de carton maron în mâini.

— ’neaţa, domnişoară Gianni, mormăi el, cu un zâmbet timid. Am ceva pentru dumneavoastră de la domnul Atherton.

— Nu-l vrea dacă nu este o haină de blană, amice, îl tachină Charlie, clipind către tânărul grăjdar. El se roşi până-n vârful urechilor şi zâmbi.

Alex luă cutia şi rămase cu gura căscată de surpriză.

— Charlie, nu este doar o haină de blană, sunt cinci haine de blană.

— La naiba! exclamă Charlie, întrerupându-şi, brusc, flirtul şi repezindu-se către Alex şi cutie.

Cinci pisoi, fiecare cu câte o panglică albastră, legată în jurul gâtului, se căţărau unul peste celălalt pentru a ajunge la marginea cutiei şi a privi afară. Era unul cu dungi gri, unul cu dungi portocalii, unul era negru cu alb, unul, negru cu portocaliu, iar unul, cu pete.

Fiecare dintre ei era nerăbdător să iasă afară şi să-şi cerceteze noua casă. Alex aşeză cutia pe beton şi-i atrase atenţia fiice ei:

— Uite, Isabella, pisoiaşi.

— Da, spuse copilaşul, zbătându-se în căruţul ei. Lovi cu pumnul, bucuroasă, în tava de plastic când pisoiaşii ieşiră din cutie. Fetiţa se grăbi după ei, pe culoar, râzând şi dând din mâini. Nu, nu.

Alex îi privi ducându-se şi simţi că o cuprinde o căldură dinspre înăuntru către afară.

— Doamnă, domnul Atherton a spus că o să treacă pe la ora cinci, spuse grăjdarul. Alex îi

mulţumi, Charlie îi făcu cu ochiul şi-i spuse să se întoarcă ori de câte ori va voi. Băiatul se înroşi şi-şi atinse marginea şepcii de baseball depărtându-se.

— Ce părere ai despre Christian, Charlie? întrebă Alex, întorcându-se să se uite la fiica ei.

Charlie pufni şi dădu din mâna cu multe inele şi unghii cam înnegrite.

— Este pompos şi ţeapăn, cu aere de şef. Zâmbetul ei răutăcios i se întinse peste toată faţa. Şi ai fi cam zăpăcită să-ţi scape un tip ca ăsta.

— Da, spuse Alex cu un oftat, iar ochii îi străluciră privind-o pe Isabella, jucându-se de-a v-aţi ascunselea cu pisoii. Poate că ai dreptate.

Christian intră în restaurantul lui Nick şi fu imediat întâmpinat de aroma delicioasă de roşii şi mirodenii fierbând. Restaurantul nu era deschis pentru public până la unsprezece dimineaţa, dar el avea o groază de lucruri de făcut înainte de a-şi pune planul în aplicare şi ştia că îl va găsi pe Nick muncind din greu în bucătărie.

Traversă sala de mese principală, admirând antichităţile şi decoraţiunile. Maggie Quaid şi soţia lui Nick, Katie – care era, în acelaşi timp și baby sitter-ul lui Rylan – decoraseră alegând o schemă coloristică de verde-închis şi bej cald. Restaurantul era amplasat într-o clădire veche de două sute de ani, care fusese cândva depozit, iar rămăşiţe din acea perioadă decorau pereţii – meloane, bastoane şi gulere de cămăşi. Efectul general: restaurantul era primitor şi confortabil. El devenise, curând, unul dintre cele mai populare din zona Broadway-ului.

Priveliştea pe care o văzuse când deschise uşa bucătăriei, aduse un zâmbet pe buzele lui Christian. Nick Leone o strângea în braţe pe micuţa sa soţie şi o săruta cu pasiune. Niciunul dintre ei nu observă că intrase cineva, aşa de preocupaţi erau cu exprimarea propriilor

sentimente, unul către celălalt. Arătau de parcă ar fi pozat pentru coperta unui roman de dragoste. Nick era mare şi plin de muşchi. Părul său negru îi căzuse pe frunte. Îşi trecuse braţul în jurul taliei suple a lui Katie, ridicând-o aproape de la pământ. Părul lung şi castaniu al lui Katie căzuse pe spate.

Christian tuşi discret.

— Nu deschidem încă, mormăi Nick, cu accentul său pregnant, din New Jersey, acordând în continuare atenţie doar soţiei sale.

Oricum, Katie se întoarse către el cu ochii ei cenuşii strălucind, cu obrajii îmbujoraţi şi cu o umbră de roz, pentru a se potrivi cu rochia sa, Laura Ashley, nou-nouţă.

— Bună, Christian, ce te aduce pe aici dis-de-dimineaţă?

— O peregrinare de amor, spuse el, zâmbind.

— Ah, amore, zise Nick, uitând imediat de întreruperea îmbrăţişării. Cine este norocoasa doamnă? Cineva cunoscut?

— Nu prea cred. Este nouă prin zonă: Alexandra Gianni. Nick era mulţumit, în mod evident.

— O fată bună italiancă. Asta este ceea ce ai tu nevoie – o fată bună italiancă, să facă din tine un om la locul tău. Îl bătu pe umăr pe Christian, iar ochii îi străluceau de bună dispoziţie. Şi dacă nu este ea în stare, o s-o facă fraţii ei.

— Şi dacă nu are fraţi?

— E italiancă, spuse el, dând din umeri, eliminând alternativa. Ai încredere în mine. Are fraţi, are unchi, are veri. Şi, în cele din urmă, are un naş.

Christian îşi ridică una dintre sprâncenele blonde şi zâmbi amuzat.

— Ca în filme?

— Mai bine roagă-te să nu fie aşa, zise Nick, atenţionându-l cu degetul.

— Maggie mi-a spus că asta ar putea fi ceva special, spuse Katie, cu înclinarea tipic feminină pentru lucrurile romantice. Şi ce putem face noi?

— Pregătiţi-mi cel mai bun picnic pentru două persoane, zise Christian, ridicând coşul împletit pe care-l împrumutase de la Maggie.

— Nu-mi vine să cred că fac asta, spuse Alex, mai mult pentru sine. Răsuci între degete piciorul paharului, în formă de tulpină de lalea şi privi lumina soarelui jucându-se în vinul alb.

Pe faţa de masă cu carouri albe şi roşii erau farfurii de porţelan, în care rămăseseră resturile unei mese minunate – piept de pui rece, salată de tortelini, unt italian proaspăt, cu mirodenii, două feluri de brânză şi struguri. Simţea o senzaţie plăcută de îndestulare şi somnul o cuprindea în lumina soarelui care devenea din ce în ce mai puternică.

— Ar trebui să merg la treabă, spuse ea, cu un minimum de convingere; îşi schimbă poziţia, iar acum se sprijinea în coate. Se întoarse cu faţa către soare şi oftă.

— Ştii ce se spune despre muncă, zise Christian, privind-o peste buza propriului său pahar.

— Da. Mă ajută să-mi plătesc chiria.

— Chiar şi tu ai nevoie de o pauză pentru prânz, draga mea. Trebuie să mâncăm, aşa că de ce să nu mâncăm cum se cuvine? Şi am mâncat, nu?

Aceasta era, în esenţă, filosofia lui Christian, se gândi Alex, cu un zâmbet. Şofatul era necesar, deci, de ce să nu ai un Mercedes? La fel hainele, aşa că de ce să nu cumperi haine ale designerilor celebri? Era un aristocrat până în măduva oaselor, dar era ceva plăcut în snobismul său nativ. Nu era niciodată prea serios sau maliţios, era mai degrabă de suprafaţă, un scut care să ascundă bărbatul sensibil din interior.

— Prietenul tău este un bucătar minunat.

— Da, aşa este şi insistă să-i acceptăm invitaţia lui şi a soţiei sale, la cină, cât de curând, spuse Christian, ne pierzând niciodată ocazia de a-i cere

o întâlnire lui Alex. În una dintre aceste zile, urma să spună „da“.

Alex îl privi câteva clipe, iar ochii ei de chihlimbar erau plini de o oboseală plăcută. În cele din urmă, dădu încet din cap şi spuse:

— Mi-ar plăcea.

— Chiar aşa? Christian aproape că-şi vărsă vinul.

— Trebuie să mâncăm, spuse ea, imitându-l. De ce să nu ne bucurăm de o companie plăcută, atunci când o avem?

— De ce nu, într-adevăr, spuse Christian, simţind cum zâmbetul său ia proporţii prosteşti.

Trecuseră peste un moment critic în relaţiile dintre ei. Ştia că şi Alex este conştientă de acest lucru. Mai ştia şi că ea nu voia să atragă atenţia asupra acestui lucru. Ea se feri de privirea lui, aproape cu sfială şi se mai jucă puţin cu paharul.

Dumnezeule, ce frumoasă e, se gândi el, iar inima i se umplu de dragostea cu care începuse să se obişnuiască. Îşi lăsă ochii să o soarbă, admirând tăietura sofisticată a părului ei negru, liniile delicate ale chipului, ale trupului – linii perfect feminine. Îşi înlocuise pantalonii de călărie cu o pereche de blugi, cu găuri în dreptul genunchilor, iar cizmele, cu o pereche de espadrile. Se schimbase de tricoul larg şi negru, pe care-l purta când călărea, cu un alt tricou, la fel de larg, dar oliv, iar când îşi puse paharul deoparte şi se întinse pe spate, sprijinindu-se pe braţe, conturul sânilor ei mici deveni vizibil.

Cu siguranţă, nu era nimic sofisticat în felul ei de a arăta, se gândi el. Nu avea nicio urmă de machiaj. Nici nu o înconjura un nor de parfum scump. Era îmbrăcată ca un ajutor de la grajduri. Se întâlnise cu femei renumite pentru frumuseţea lor izbitoare, femei care purtau haine şi bijuterii unicat, bijuterii care-i făceau pe hoţi să moară de invidie.

Femei cu averi şi femei cu putere. Dar nu simţise niciodată ceea ce simţea pentru Alex Gianni. Era minunat, puternic şi terifiant. Îl cuprinse teama la gândul că ea nu i-ar întoarce sentimentele sau că i le-ar întoarce cu regrete. Se simţea mai tot timpul ca un idiot. Şi nu ar fi schimbat asta pentru nimic în lume. Dumnezeule, sunt pe ducă, se gândi el, întinzându-se pe burtă, fără să-şi ia ochii de la Alex. Ce ar zice unchiul Dicky?

— Este mult mai plăcut decât ultima oară când am fost aici, spuse Alex.

— Ai dreptate, zise Christian, râzând.

Erau pe pajiştea înaltă unde se accidentase Christian încercând să o salveze. Pădurea în jurul lor era în floare, iar florile sălbatice punctau iarba. Christian apăruse cu coşul de picnic. În mod autoritar, îi spusese lui Charlie să aibă grijă de Isabella, pentru că Pearl era plecată şi o luase pe Alex să mănânce cu el. Ea era acum bucuroasă că venise. Acum, că-şi aranjase câteva lucruri în suflet, i se părea normal să petreacă, în voie, o după-amiază de primăvară cu el.

Ceva cald şi minunat i se mişca înăuntru când îl privea, când îi vedea profilul frumos şi felul elegant în care cămaşa tricotată, de culoarea safirului, îi atârna de umerii puternici. Era îmbrăcat cu blugi şi espadrile, dar chiar şi în hainele de lucru degaja o impresie de rasă şi privilegiu.

Alex se gândi că nu avea nicio importanţă cum se îmbrăca. Puterea personalităţii lui ardea la fel de tare ca soarele. Pe ea o atrăgea interiorul bărbatului, nu aspectul exterior. Ea ştia mai bine decât mulţi alţii, că privilegiile şi puterea nu-l fac pe un bărbat superior. Ceea ce era în inimă conta. Pentru Alex, conta ceea ce, spera ea, era în inima lui Christian.

Ea strângea farfuriile în vreme ce el o privea.

— Eşti foarte tăcută, spuse el ridicându-se şi prinzându-şi un genunchi cu mâna.

— Mmmm… mă gândeam doar…

— La ce?

— La noi, spuse Alex, înghiţindu-şi nodul din gât.

— La ce anume?

Buzele i se strânseră şi dădu din umeri, cu un gest care o făcu să arate foarte italiancă. Îşi mişca mâinile preocupată de coşul de picnic.

— Mă întrebam unde o să mergem mai departe.

Christian se întinse şi aşeză coşul departe de ea, apoi îi ridică bărbia cu un deget, aducându-i faţa astfel încât ea să-i poată întâlni privirea. Intensitatea din ochii ei negri îi aduse puncte aurii în iris, uimindu-l pe Christian, păstrând totuşi o urmă de precauţie. Blestemă încă o dată bărbatul care adusese acea privire acolo şi jură iarăşi să facă tot ce-i era în putere s-o îndepărteze. O dorea pe Alex atât de tare, încât uneori i se părea imposibil să îndure aşteptarea. Dar va aştepta. Nu avea de gând să o grăbească cu nimic.

— Asta depinde, în întregime, de tine, iubito, şopti el. Voi face tot ceea ce doreşti tu.

El nu era în stare să-i redea trecutul sau să o facă să creadă într-o mai mare bunătate a omenirii, dar îi putea da viitorul şi dragostea sa. Aceasta îi strălucea în ochii albaştri, privind-o, ţinându-şi respiraţia şi aşteptându-i răspunsul.

Alex îşi ridică o mână şi-şi atinse vârful degetelor de linia fină a obrajilor lui, ca şi când nu ar fi crezut că el este real.

— Vrei să faci dragoste cu mine? îl întrebă ea, cu vocea la fel de moale ca aripile fluturilor care zburau peste păşunile verzi, la fel de moale ca briza care aducea miresmele câmpurilor din Virginia.

— Nu, şopti Christian, luându-i mâna într-a sa. Dar vreau să facem dragoste. Aş fi bucuros să facem dragoste împreună, Alexandra.

Ridicându-i mâna la buze, îi sărută fiecare deget, în timp ce o privea în continuare în ochi. Ea îl privea şi ochii i se întunecau de dorinţă, iar buzele i se deschideau uşor.

— Ţi-e frică de mine, Alex? întrebă el.

— Nu, zise ea, dând uşor din cap. Un zâmbet firav îi apăru în colţul buzelor. Mi-e frică de mine.

— Mie nu mi-e frică de tine.

Pentru a i-o dovedi, îi puse ambele ei mâini pe pieptul lui şi le lăsă acolo, ca o invitaţie. Alex îşi luă inima în dinţi şi privi în urmă, dincolo de teama de refuz, dincolo de oroarea celor ce i se întâmplaseră, acolo unde era ceva normal să dorească şi să fie dorită.

Îşi coborî palmele pe zidul solid al pieptului lui, peste abdomenul plat şi puternic, către talia blugilor şi-i scoase cămaşa afară. Apoi porni în sens invers, cercetându-i conturul catifelat al corpului şi-i ridică poala cămăşii. Christian se dezbrăcă şi o aruncă, neglijent, într-o parte. Cu ochii încă aţintiţi asupra lui Alex, o lăsă să-l privească în lumina soarelui care-i evidenţia muşchii bine definiţi ai spatelui, braţelor şi umerilor.

Anii de exerciţii fizice neîntrerupte îi aduseseră corpul la perfecţiune. Alex mângâia fiecare suprafaţă moale sau tare, fiecare semn de delimitare. Când îşi termină mângâierea, o făcu doar pentru a-i lua mâna lui Christian, strecurând-o sub poala cămăşii ei. El o dezbrăcă încet, dozându-şi propria dorinţă năvalnică, pentru a o lăsa pe a ei să se trezească. Ceea ce descoperi fu o întrupare a feminităţii. Era firavă şi delicată şi lăsa să se exteriorizeze fiecare instinct posesiv, pe care el şi-l ascundea sub straturi sofisticate.

Sânii ei erau mici dar plini, potrivindu-se perfect palmelor sale, cu sfârcuri de un roz întunecat, care se întăriră la atingerea brizei. La fel de încet, el îşi trecu buricele degetelor peste ele, gemând apreciativ când acestea se treziră la viaţă. Alex

gemu, îşi lăsă capul să cadă pe spate şi îşi închise ochii, pierdută. Era atât de bine să fie atinsă, atinsă cu grijă, atenţie şi dulce dorinţă. Se întinse pe spate şi savură senzaţia, în vreme ce Christian o mângâia şi o cuprindea cu mâinile sale atente. Umbra lui o acoperi când se aplecă să o sărute, însă Alex se simţea cuprinsă de o lumină de aur. Îi cuprinse gâtul cu mâinile şi îşi deschise gura sub a lui, permiţându-şi plăceri pe care şi le refuzase atâta vreme. Limba lui alunecă de-a lungul limbii ei, moale, caldă; căldura o cuprinse îndepărtând toate umbrele reci ale trecutului.

Fără să-şi întrerupă sărutul, Christian se ridică în picioare încet şi o ridică pe Alex, odată cu el. În acelaşi timp, fiecare nimeri nasturele pantalonilor celuilalt şi îl desfăcură. Fermoarele se desfăcură cu zgomot, într-un duet descendent, iar blugii căzură pe faţa de masă în carouri, la picioarele lor. Cu mâini tremurânde, Alex coborî slipul negru al lui Christian, eliberându-i bărbăţia. Era tare şi catifelat, fierbinte şi pregătit, iar senzaţia de dorinţă care îi ardea înăuntru, când îl mângâia, o umplea cu un sentiment confuz de eliberare. Se lipi de el, sărutându-i pieptul, trecându-şi limba peste sfârcurile sale plate de bărbat, mângâind în acelaşi timp esenţa bărbăţiei sale.

Christian gemu din cauza minunatei torturi. Dorinţa i se dublă şi i se triplă, iar atingerea lui Alex îl scotea din minţi. Îi dădu jos chiloţii de bumbac, acoperindu-i cu mâna rotunjimea plină şi delicată a coapselor, a fundului ei rotund. O ridică la pieptul lui, iar ea îi cuprinse gâtul cu mâinile. Gura sa înfometată i-o cuprinse pe a ei când trupul i se încordă pe al lui, iar cârlionţii de la încheietura coapselor ei i se frecară senzual de abdomen.

Încet, se lăsară la pământ, aşezând-o pe Alex pe spate, iar el se întinse lângă ea, pe o parte, începu să o mângâie peste tot, cu mâinile şi gura, încet şi fără grabă; voia să stârnească focul din amândoi, să aducă nivelul dorinţei la intensitatea flăcării.

Dar Christian era deja aproape scos din minţi. Toată tehnica completă şi calmă pe care şi-o dezvoltase, în decursul anilor, îl părăsise. Cu Alex simţea o dorinţă de nestăvilit să o facă a lui, să scoată din mintea ei oricare alt bărbat şi să facă asta în cel mai simplu chip cu putinţă.

Luptându-se cu furtuna din el, se potoli puţin, ştiind că nu va fi în stare să o mai ducă mult aşa şi fiindu-i teamă că o va grăbi pe Alex, dacă se va lăsa pradă impulsului. Îşi trecu mâna, cu blândeţe, peste abdomenul ei către căldura mătăsoasă dintre coapse. Sărutând-o apăsat, îi îndepărtă petalele delicate şi strecură un deget în esenţa feminităţii ei, smulgându-i un geamăt de plăcere. Coapsele ei dădură deoparte faţa de masă, rugându-l, implorându-l, până când simţi că se sufocă.

— Christian, te rog, şopti ea agăţându-i-se de umeri şi încercând să-l tragă către ea. Am nevoie de tine, te rog, nu mă face să aştept.

— Cum vrei tu, iubito, şopti el, depărtându-se puţin de ea, cât avu nevoie pentru a căuta în buzunarul pantalonilor şi a scoate pachetul familiar, pe care îl avea pregătit.

Alex îl privi cum se aşază deasupra ei şi simţi un fior brusc. Nu voia să-l dezamăgească. Nu voia să fie dezamăgit. Voia ca totul să se termine la fel de frumos cum începuse.

Christian se aplecă deasupra ei zâmbind şi îi dădu părul pe spate. Era un singur lucru care, se gândi el, i-ar îndepărta toate temerile. Îl spusese de nenumărate ori, încât aproape că nu mai conta. Dar de data aceasta, când o făcu, veni direct din inimă.

— Te iubesc, Alex.

Ea reuşi să-l tragă în jos, apoi îşi ridică coapsele pentru a-l primi înăuntru. El intră încet, atent, iar când pătrunse cu totul, o privi să vadă dacă totul era în ordine, dacă nu era rănită sau speriată. Era incredibil de fierbinte şi încordată sub el, simţea cum îşi pierde controlul, cum îi alunecă prin mâini

ca o frânghie umedă. Totuşi, nevoile lui Alex erau mai importante în mintea sa.

— Oh, Christian, zise ea, iar gura i se rotunji în cel mai senzual zâmbet, sub a lui. Tante grazie.

Se încordă sub el, savurând plăcerea de a-l avea înăuntru, bucuria şi eliberarea care puneau stăpânire pe ea. Nu mai erau amintiri întunecate, doar plăcere – nemăsurată plăcere. Se simţea nouă şi nemaipomenit de feminină. Era un sentiment mai îmbătător decât vinul pe care îl băuseră împreună.

— Tot ceea ce vreau este să-ţi aduc plăcere, Alex, şopti Christian, sărutând-o la fiecare cuvânt, retrăgându-se şi intrând iarăşi încet. Muşchii îi tremurau din cauza efortului de a se stăpâni. Alex se mişca sub el, invitându-l, tentându-l către marginea fericirii sexuale. Mâinile sale mici îi mângâiau arcul spatelui către coapsele şi fundul său încordat pentru a-l trage mai adânc în căldura sa. Vreau să te duc în paradis, iubito, îi şopti el, sărutându-i lobul urechii şi urmându-i conturul urechii cu limba. Îşi apăsă iarăşi coapsele peste coapsele ei, ritmat, într-un fel în care ştia că-i va smulge un geamăt de plăcere. Gângurind, Alex dădu drumul unui şir de cuvinte în italiană. Unghiile ei îi zgâriau spatele, iar ea îi şopti:

— Paradis… hai să mergem împreună.

Se mişcau în acelaşi ritm, ambele trupuri trădând o impresie de nerăbdare, până când se încleştară unul în celălalt, gâfâind, zâmbind şi, în cele din urmă, extenuaţi.

Alex era atât de fericită, încât n-ar fi vrut să se mişte din loc. Credea că ar fi fost în stare să stea pentru totdeauna în soarele cald de primăvară, cu albinele bâzâind leneş în depărtare şi cu Christian în braţele sale. Dar ştia că sunt cai care aşteaptă să fie călăriţi, inclusiv Terminator, care câştigase la clasa sa, duminica trecută, apoi începuse săptămâna următoare, încercând să o arunce jos. O dată reuşise, aruncând-o cu capul înainte, în bare.

După un timp, se ridică şi începu să se îmbrace, trăgându-şi cămaşa şi înmânându-i-o lui Christian pe a lui. Se sărutau şi chicoteau ca adolescenţii, în vreme ce se îmbrăcau. Alex găsi pachetul rupt şi ridică o sprânceană.

— Gata întotdeauna?

— Un motto folositor, pe care l-am învăţat când eram pionier, spuse Christian, râzând strălucitor.

— Mincinosule, îi spuse Alex, amuzată, tu n-ai fost niciodată pionier.

— Sigur că am fost, spuse el, ridicându-şi bărbia. Până la incidentul din camping, cu ghida fetelor, când am fost dat afară.

— Eşti prea de tot! exclamă Alex, dându-şi ochii peste cap, în vreme ce se întindea după chiloţi.

— Nu asta spuneai acum câteva clipe, spuse Christian cu o voce caldă şi voalată, trăgând-o mai aproape de el.

— Imoral, zise Alex, iar aurul din ochii ei străluci ca pirita.

— Complet.

Se aplecă să o sărute, dar ceva pe coapsa ei îi atrase atenţia şi se trase brusc înapoi, întunecându-se.

— Ce dracu' mai este şi asta?

Privirea lui Alex coborî în jos către coapsa ei dreaptă. Julitura era veche de trei zile; iar acum arăta vânăt-închis. Era de vreo zece centimetri şi, deşi arăta foarte urât, doar o mică zonă durea. Ea o ignorase pentru că juliturile şi loviturile erau ceva obişnuit în meseria ei. Nu era nimic şi asta conta cu adevărat. Christian stătea în faţa sa, cu mâinile îndesate în blugi, cu sprâncenele încruntate.

— Cum?

Alex dădu, ca de obicei, din umeri.

— Am căzut. Nu s-a întâmplat nimic.

— A fost ticălosul ăla de Terminator, nu-i aşa? o întrebă el. Tăcerea ei încăpăţânată fu suficient de semnificativă. La dracu', Alex, termină cu el, este

periculos. O să-ţi trimit eu un cal de la ferma Quaid, dacă ai nevoie de cai de călărit, atât de mult. O să aranjez cu Ry. O să plătesc eu nenorocitele alea de indemnizaţii de călărie.

— Nu, n-o să le plăteşti, răspunse Alex, hotărâtă. Caii pe care-i am, o să-i am pe contul meu.

— Meriţi mai mult, Alex.

Nu, nu merit, îi veni în gând lui Alex, dar nu mai rosti asta cu voce tare.

Se întoarse şi îşi trase desuurile.

Christian oftă şi-şi trecu mâna prin păr, apoi îşi plecă capul. Încerca să-i organizeze viaţa, iar ea era hotărâtă să fie independentă. Era în stare să-i înţeleagă dorinţa de a se descurca de una singură, dar în inima sa, acolo unde dragostea prinsese o rădăcină fragilă, era speriat. Voia să aibă grijă de Alex.

Voia să nu i se întâmple nimic. Dar ea nu-l lăsa. La această frustrare se mai adăuga faptul că, înainte, nu vruse să se amestece în viaţa nimănui. Filosofia sa de burlac convins venea în contradicţie cu aceste noi dorinţe, până când simţi că îi zvâcneşte capul.

— Hai să nu ne certăm, spuse el încet, frecându-şi tâmplele. A fost o după-amiază aşa de frumoasă.

Supărarea lui Alex dispăru ca un fum. Cearta era cel de pe urmă lucru pe care şi l-ar fi dorit. Se aruncă direct în braţele lui Christian când el şi le deschise către ea. Se sărutară unul pe celălalt, pentru a se asigura că totul fusese uitat. Se lăsară iarăşi pe pătură, cearta fu uitată şi paradisul revizitat.

Capitolul 8

Ziua începu cu un val de căldură şi câţiva trandafiri roşii. Căldura era acum în fiecare lucru, bătându-şi joc de eforturile ventilatorului vechi, pe care Alex îl aşezase în fereastră. Trandafirii erau acum în vaza de sticlă, eleganţi şi cam nepotriviţi pe toaleta veche din dormitorul micuţ cu pereţi de culoare bej.

Veni la rând rochia. Era acum aranjată, pe trupul ei micuţ, de către zânele ei bune, Maggie Quaid şi Katie Leone, în vreme ce Alex se agita cu ciorapii de la un picior, la celălalt. Katie şi Nick se oferiseră să o ia pe Isabella peste noapte, căci Pearl era plecată să petreacă câteva zile cu o nepoată care tocmai avusese o mică intervenţie chirurgicală. Katie şi Maggie apăruseră tocmai când Alex îşi scotea hainele din sacul de protecţie. Amândouă insistaseră să o vadă înainte de a pleca.

— Rochia este nemaipomenită, Alex, murmură Katie, trăgând fermoarul. Şi spui că ţi-a trimis-o Christian?

Alex îşi muşcă buza, încruntându-se nervoasă. Stătea în picioare pe scaunul acoperit cu dantelă verde, care fusese adus din camera de zi, pentru a se vedea cât mai bine în oglinda de deasupra toaletei. Bretonul i se împrăştiase peste frunte într-o mulţime de cârlionţi rebeli.

Cercei grei de aur îi atârnau la urechi. Se machiase, pentru prima oară după atâţia ani şi se întrebă dacă nu cumva se va scurge, înainte de a ajunge unde trebuia să ajungă.

— I-am spus că nu am nimic de purtat la această petrecere de la Green Hills, zise ea, dând din umeri

cu înţeles. El mi-a spus că nu mă va lăsa să ies cu vechituri. În dimineaţa asta, a apărut chestia asta, comandată special, preciză ea, arătând spre fusta albastră.

— Cum ţi se pare asta? întrebă Maggie, punându-şi mâinile în şolduri. Îţi trimite rochia asta fabuloasă doar pentru o întâlnire. Ştiţi voi ce mi-a dat Rylan cadou, pentru ziua mea de naştere, anul acesta? O săpăligă de grădinărit. Ştiţi, o chestie din alea pentru săpat, cu dinţi ţepoşi pe ea. Dădu din cap cu resemnare. Ăsta-i sufletul dragostei, nu-i aşa?

Suna nu prea plăcut, dar, ca de obicei, când vorbea despre soţul ei, faţa i se lumina de o strălucire drăgăstoasă.

Îşi întoarse atenţia către imaginea lui Alex din oglindă, chiar şi Isabella, care se juca pe pat. Ochii ei negri se măriră de uimire privind-o pe mama sa.

— Nu-i aşa că mămica este frumoasă? o întrebă Katie, aşezată pe cuvertura cafenie şi lăsând-o pe Isabella să i se caţere în poală. Copilaşul, îmbrăcat sumar din cauza căldurii, prinse imediat capătul părului lung al lui Katie şi-l duse la nas.

— Nu crezi că este puţin cam… Alex dădu din mână neajutorată, pentru că nu-şi găsea cuvintele. Se simţea dezgolită. Nu mai purtase ceva atât de provocator de mult timp. I se părea străin şi de neconceput.

— Dumnezeule, scumpo! exclamă Maggie. Nu are nici măcar o despicătură. Părea puţin dezamăgită de lipsa de imaginaţie a lui Christian.

— Asta pentru că nu am purtat aşa ceva, spuse Alex. Îşi trecu mâinile peste bulinele negre care îi acopereau abdomenul şi sprâncenele i se uniră a îngrijorare. Nu credeţi că este puţin cam prea… strâns?

— E perfect, îi spuse Maggie, cu o notă definitivă, aranjându-i volanul pe coapsă. Eşti o tânără şi frumoasă doamnă, care iese cu un bărbat

pentru care cea mai mare parte a femeilor ar da totul, Alex. De ce să nu te arăţi şi tu, puţintel?

Pentru că am petrecut ultimul an şi jumătate încercând să-mi ascund toată feminitatea, se gândi Alex. Ceea ce începuse ca un efort controlat, devenise a doua natură. S-ar fi simţit mult mai în largul ei într-o bluză largă şi într-o pereche de blugi bufanţi. Se privi şi încercă să fie obiectivă. Era drăguţă. Barete subţiri îi cădeau de pe umeri, într-o legătură simplă de buline negre, care îi mângâia trupul suplu, strângându-i talia subţire şi întinzându-se uşor peste coapsele suple.

Bluza era de un albastru regal, garnisită cu dantelă fină, neagră. Era ataşată într-un unghi nostim, mai înalt pe coapsa stângă şi mai jos pe cea dreaptă. De fapt, nu era mai nimic descoperit. Era de bun gust şic şi; în mod evident, scump.

— Nu credeţi că este prea pretenţios? întrebă ea, încercând să găsească un motiv pentru a nu o purta. Aceasta este o petrecere în aer liber.

— Scumpa mea, când Hayden Hill dă o petrecere, nimic nu este prea pretenţios, spuse Maggie. Am auzit că au instalat un cort suficient de mare pentru a acoperi o arenă imensă, ceea ce se va şi întâmpla, probabil. O arenă pentru o petrecere la cravată. Dacă aş crede că aş avea cea mai mică şansă de a mă strecura în rochia asta, m-aş duce eu în locul tău. Se trase înapoi şi oftă, suflând în bretonul său roşcat. Am fost invitaţi, dar nu pot să-l duc acolo pe Rylan nici dacă l-aş trage cu douăzeci de catâri. Îşi dădu ochii peste cap, cu înţeles. Încă mai crede despre Carter Hill că mai are ochi pentru mine. Puteţi să credeţi una ca asta? Clătinând din cap, îşi bătu burta rotundă prin rochia pe care o purta, o rochie de casă.

Alex se trezi din starea gânditoare, râzând scânteietor, sărind de pe scaun în foşnet de rochii. Era atât de mult de când nu mai avusese prietene cu adevărat, încât uitase ce însemna să se întâlnească cu ele, pentru o bârfă sau o glumă.

Timiditatea ce o caracteriza, de când avusese incidentul, nu o împiedicase pe comunicativa Maggie s-o ia în grupul ei de prietene. Nici nu o deranja pe sensibila şi drăguţa Katie, în vreun fel. Dacă vreuna dintre ele suspectase că are vreun secret întunecat în trecutul ei, nu pomenise de aceasta, oricum, respectându-i dreptul de a-l păstra. Se adunau împreună la discuţii atât de des cât le permitea programul lor variat. Începuseră să facă chiar lucruri împreună, ca perechi. Perechi, se gândi Alex, cu un mic fior de excitare. Ea şi Christian erau un cuplu. Părea aşa de ciudat, după ce se convinsese că va rămâne singură pentru totdeauna. O vizita aproape în fiecare seară, pentru a o ajuta sau pentru a o amăgi să meargă în Briarwood, la o ceaşcă de cappuccino, la Nick. La un film sau la o plimbare prin zona istorică a orăşelului, unde câteva clădiri foarte vechi fuseseră renovate şi grădinile frumoase erau inundate de culori vibrante şi miresme ameţitoare.

În multe dintre seri, Isabella îi însoţea, dar reuşiseră să rămână câteva seri doar ei doi şi acestea fuseseră nemaipomenite, Christian era un amant minunat. Sub tutela sa, Alex se găsi redescoperindu-şi sexualitatea. Descoperi că se îndrăgostea de el, zi de zi şi mai mult. Dar, odată cu dragostea, a venit şi un sentiment vag şi distant de înţelegere. Îi era teamă să devină prea legată de el, prea devotată lui. Experienţa o învăţase să nu se bizuie pe nimeni altcineva, decât pe sine. Nu-şi putea permite să-l lase pe Christian să-i conducă viaţa sau afacerile, pentru că nu avea garanţia că el va fi mereu acolo. Lui Michael De Grazia îi jurase dragoste până la moarte, iar acum era la mai mult de două mii de mile depărtare, la fel de străin de viaţa sa precum luna de pe cer.

— Vezi cât e ora, spuse Maggie, uitându-se la ceas. Trebuie să plec de aici înainte de sosirea lui Christian. Vederea acestui bărbat, în frac, este suficientă pentru a mă face să leşin. Se apropie şi o

îmbrăţişă pe Alex cu afecţiune, incomodată de burtă. Acum o să te distrezi, draga mea şi ăsta este un ordin, aşa cum spunea tăticul meu, amiralul, întotdeauna.

— Mulţumesc, Maggie. Katie, eşti sigură că Isabella n-o să te deranjeze?

— Nu vorbi prostii, spuse Katie, ridicându-se cu copilul în braţe. O să ne distrăm nemaipomenit cu ea. În plus, o să fie o practică bună. Eu şi cu Nick suntem pe lista de aşteptare, la adopţii.

În aparenţă, aceasta era o bombă, dar nu mai era timp de discuţie. Se auzi un ciocănit în uşă şi vocea lui Christian:

— Alex?

Cu Isabella pe coapsa ei suplă, Katie ieşi afară din dormitor, la fel de calmă ca şi când ar fi spus că ea şi Nick îşi luau un căţeluş. Maggie o urmă, fierbând de curiozitate. Alex veni în urmă, în al nouălea cer.

Christian juca rolul gentlemanului perfect, cu cămaşa sa albă şi cravata neagră. Nimeni n-ar fi crezut, după cum arăta, că afară erau peste treizeci de grade. Arăta calm şi liniştit, prea bine crescut pentru a transpira. Costumul său era absolut de ultimă modă europeană, cu o jachetă cu piepţi dubli, care îi scotea în evidenţă supleţea.

Aparţinea, în mod clar, unei lumi mai strălucitoare decât bucătăria sa micuţă şi prăpădită, cu linoleumul cenuşiu crăpat şi plină de vechituri, se gândi Alex. Răsuflarea i se opri în piept când li se întâlniră privirile.

Christian zâmbi, un zâmbet uşor, devastator de sexy. Îi produse un incendiu în interior lui Alex, făcând ca ziua aceea fierbinte să pară mai rece ca Antarctica.

— Minunat, şopti el, ochii lui de safir strălucind de admiraţie, în vreme ce o privea pe Alex din cap până-n picioare.

— Nu vă faceţi probleme pentru noi, surorile vitrege, care rămânem acasă, spuse Katie, luând

geanta cu scutece a lui Alex de pe masă. Noi tocmai plecam. Hai, vino, Maria Margareta.

Maggie se clătina pe picioare, privindu-l pe Christian şi făcându-şi vânt cu un suport de ceaşcă, pe care-l luase de pe masă.

— Maggie? o strigă Katie, trăgând-o pe prietena sa de poalele scurte ale tricoului. Oh, Maggie!

— O să trebuiască să conduci tu, dragă, gemu ea, căutându-şi cheile în buzunar. Mă simt complet depăşită.

Isabella luă cheile şi le zăngăni fericită.

— Spune „la revedere", Maggie, zise Katie îndreptându-se către uşă.

— La revedere, Maggie!

— Bai-bai, strigă Isabella zdrăngănind cheile.

Rupându-se de magnetismul lui Christian, Alex se repezi spre uşă să le mulţumească, încă o dată, prietenelor ei şi să o sărute pe fiica sa de despărţire. Simţind cum o cuprinde nervozitatea din nou, privi prin geamul uşii cum se depărtau în break-ul lui Maggie.

— Sper că Isabella n-o să le facă probleme, n-a prea dormit bine.

— O să fie în regulă, şopti Christian, strecurându-şi braţul în jurul ei şi aplecându-se s-o sărute pe gât. La fel o să fie şi cu tine, iubito.

Uneori bărbatul era al naibii de atent cu ceea ce i se întâmpla, se gândi Alex. El ştia că este nervoasă din cauza petrecerii de la familia Hill. Toată lumea bună de la concursurile de călărie va fi acolo. Încet-încet, trecuse peste convingerea că toată lumea îi cunoştea trecutul, dar acea ecvestră era una relativ puţin numeroasă. Era destul de probabil să dea peste cineva cunoscut. I se făcea groază când se gândea.

— Sunt nerăbdător să ieşim, îi şopti Christian, luându-şi mâna din jurul taliei ei. Câteva secunde mai târziu, îi prindea un colier în jurul gâtului.

— Christian, spuse Alex, protestând în timp ce pipăia frumoasa bijuterie.

Un şirag de safire, închise la culoare, i se odihnea pe piele, deasupra gulerului rochiei. Lănţişorul de aur strălucea. Mi-ai dat deja prea multe.

O întoarse, o prinse în braţe iar şi se aplecă spre buzele ei.

— Nu ţi-am dat încă nici jumătate din ceea ce se află în inima mea, îi şopti el, acoperindu-i gura cu a sa şi sărutând-o apăsat, cu o dorinţă care nu-l părăsise niciodată. Un geamăt surd se auzi când Alex se ridică în vârful picioarelor şi îi cuprinse gâtul cu braţele, aplecându-şi capul pentru a-i oferi o poziţie mai bună. El îşi continuă sărutul în jos, de-a lungul gâtului ei suplu, până în locul unde se unea cu umărul şi întârzie asupra pielii mătăsoase din acel loc. Pasiunea se trezi la viaţă instantaneu, o flacără nestinsă între ei, dar, odată cu ea, veni ceva mai dulce şi mai delicat – strălucirea dragostei.

Ceva din el se mai cutremura încă la gândul de a se dedica unei singure femei. Dar temerile deveniră din ce în ce mai neînsemnate, pe măsură ce tendinţele sale imorale făceau loc altor sentimente. Cu un anumit sentiment de resemnare, Christian înţelese că devenea complet domestic. Cuprinzând-o pe Alex în braţe, murmură o mică scuză către scumpul său unchi Dicky, recent dispărut. Ultima dintre oile negre ale familiei Atherton devenea om respectabil.

Gazonul de la Green Hills arăta ca un covor de smarald, punctat la întâmplare cu culorile participanţilor la petrecere, bărbaţi în costumele lor sobre, negru cu alb, femei cu bijuterii, îmbrăcate în toaletele lor bogat colorate. Era, într-adevăr, un cort uriaş, cu dungi albe şi verzi, iar părţile laterale strânse, pentru a lăsa să pătrundă orice boare de vânt.

Sub adăpostul enorm era un bufet îmbelşugat, cu frigărui din carne de vită şi de porc, cu platouri

cu fructe proaspete şi peşte pe gheaţă mărunţită. Barul era instalat chiar în faţa bufetului şi era extrem de solicitat, căldura şi conversaţia stârnind setea. Unul din capetele adăpostului era mobilat cu câteva mese lungi, acoperite cu feţe de masă albe şi cu plante ornamentale în centru. Restul spaţiului de sub cort era ocupat de un ring de dans. O orchestră formată din cinci instrumentişti, amplasată într-un colţ, cânta hit-uri contemporane, muzică clasică şi melodii obişnuite.

Nivelul de energie şi opulenţă era impresionant. Ziua următoare, concursul de călărie juca rolul principal. În momentul de faţă, proprietarii şi călăreţii erau aceia care dădeau spectacolul.

Alex recunoscu câteva dintre chipurile pe care le văzuse la concursurile mai mici, unde participase. Pe altele le ştia din paginile revistelor – Katie Prudent şi Debbie Shaffner, Greg Best, George Morris şi Rodney Jenkins. Petrecerea lui Hayder Hill era un adevărat Who's Who al călăriei. Era fascinant să te înghesui cu ei şi chiar mai fascinant să-ţi aduci aminte că el, Christian, era în fruntea lor.

Ei doi făcură ca o groază de capete să se întoarcă. Pentru Alex, deveni foarte repede clar că nu erau puţine doamnele care o invidiau pentru bărbatul cu care ieşise. Priviri feminine îi urmăreau cu interes şi invidie, agăţându-se de elegantul Christian. El fie nu le observa, fie se obişnuise atât de mult cu atenţia feminină, încât nu le lua în seamă. Nu la fel se putea spune despre Alex. Ei nu-i prea convenea ideea ca altă femeie să se uite la bărbatul cu care venise. Simţi o gelozie teribilă când înţelese că mai multe dintre aceste doamne îl cunoşteau pe Christian, în intimitate, dată fiind reputaţia sa.

Sunt îndrăgostită de el? se gândi ea, cu o mirare reînnoită, privindu-l râzând de ceea ce Carter Hill tocmai spusese. O ştia de câteva zile, bineînţeles. Dacă era să fie cinstită cu ea însăşi, ar fi trebuit să

spună că era îndrăgostită de el din ziua aceea, pe păşune, sau chiar dinainte.

Fusese atrasă de el de la început. În ziua în care o luase în braţe, după ce îi povestise trecutul ei, îi cucerise inima. Cum să nu-l iubească când el o ajutase în acel fel de nedescris, în care nici propriul ei soţ nu fusese în stare să o facă? Nu o repudiase şi nici nu o condamnase; nici măcar nu o considera nedemnă, în mod ireparabil.

Îi spusese că o iubeşte, dar încă nu-i venea s-o creadă. Cuvinte ca „dragoste" vin uşor pe buzele bărbaţilor cum e Christian şi o anumită parte din Alex nu o lăsa să creadă că viaţa ei poate cuprinde bărbaţi precum fiul frumos şi bogat al unui conte. Era prea bine. Ce făcuse ea pentru a-l merita? Se tot gândea că trebuie să fie ceva. Şi totuşi, dacă ceea ce spunea era adevărat? Dacă ceea ce se afla între ei era ceva special?

Un tremur de speranţă o cuprinse, făcându-i pielea să i se încreţească, în ciuda serii călduroase.

— Totul este în regulă pentru mâine, scumpo? îi bubui vocea lui Tully Haskell, de undeva de deasupra.

Alex se trezi din transă şi se întoarse să-l privească. Ideea lui Tully despre cravata neagră era o eşarfă neagră în jurul gâtului, pusă la un costum negru. Efectul general ar fi putut fi interesant pentru un bărbat mai tânăr şi mai bine făcut.

În cazul lui Tully, impresia era de vulgaritate. Avea un pahar de şampanie şi omniprezentul său trabuc într-o mână, cealaltă lăsând-o liberă pentru a o bate pe Alex pe umărul gol. Se depărtă de atingerea lui, sub pretextul că îşi schimbă poziţia şi îi zâmbi cu cel mai profesional zâmbet al ei.

— Sper, domnule Haskell, că Ducesa se va descurca. Mă tem, totuşi, că îi cerem lui Terminator prea mult şi prea devreme.

— Prostii, lătră Tully; gura i se strâmbă, ochii îi străluciră, deodată.

Lui Alex nu-i scăpă privirea, deşi fu de scurtă durată. Lui Tully nu-i plăcea ca Alex să-i pună la îndoială autoritatea. Hotărâse: caii săi vor participa la concursul de la Green Hills. Ei erau biletul său de intrare în elita sportivă.

Nu-i păsa cum erau afectaţi caii de decizia sa. Pentru Tully Haskell, întotdeauna scopul scuza mijloacele. Aşa erau relaţiile dintre proprietari şi antrenori. Unii dintre ei erau înţelegători şi rezonabili. Majoritatea însă voiau minuni pentru doi bani.

— Arăţi tare bine în seara asta, Alex, spuse el, privind-o apreciativ. La dracu', cred că este prima oară când te văd îmbrăcată ca o femeie. Arăţi ai naibii de bine.

Complimentul grosolan nu putea să-i aducă un „mulţumesc" din partea lui Alex. Toate îndoielile pe care le avusese în legătură cu rochia îi veniră iarăşi în minte, cu răutate. În loc să se simtă bine şi deosebit, se simţea prost. O cuprinse deodată senzaţia că machiajul uşor, pe care îi avea, era la fel de abundent ca al unei târfe de zece dolari. Christian se întoarse către ea să-i spună ceva, dar vorbele i se opriră în gât, când îi văzu privirea. Tot ce putea să facă era să caute cauza neliniştii ei.

— Nu se verifică invitaţiile la poartă? spuse el, ridicându-şi nasul cu dispreţ.

— Citeşte-o şi cară-te, ticălos arogant, mormăi Tully scoţându-şi invitaţia gravată din buzunarul interior ai hainei şi fluturând-o batjocoritor în faţa lui Christian.

— Într-adevăr, declinul alarmant al standardului social este uimitor, zise Christian, punând în vorbe tot snobismul care se adunase în nenumăratele generaţii de Athertoni. Haskell mârâi către el, înmânându-i paharul de şampanie unui ospătar în trecere, fără să-l privească măcar.

— Da, nu dau doi bani pe ce crezi tu. Mănânc-o la micul dejun, cu ceai, Înălţimea ta, cât timp Alex îmi va face plăcerea următorului dans.

Inima lui Alex fu cuprinsă de alarmă şi începu să-i bată nebuneşte. Să danseze cu Tully Haskell? Să-l lase pe Tully să-şi pună labele sale pe ea? Gâtul i se contractă din cauza efortului de a se abţine. Ultimul lucru pe care şi-l dorise era să coboare bariera dintre antrenor şi proprietar, pe care se chinuise să o menţină, chiar dacă fie şi numai pentru un tur de dans în jurul ringului. Dar cum să-l refuze, fără a-l ofensa?

El îi prinse încheietura mâinii, însă Christian îl opri, degetele sale strângându-i antebraţul lui Tully cu putere. Toată impresia de dandy dispăru de pe faţa lui Christian, asemeni unui scut sfărâmat. Radia putere şi autoritate. Neplăcerea intensă pe care o simţea pentru bărbatul mai vârstnic era mai mult decât evidentă, în grimasa gurii şi în privirea de oţel.

— Nu, dacă ţii la poziţia ta destul de precară în acest grup, spuse el, într-o tăcere de mormânt.

Nu era nevoie să ridice vocea, se gândi Alex speriată. Forţa personalităţii sale era suficientă pentru a întoarce capul unora dintre persoanele din jur. Haskell s-ar fi putut să fie mai masiv din punct de vedere fizic, dar nu se putea compara cu Christian în acest fel de luptă, iar alarma din ochii mici şi negri ai bărbatului trăda faptul că era conştient de asta. Dispreţul adăugă o altă faţetă expresiei lui Christian, când vorbi iarăşi:

— Cunoştinţele mele le fac pe ale tale să arate ca nişte noduri pe un şiret vechi, Haskell. N-o să mă gândesc a doua oară, înainte de a fi aruncat de aici, pentru că încerci să-mi iei prietena.

— De ce nu o laşi pe doamna să hotărască? spuse Tully şi privirea îi alunecă către Alex, cu o strălucire josnică. Era o situaţie clasică fără ieşire. Alex se uită de la un bărbat la altul şi luă singura hotărâre care i se păru potrivită.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnilor, trebuie să merg să-mi pudrez nasul.

Traversă gazonul împreună cu valul de invitaţi care se mişca încoace şi încolo către conacul de cărămidă roşie, în stil georgian. Fără să se grăbească, se plimbă prin salonul de la intrare, până la camera de odihnă, unde schimbă câteva vorbe cu doamnele despre efectul dezastruos al căldurii şi umidităţii asupra coafurilor.

Când se întoarse la cort puţin mai târziu, călcând pe gazonul perfect îngrijit, speră ca atmosfera se răcise între timp. Tully prinsese rădăcini în locul unde îl lăsase, aşteptând-o, fără îndoială. Dar înainte ca el s-o observe, Christian o interceptă şi o îndreptă într-o altă direcţie. Alex se încruntă la el, buza de jos arătându-i dezaprobarea.

— Aş fi vrut să nu te comporţi astfel cu Haskell.

Christian se strâmbă.

— Este un pompos umflat…

— Care-şi plăteşte cheltuielile de antrenament la timp.

— Ştii care este opinia mea despre asta.

— Da. Şi tu ştii care este părerea mea.

— Atunci, nu mai are niciun rost să mai discutăm despre asta, nu-i aşa?

Dădu la o parte proasta dispoziţie şi-i oferi unul dintre zâmbetele sale fabuloase, completat cu strălucirea ochilor lui albaştri.

— Nu poţi să mă condamni pentru că te vreau doar pentru mine, nu-i aşa, iubito? Tu eşti de departe cea, mai strălucitoare frumuseţe de aici, în seara asta.

— Eşti un mincinos, zise Alex, măgulită de compliment. Dar îmi place felul cum o spui.

— Chiar aşa? Căldura din privirea lui se mări cu zece grade când o trase mai aproape, cu una din mâini aşezată, posesiv, pe spatele ei mic. În regulă, înseamnă că amândoi avem ceva de aşteptat pentru mai târziu, nu-i aşa? murmură, rotunjirea uşoară a gurii sale atât de senzuale ridicându-i pulsul lui Alex. O privea ca şi când n-ar fi existat două sute de oameni în jurul lor, discutând şi râzând, ca şi

când ar fi vrut s-o ia chiar atunci şi să facă dragoste cu ea.

Terminaţiile nervoase ale lui Alex trepidau de excitaţie sexuală. Doar o privire, o vorbă, o atingere din partea lui şi simţea că ia foc. Era o obsesie căreia nu era în stare să i se opună, incapabilă măcar să lupte.

— Dansează cu mine, îi spuse el, luându-i mâinile într-ale sale.

— Dar nu mai dansează nimeni, spuse Alex, privind către formaţie.

— Bine.

O conduse pe ringul de dans, nelăsând-o pradă temerilor că atrage atenţia asupra ei. Ţinând-o încă de mână, se aplecă către vocalista grupului, o femeie cu privirea Jessicăi Lange şi vocea lui Bette Midler şi îi şopti câteva cuvinte la ureche. Când se retrase, femeia zâmbi cu căldură.

— Toată lumea ne priveşte, murmură Alex, în vreme ce Christian îi luă trupul nehotărât în mâinile şale. Ea luă o ţinută formală, refuzând să se lipească de el, în felul cum ar fi vrut el.

— Aşa este, zise el, cu un gest arogant. Lasă-i să se uite cât poftesc. Ce-mi pasă mie? Eu nu am ochi decât pentru tine.

Ridicându-şi privirea către el, Alex îşi muşcă buza de jos, ştergându-şi rujul fără să-i pese. Ştia ce spunea el şi pentru aceasta îl iubea. Nu-i păsa cine îi vedea sau cine îi cunoştea trecutul, sau ce credeau despre asta. Importanţa ei în viaţa lui era mai mare decât a lor.

Grupul începu melodia cu câteva acorduri la pian. Ochii lui Alex se umplură de lacrimi când vocea cântăreţei începu, puternic şi nuanţat, din adâncul sufletului, *When a Man Loves a Woman* (Când un bărbat iubeşte o femeie).

Christian începu să se mişte senzual, trăgând-o pe Alex către el, cu trupul şi cu intensitatea privirii sale. Mâinile lui îi acoperiră şoldurile, ghidând-o, invitând-o.

Când basul intră şi el, Alex încolăci gâtul lui Christian cu braţele şi începu să se mişte în acelaşi ritm cu el, fără reţinere, fără să se gândească măcar ce ar putea gândi ceilalţi.

Toţi ceilalţi încetaseră să existe, dispăruseră în căldura nopţii. Rămăseseră doar ea şi Christian şi muzica sexy, care îi învăluia cu ritmul ei senzual şi constant. Erau doar ei doi, muzica şi sentimentele, care curgeau între ei unindu-i. Când muzica încetă, se supuse sărutului lui, mulţumindu-i fără vorbe, dăruindu-i dragostea.

Ce alt moment era mai bun pentru a-i spune, se gândi ea când picioarele îi poposiră iarăşi pe pământ. Inima îi bătea, când îl privi. Îşi împreună mâinile.

— Christian, eu…

— La naiba, ai făcut-o, amice, spuse Robert Braddock, cu vocea uşor afectată de băutură, bătându-l pe umăr. Sincer să fiu, n-am crezut că o să fii în stare, dar ai făcut-o.

— Ce a făcut? întrebă Alex şi un sentiment ciudat de presimţire o cuprinse. Era la un pas sau doi de Christian, în imposibilitatea de a se apropia de el din cauza lui Braddock.

— Robert, zise Christian, pe un ton de avertizare. Era complet liniştit, ca şi când ar fi vrut prin aceasta să-l descurajeze pe Braddock şi să-l facă să plece. Nu este momentul acum.

— Momentul, pentru ce? Sprâncenele negre ale lui Alex se uniră a confuzie.

Braddock nesocoti sugestia prietenului său, luând o gură de şampanie.

— Sunt un gentleman, spuse el, cu vocea uşor alterată. Un gentleman îşi onorează întotdeauna pariurile. Cu mâna liberă, scoase din buzunarul pantalonilor un ghemotoc de bancnote şi le îndesă, neglijent, în buzunarul de la pieptul lui Christian. S-a topit un gheţar. Felicitările mele.

Deodată, Alex înţelese şi simţi cum o cuprinde frigul. Din nefericire, durerea o străpunse cu

repeziciune şi fu cuprinsă atât de jignire, cât şi de umilinţă. Fusese obiectul unui pariu. O provocare. O femeie străină, de care se poate profita şi pe seama căruia se pot face glume.

Îl privi pe Christian, refuzând să creadă vinovăţia zugrăvită pe faţa lui. Îl iubea, îi doborâse toată apărarea. O presase, o mituise şi îi ceruse dragostea. Şi totul fusese doar un joc pentru ei.

— Alex, începu el, îndreptându-se către ea. Privirea din ochii ei era ameninţătoare.

— Ticălosule! îşi scuipă vorbele şi îl plesni peste faţă, cu toată puterea.

— Alex, aşteaptă, strigă el, stânjenit de mulţimea care se uita şi aştepta cu nerăbdare să bârfească. Să-i ia dracu' pe toţi. Ceea ce avea el de spus nu era un secret. Alex, te iubesc!

Cuvintele sale descătuşară ultima barieră a autocontrolului şi lacrimile, pe care ea încercase atât de mult să şi le reţină, începură să-i curgă pe obraji, în vreme ce încerca să-şi facă loc prin mulţime. Dragoste! Nu era niciun fel de dragoste pentru ea aici. Nu era nicăieri. Ar fi trebuit să ştie asta.

— Să te ia dracu', Braddock! zise Christian, răsucindu-se către prietenul său.

Sprâncenele lui Braddock se ridicară a mirare deasupra ochilor cam tulburi.

— Ce-am făcut?

— Mi-ai distrus întreaga viaţă, asta ai făcut! mugi Christian. Îşi smulse banii din buzunar şi-i aruncă la pământ ca pe nişte resturi de hârtie, apoi călcă pe ei cu pantofii săi italieni eleganţi.

— Vrei să spui că o iubeşti cu adevărat? îl întrebă Braddock, cu uimire de burlac.

— O iubesc cu adevărat, idiotule!

— Ufff, la dracu', Chris, zise el, atunci nu-i de glumă.

Braţul lui Christian se ridică de parcă ar fi vrut să-l suprime pe prietenul său. Gemu din cauza

efortului de a se abţine, sfâşiat între răzbunarea sălbatică şi respectabilitatea blestemată.

Apoi privirea îi fu atrasă de paharul aproape plin din mâna lui Braddock şi braţul îşi schimbă drumul. Cu o mână îi apucă paharul, iar cu cealaltă îi agăţă partea din faţă a pantalonilor. Şampania frapată se scurse în interiorul pantalonilor, ca un şuvoi galben şi răcoritor; Christian nu mai avu timp să vadă expresia de pe faţa lui Robert.

Trebuia s-o găsească pe Alex.

Capitolul 9

Alex îşi abandonă pantofii imediat ce ieşi din mulţime. În picioarele goale, alerga peste câmp. Departe de cort, departe de casă.

Primul ei impuls fu să alerge către grajduri, dar, imediat ce văzu luminile, îşi aminti că erau pline de cai de călărie şi de grăjdari. Îşi schimbă drumul către şirul de clădiri întunecate din spatele clădirii lui Hill, dependinţele plantaţiei care fuseseră conservate pentru valoarea lor istorică.

Ajungând la cea de-a doua, care fusese cândva bucătărie, se opri din alergare şi se sprijini de zidul de cărămidă. Cu luna de cealaltă parte, era cufundată în umbra clădirii. Acoperită de întuneric, ascunsă de ochii avizi, era liberă să-şi verse amarul, plângând.

De ce trebuia să se întâmple asta? Încercase atât de mult să nu mai iasă în evidenţă, iarăşi. Nu fusese aşa? Nu era în stare să-şi amintească un singur lucru prin care să atragă atenţia asupra ei, de când se mutase la Briarwood. Încercase să nu atragă atenţia bărbaţilor. Făcuse exact invers, îi evitase, încercând să-i descurajeze.

Şi ei o priviseră ca pe o provocare. Fusese vina ei.

Se întoarse şi se lipi de zid; zidul aspru îi zgâria obrajii şi palmele. Hohotea, sfâşiată de o deznădejde adâncă.

Plângea pentru lucrurile pe care le pierduse, pentru inima zdrobită din pieptul ei, pentru dragostea ei care nu-şi găsea un sălaş pe măsură. Plângea şi mai tare pentru că nu înţelegea de ce. Nu voise să se întâmple.

Încercase să fie o persoană la locul ei, să-şi vadă de treburile ei. Atunci de ce i se întâmplau ei toate acestea, dacă ea nu făcea, nu spunea, sau nici măcar nu gândea aşa ceva?

Ştergându-şi un şiroi de lacrimi, privi în jos spre rochia cu care era îmbrăcată, distingându-i, cu greu, conturul prin întunericul umbrei.

Sute de femei s-ar fi simţit minunat purtând-o. Ea se simţea murdărită, ruşinată, pentru că o îmbrăcase. Îşi trecu palmele peste ea în jos, crispându-se ca şi când ar fi dezgustat-o, ca şi cum ar fi putut să o dea la o parte şi vechile ei haine largi să apară, în loc. Dar rochia rămânea, dovadă palpabilă a vechilor mustrări care îi reveniră în urechi:

„Eşti prea voluptuoasă, Alexa. Eşti prea cochetă, Alexa. Asta ai căutat."

Nu este adevărat, îşi zise ea, cu o durere chinuitoare, acoperindu-şi faţa cu palmele, în timp ce lacrimile, proaspete şi fierbinţi, îi curgeau.

Plânse până când i se terminară lacrimile, până când simţi că-i zvâcneşte capul şi o dor ochii. Apoi rămase acolo, obosită; din zidul interior al tăriei sale nu mai era nimic, decât resturi.

Se sprijini de zid, fără să-i pese că-i sfâşie spatele gol, ascultând greierii în noaptea de vară fierbinte şi mirositoare.

În depărtare se auzea muzica, sunetul acesteia depăşindu-l pe cel al mulţimii. Sunetul jos al basului, vocea vibrantă a cântăreţei, un zgomot ocazional al bateriei.

Închizând ochii, îşi aminti dansul cu Christian. Cinci minute minunate, fusese nebuneşte de fericită, plutind mai sus decât plutise vreodată pe vreun cal. O clipă mai târziu, totul se năruise. Inima, care fusese plină de fericire, zăcea acum în ruină. Dragostea, pe care fusese atât de pregătită să o dăruiască, intrase iarăşi în cutiuţa zăvorâtă, de unde nu va mai fi scoasă pentru mult, mult timp.

Lacrimile se terminaseră. Rămăsese doar o durere pătrunzătoare, de care ştia că nu poate scăpa. Zgomotul care veni spre ea, din apropiere, nu penetră imediat, până când auzi vocea aspră şi joasă a unui bărbat înjurând pe înfundate.

Se ciocnise de ceva pe întuneric şi înjura. Alex îşi concentră atenţia, încordată. Era la prima clădire din şir, la gheţărie. Nu-l putea vedea bine, dar îi distingea silueta mişcându-se în spatele clădirii unde umbra era înteţită de un şir de tufe înalte de mirt.

Inima îi tresări la gândul că putea fi Christian venind s-o caute. Refuză atât gândul, cât şi senzaţia ce o cuprinse şi se mişcă încet, de-a lungul zidului, încercând să se furişeze prin faţa bucătăriei, unde ar fi fost complet în afara vederii bărbatului care se apropia.

Christian n-ar fi venit direct spre spatele clădirilor, dacă ar fi căutat-o. Ar fi venit, agale, pe potecă, ca un prinţ, cerându-i cu voce autoritară să iasă din ascunzătoare.

Oricum, nu ar veni după ea să o caute.

Jocul lui se terminase. Pe altcineva, care s-ar fi plimbat prin întuneric, Alex nu avea motiv să întâlnească.

Se uită la luna strălucitoare a cărei lumină cădea pe potecă. Va fi descoperită într-o clipă, când se va întoarce în cealaltă parte a clădirii. Vechi instincte de autoconservare i se stârniră când tufele de mirt foşniră, la câţiva paşi depărtare. Realiză, cu teamă, cât de vulnerabilă era, departe de petrecere şi de mulţime.

Dincolo de aceste clădiri părăsite, nu mai era altceva decât pădurea deasă. Christian, dacă i-ar fi păsat cumva, ar fi presupus că luase vreo maşină de ocazie spre casă.

Nimeni nu-şi va aduce aminte de ea, până dimineaţă. Înghiţind în sec din cauza fricii, Alex mai privi o dată în direcţia bărbatului şi se furişă după colţul clădirii.

Când se întoarse să fugă, se izbi de un zid de bărbăţie. Prea speriată pentru a mai avea putere să ţipe, se trase înapoi, dar fu prinsă şi reţinută.

— Alex! exclamă Christian, cu uşurare în voce. Mulţumesc lui Dumnezeu, te-am căutat peste tot.

Ea nu-i răspunse, dar aruncă o privire nervoasă în direcţia gheţăriei. Oricine fusese, acum nu mai era. Copacii erau liniştiţi. Fusese, probabil, vreunul dintre bărbaţi, prea nerăbdător pentru a mai aştepta la coada de la toaletă.

— Iubito, trebuie să vorbim.

— Ce mai este de spus? întrebă Alex, obosită. Mie mi se pare destul de clar. Ţi-am adus ceva bani. Ar trebui să fii fericit.

— Oh, lua-l-ar dracu' pe Robert şi pariul lui tâmpit, spuse Christian fioros, strângându-i involuntar antebraţul. Nu are nicio legătură cu noi.

— Chiar aşa? spuse Alex, ridicându-şi o sprinceană. Tonul ei era de un sarcasm rece. Cred că are o groază de legături cu mine. Icebergul italian, nu aşa îmi spun prietenii tăi? O să fii un erou pentru ei, nu-i aşa? Dar, bineînţeles, tu eşti o legendă printre ei. Câte semne sunt la capul patului tău, acum că mă ai şi pe mine?

— La dracu', Alex, termină! zise Christian, scuturând-o. Nu este aşa!

— Nu? întrebă ea, eliberându-se din strânsoarea lui.

— Am uitat de pariul ăla blestemat, imediat ce te-am întâlnit.

— Bineînţeles, spuse ea, mârâit. De asta erai aşa de insistent să merg cu tine; m-ai urmărit până când am fost de acord să merg la petrecerea asta stupidă. Îi enumeră păcatele, unul câte unul, pe degete. Un nou şiroi de lacrimi îşi făcu apariţia când privi în jos, la rochie. Strălucirea ei era ca lumina lunii pe un lac. Trebuie să fi fost deosebit de mândru ca să te deranjezi, atât de mult, cu cumpărarea rochiei ăsteia. Cred că ai pierdut ceva bani la afacerea asta.

Christian scrâşni din dinţi la încăpăţânarea ei de a refuza să asculte. Îi zgândărea mândria să vadă cât de repede credea cele mai rele lucruri despre el, cât de repede uita tot ceea ce se întâmplase între ei.

— Tu crezi că dacă mi-aş fi amintit de pariu, te-aş mai fi pus în situaţia aia de pe ringul de dans?

— Nu, şopti ea şi zâmbi cu tristeţe la oftatul lui de eliberare. Eşti mult prea englez pentru asta. Oi fi tu un ticălos, dar manierele îţi sunt impecabile.

— Alex…

— O formă deosebit de proastă din partea lui Robert, nu-i aşa? spuse ea, imitându-i accentul.

Gestul larg al lui Christian era unul de neputinţă.

— Alex, ce vrei să-ţi spun ca să te fac să mă crezi că te iubesc?

— Nu mai poţi spune nimic. Am văzut cât de mult mă iubeşti – destul ca să pariezi că mă vei cuceri.

Îşi duse mâinile în spatele gâtului, desfăcu lanţul greu de aur şi i-l întinse lui Christian, în palma deschisă.

— Rochia ţi-o trimit mâine, spuse ea, cu o voce obosită.

Christian se uită la şiragul de aur şi pietre preţioase din mâna ei, dar nu-l luă. Inima îl durea îngrozitor. Simţea o durere puternică în spatele ochilor. Dumnezeule, chestiile astea de dragoste te scot din minţi! Viaţa sa fusese atât de puţin complicată până atunci.

E nemaipomenit să fii un burlac lipsit de griji. Legăturile sentimentale erau uşoare, plăcute şi cu sfârşituri lipsite de complicaţii. Cu Alex n-o să fie aşa. O să fie complicat şi dureros; când Alex va pleca, va lua cu ea inima lui legată de legăturile dragostei ce-i unise.

Nu fusese niciodată atât de disperat, în viaţa lui. O privi în ochi şi se simţi trist, pierdut şi vinovat. Vinovat! La dracu', nu ştiuse ce înseamnă vina, până când o întâlnise pe Alex. Ea îi făcuse să simtă

ce înseamnă asta. De ce ar vrea să continue să îndure asta?

Pentru că o iubea.

El o iubea, iar ea voia să fugă.

Ea reuşise să-şi aranjeze chipul; era calmă, lipsită de emoţii – aşa cum arăta prima oară când o întâlnise.

Îşi întoarse încet palma şi colierul se scurse pe pământ, într-un râu de aur strălucitor. El îl privi căzând şi simţi în inimă clipa când atinse iarba.

— Alex, nu face asta. Vorbise în şoaptă, pentru că nu avea încredere în propria voce. Avea capul plecat şi privirea în pământ, pentru că nu ştia ce s-ar fi întâmplat cu el, dacă ar fi văzut-o întorcându-se şi plecând.

— Spune-mi un singur lucru, zise Alex, simţind mai degrabă dorinţa de a afla, decât de a fugi. Este ceva în legătură cu mine… am făcut ceva…?

Singurul lucru care depăşea propria lui durere era cea a lui Alex. Dragostea lui pentru ea îi îndepărtase propriul egoism, aproape de la început. Capul i se ridică la tremurul din vocea ei; nesiguranţa, jignirea, toate aceste sentimente erau reflectate în adâncimea ochilor ei mari şi negri. Gura ei senzuală tremura.

Doamne Dumnezeule, se considera vinovată ea însăşi pentru acest fiasco! Dacă ar fi fost în stare să pună mâna pe Robert Braddock, n-ar mai fi încercat să se abţină de la a-l sugruma pe ticălos; ar fi făcut treaba cum se cuvenea, apoi ar fi dansat pe mormântul lui.

— Alex, pariul n-a fost altceva decât o provocare prostească, între doi adolescenţi trecuţi, care ar fi trebuit să aibă ceva mai multă minte. N-am văzut niciun rău în el. Credeam că o să ne cunoaştem, o să ieşim împreună, o să râdem puţin. Nici nu mă gândeam că o să mă îndrăgostesc de tine. N-am fost niciodată îndrăgostit, recunoscu el, cu vinovăţie. Aş vrea să spun că este îngrozitor

acum, dar te iubesc şi nu pot să suport gândul că tu nu mă crezi.

Voia să-l creadă, cu toate durerile şi îndoielile; Alex ştia că voia să aibă încredere în el. Nu era un gând liniştitor. Îşi bătuse joc de ea. O făcuse să se îndoiască. Îi zdrobise inima.

Îi veneau în memorie amintiri în favoarea lui Christian. Ascultase istorisirea chinului prin care ea trecuse, cu compasiune şi simpatie. O consolase când plânsese. O trezise la bucuriile pe care un bărbat şi o femeie le pot avea împreună.

O făcuse să se simtă deosebit, iarăşi, ca femeie, ca cineva care trebuia adorat şi mulţumit, în loc să fie ruşinat şi încurcat.

O îmbrăţişase în văzul tuturor celor din lumea lor şi dovedise, fără îndoială, că sentimentele sale nu erau de suprafaţă şi că nu-i păsa de ceilalţi, de ceea ce ştiu sau gândesc.

When a Man Loves a Woman.

Cerul să o ajute, cât de mult dorise ca acestea să fie adevărate. Se uită la el, punându-şi toată inima în privire.

Luna îi lumina, în întregime, faţa albă, lipsită de lacrimi şi secrete. Christian se apropie unindu-şi privirea cu a ei.

Îşi ridică mâinile să-i prindă faţa, să-i mângâie pometii cu degetele. Apropiindu-se şi mai mult, lăsă să-i alunece mâna în spatele gâtului, dincolo de umeri, pe spatele dezgolit. Degetele îi coborâră şi mai mult pe spate, pe rochie şi o trase încet spre el.

— Te iubesc, Alex. Îi murmură cuvintele pe buze, plimbându-i-se pe obraji şi pe frunte. O trase cu totul lângă el, într-o îmbrăţişare care era în acelaşi timp tandră şi temătoare şi îi şopti, în mulţimea buclelor parfumate şi luxuriante din vârful capului: Crede-mă. Te rog, crede-mă.

Alex îşi plecă obrazul la pieptul lui. Prin ţesătura caldă şi umedă a cămăşii sale, îi simţea

puterea de neclintit. Îi simţea inima bătându-i ceva mai repede, în aşteptarea răspunsului.

Înconjurându-i cu braţele talia suplă, se lipi tandru de el. Poate ar fi fost mai înţelept să plece. Poate ar fi fost mai sigur să-l părăsească.

Dar gândul de a trăi fără el, de a se întoarce la viaţa pe care o trăise înainte, era atât de rece şi pustiu. Dacă mai era o şansă ca el s-o iubească, avea nevoie de ea.

— Alex?

Îi şoptise numele atât de încet, încât credea că visează.

— Da, răspunse ea, la fel de încet, te cred.

Muzica se auzea din difuzoarele amplasate în rafturile de cărţi, de pe peretele dormitorului. Moale, eterică, sexy, fierbinte ca noaptea, se îmbrăţişa cu perechile care dansau în întuneric, purtându-le pe aripile magiei şi strecurându-li-se în suflet.

When a Man Loves a Woman…

Christian îşi aruncase haina, iar cravata îi dispăruse; la fel, nasturii din faţă ai cămăşii, acum deschisă, dezvelindu-i suprafeţele tari ale pieptului.

Alex era arcuită lângă el, cu braţele în jurul gâtului lui, iar braţele lui erau pe spatele ei, ţinând-o strâns lipită de el. Se mişcau împreună în ritmul senzual, fiecare mângâiere ducea la alta, fără niciun zgomot, cu excepţia muzicii şi a foşnetului hainelor.

Luna îşi vărsa argintul luminii prin perdeaua de la fereastră. Vântul o mişca într-un dans al ei. Căldura care plutea în aer era atât rezultatul soarelui, cât şi al dispoziţiei lor.

Se degaja din trupurile lor îngemănate, din intensitatea privirilor, când Christian îi privea chipul, iar Alex îşi lăsa capul pe spate, să se cufunde în albastrul fierbinte al ochilor lui. Plutea

în jurul lor când Christian îi acoperi gura cu a lui, într-un sărut apăsat.

Limbile dansau, se îngemănau, alunecau una peste alta; gustau şi savurau aroma dragostei, o aromă îndulcită şi mai mult de recenta perspectivă a pierderii ei.

Alex îşi lăsă mâinile să hoinărească pe pieptul lui Christian, bucurându-se de simpla lui atingere. Când unghiul sărutului se schimbă, îşi trecu degetele peste pielea sa fierbinte de pe abdomen şi şi le cufundă în pantalonii săi negri, mângâindu-l.

Coborându-şi gura pe maxilarul lui Alex, către gât, Christian îi desfăcu bretelele rochiei. Cu vârful degetelor mângâie pielea catifelată a umerilor ei, făcând-o să ofteze.

Oftatul se transformă într-un geamăt, în vreme ce mâna îi cobora pe spate şi se înmuie într-un alt oftat, când şoapta fermoarului îi sublinie coborârea. Degetele lui îi cuprinseră şoldurile, iar rochia îi căzu cu foşnet, pe podea, lăsând-o pe Alex goală în braţele sale.

Ea îşi lăsă capul pe spate, bucurându-se de mângâierea sânilor ei peste pieptul lui; triunghiul de cârlionţi negri, care-i ascundea feminitatea, se freca de abdomenul lui.

Se întoarse cu ea în braţe şi o aşeză pe cearceaful răcoros de bumbac, de pe patul imens de mahon. Alex se întinse pe spate, peste muntele de perne şi îl privi desfăcându-şi fermoarul pantalonilor şi lăsându-i să cadă apoi slipul, care căzu şi el pe covorul aşezat peste podeaua din lemn de pin.

Se îndreptă către ea, exemplu perfect de mascul, suplu, cu muşchi tari, frumos conturaţi. Privirea îi era aţintită pe chipul ei, citindu-i fiecare nuanţă de dorinţă. Părul să fin şi mătăsos îi cădea pe frunte. O picătură de transpiraţie îi apăru pe piept iar patul se lăsă sub greutatea lui, când puse un genunchi pe saltea şi alunecă către Alex.

Ea îl simţi chiar înainte de a o fi atins, îi simţi puterea care îl înconjura şi un fior de excitare îi trecu prin trup. Se întinse lângă ea sprijinindu-se pe mâna stângă, iar cea dreaptă îi alunecă în sus, pe picior.

Aplecându-se s-o sărute, îi prinse geamătul cu gura, când îi mângâie miezul fierbinte al feminităţii cu degetul.

Alex îşi ridică apoi coapsele de pe saltea, încordându-se sub mângâierea lui, cerând mai mult. Gemu de frustrare când el se opri din mângâiere.

Dar atunci, el îi acoperi sânul cu gura şi atenţia ei se concentră asupra senzaţiei minunate de acolo; urmări fiorul care o cuprindea la fiecare atingere a gurii sale fierbinţi, scânteile care treceau prin ea, când dinţii lui îi atingeau pielea. O făcea să uite de toate când făcea dragoste cu ea.

Uita trecutul, uita inhibiţiile, uita totul, cu excepţia lui şi a armoniei senzuale pe care o creau împreună.

Muzica se auzea în continuare, lentă şi plină de sentiment, amestecându-se cu oftaturile şi şoaptele dansatorilor şi cu zgomotul făcut de piele pe aşternut.

Briza năvăli fierbinte, cu promisiunea unei furtuni. Tunete se rostogoliră undeva peste munţi, în depărtare, dar ei nu auziră. Erau prea cuprinşi cu exprimarea sentimentelor atât de profunde, prea captivaţi de muzică.

When a Man Loves a Woman…

Christian îşi plimbă gura peste burta lui Alex, gustându-i pielea. Limba i se scufundă în buric sărutându-i languros floarea dulce a feminităţii.

Pieptul lui Alex se dilată, încercând să inspire aerul umed. Îşi băgă mâna în părul lui Christian şi gemu încordându-se, mişcându-şi piciorul gol, în sus şi în jos, pe spatele lui ud de transpiraţie Plăcerea se acumula ridicând-o mai sus, mai sus dar fără a trece de margine.

O răsuci uşor pe spate şi o sărută pe coapse peste curbura fundului, către mica adâncitură de pe spate, unde aşeză un mic sărut. Alunecă peste ea sărutând-o continuu şi se aşeză între picioarele ei, aplecându-se să-i sărute gâtul.

— Am nevoie de tine, Alex, îi şopti el aproape de ureche. Am nevoie să fiu în tine, să te simt împrejurul meu. N-am dorit niciodată ceva – pe cineva – aşa cum te doresc pe tine. Odată cu această recunoaştere, un fior de teamă îl cuprinse. Alex devenise o parte din el. Nicio altă femeie nu se apropiase atât de mult de el. Nicio altă femeie nu avea puterea de a-l răni astfel. Nicio altă femeie nu stârnise în el o nevoie, atât de sălbatică, de a poseda şi de a proteja. Nicio altă femeie, doar aceasta.

When a Man Loves a Woman…

Se răsuci sub el încordându-se, căutând contactul.

— Şi eu am nevoie de tine, îi şopti ea, întorcându-şi capul pentru a-i atinge buzele cu ale sale. Ia-mă Christian, ia-mă în paradis.

Se rostogoliră în pat şi se opriră, cu Alex deasupra, cu căldura greutăţii ei deasupra lui şi cu braţele încolăcite în jurul gâtului. Capul îi era lăsat pe spate, iar sânii împinşi magnific înainte. Christian se aplecă să ia în gură unul din punctele întunecate, iar ea îl strânse în braţe, ţinându-l aşa până când, în cele din urmă, îi dădu drumul gâfâind.

— Te iubesc, Alex, spuse el, gemând şi aşezând-o peste el.

Alex îşi ţinu respiraţia când el o pătrunse cu tăria, cu esenţa lui. Corpul ei se întinse şi se încordă în jurul lui, primindu-l adânc în interiorul ei, acolo unde îl dorea, unde avea atâta nevoie de el. Se ridică şi alunecă în jos pe el, încet, prelungind senzaţia.

El o sărută cu gura sa fierbinte şi avidă. Era de nedescris acea senzaţie misterioasă şi

înspăimântătoare de a fi încleştată intim cu bărbatul iubit. Erau atât de aproape, atât de strâns uniţi. Expresia fizică a sentimentelor lor era atât de frumoasă, încât dobora toate barierele din ea, ajungându-i drept la inimă. Ea tremură puţin la gândul puterii nelimitate pe care acest bărbat o avea asupra ei. Făcea tot ce-i stătea în putere să ignore vocea care încerca să-i spună că n-ar fi trebuit să-l lase să se apropie atât de mult de ea, că nu trebuia să-l iubească atât de mult, că nu merita atâta fericire.

Îndepărtă aceste gânduri întunecoase care încercau să i se strecoare în minte, ca fumul. Mişcându-se energic deasupra lui Christian, îl primi şi mai adânc, oftând la explozia minunată a senzaţiilor care estompau totul. Controlul lui Christian se trezi când fulgerele străluciră peste dealuri şi trupul lui Alex începu să se mişte peste al său, încordat ca un arc, umed de transpiraţie, tremurând din cauza pasiunii. Era femeia iubită – singura femeie pe care o iubise cu adevărat, cu tot ceea ce era în inima sa, cu toată fiinţa sa de bărbat. Aproape o pierduse şi teama legată de acest gând îl străpunse, în timp ce o ţinea atât de strâns lipită de el.

Cu o dorinţă disperată de a o face a lui, de a o pârjoli cu posesiunea lui, o rostogoli trecând deasupra ei şi intră iarăşi grăbit şi speriat, cum nu mai fusese niciodată. Dragostea trecu de plăcerea superficială pe care o încercase cu alte femei. Trecu dincolo de inimă, îi atinse sufletul, îl schimbă pentru totdeauna, într-un fel pe care nu-l va înţelege vreodată.

Îi privi iarăşi chipul, mai puţin de o respiraţie, în chihlimbarul strălucitor al ochilor ei văzându-şi reflectate propriile sentimente. Gemură împreună când extazul atinse apogeul şi trecură dincolo de creastă. Apoi se îmbrăţişară, obosiţi şi transpiraţi, oftând, gâfâind, cuprinşi de muzică şi înconjuraţi

de sentimentele care pluteau în aerul înăbuşitor din cameră.

When a Man Loves a Woman.

Şi, în liniştea nopţii, furtuna se apropia cu zgomot.

Capitolul 10

— Nenorocit ticălos; a încercat să mă muşte! exclamă Charlie, ieşind din boxa lui Terminator; chipul îi era desfigurat de indignare. A încercat să mă apuce de mână, ticălosul.

Aruncă animalului cea mai dispreţuitoare privire, îngustându-şi ochii până deveniră două despicături între sprâncenele zburlite şi obrajii daţi cu roşu. Îi făcu un semn cu degetul calului, care avea privirea furioasă.

— Următoarea oprire la abator, ai grijă.

— Şi ar fi bine să se întâmple cât mai curând, spuse Christian, în şoaptă. Era pe coridor, îmbrăcat pentru primul său concurs al zilei, în pantaloni bufanţi şi cămaşă albă. Furtuna din noaptea trecută nu reuşise să mai domolească căldura; reuşise, în schimb, să crească umiditatea din aer. Transformase, de asemenea, pământul de la suprafaţă în noroi – dând prilejul apariţiei mişcărilor înşelătoare în arenă şi îngreunând munca grăjdarilor şi a spălătoreselor.

Nu era încă jumătatea dimineţii şi temperatura se apropia deja de nouăzeci şi cinci de grade Fahrenheit. Nervii se încordaseră în aceeaşi proporţie. Erau mult mai multe voci ridicate în grajduri decât de obicei, mult mai mulţi cai cu urechile ciulite şi mult mai mulţi grăjdari supăraţi.

Agăţate de zăbrelele multor boxe, erau ventilatoare electrice mari şi pătrate, care bâzâiau neîncetat în efortul de a răcori caii. În ceea ce-i privea pe oameni, nu se prea putea face mare lucru. Se enervau şi se calmau sporadic, ca vântul,

iar vocile lor se adăugau sunetului de potcoave de oţel pe beton şi muzicii rock, de la un magnetofon.

— Eşti teafără? întrebă Christian, privind-o pe fată.

Charlie îl fulgeră cu privirea, iar cei trei cercei din urechea dreaptă zăngăniră precum clopotele de alarmă. Aşteptă să vorbească până când o pereche din categoria „vânătoare” trecu pe lângă ei.

Îndată ce se depărtă, se întoarse către şeful ei.

— Al naibii de mult îţi pasă. Eşti tare bucuros să scapi de mine, cred. Şi mă foloseşti să-ţi fac treburile murdare, fără ca eu măcar să ştiu. Mârâi, exprimându-şi cu claritate părerea despre el. Eşti un ticălos, cu nimic mai bun decât calul ăsta, zise ea făcând semn cu degetul în spate către Terminator, care îşi ciuli urechile şi clătină din cap. Mai rău chiar. Cel puţin el o face pe faţă.

Christian mormăi. Veştile umblau cu viteza sunetului printre grăjdari. Fără îndoială că mica scenă neplăcută, în care fuseseră implicaţi el, Robert şi Alex, la petrecere, dăduse ocolul arenei de concurs.

Era probabil cel mai fierbinte subiect la sala de mese. Secretarele concursului zumzăiau probabil şi ele pe aceeaşi temă, prin birouri. Era de mirare că nu se anunţase dis-de-dimineaţă la staţia de amplificare.

Oftă şi-şi puse pumnul în şold. Fu cuprins iarăşi de vinovăţie la gândul că Charlie avea ceva mai mult de jumătate dreptate, că se folosea de ea. Oricum, nu avea de gând s-o recunoască faţă de ea, dar avea de gând să rezolve situaţia, cât de curând.

— Ştiu ce zvonuri umblă, Charlotte, spuse el, serios, fără ca nimic să trădeze ştrengarul din el. Arăta la fel de sobru ca oricare dintre pedanţii săi fraţi. Ştiu de asemeni şi care sunt faptele. Ţin foarte mult la Alex. Îţi dau voie să-i informezi despre asta pe toţi prietenii tăi bârfitori.

Charlie îşi frecă obrazul cu mâna şi îl privi lung, gânditoare. În cele din urmă, dădu din umăr şi se trase de una din şuviţele de păr.

— Poate o s-o fac, scoase ea cuvintele, îmbufnată.

Christian o văzu ştergându-şi espadrilele de podeaua de beton, băgându-şi mâinile în buzunarele şortului kaki şi înţelese, cu uimire, că voia să cucerească respectul fetei. Dumnezeule, se transforma într-un Atherton veritabil. Respectabilitate, responsabilitate, dragoste. Oftă şi dădu din umeri, admiţând înfrângerea.

— Arăţi cam supărat, zise Alex, veselă, lovindu-l pe fundul pantalonilor cu cravaşa, venind agale dinspre biroul concursului. Era îmbrăcată cam ca şi Christian – în pantaloni bufanţi şi bluză albă. Bluza era fără mâneci. O concesie făcută căldurii. Mânecile lui Christian erau suflecate atent, până la coate, dezvelind braţe puternice şi bronzate şi un ceas de platină scump. Privirea ei întârzie apreciativ, admirând felul cum pantalonii atârnau pe muşchii coapselor.

— Căldura asta blestemată, mormăi Christian, aplecându-se s-o sărute. Şi gândul că tu participi la un concurs de grand prix, cu un asemenea animal.

— Hai să nu mai începem cu asta, te rog, zise Alex şi îşi trecu o mână prin părul umezit.

— Tocmai a încercat s-o muşte pe Simmonds, spuse Christian privind către cal.

— Eşti teafără? o întrebă Alex pe fată, observând aerul războinic trădat de bărbia ei, ca şi strălucirea de nehotărâre din ochi. Lui Charlie îi place să pară mai dură decât este, îşi zise. Au o mulţime de lucruri în comun, în această privinţă.

— E-n regulă, şefa, spuse ea neutru, privindu-l fix pe Christian. Porcul nenorocit a încercat să mă muşte, asta-i tot. Aşa face în fiecare zi. Cel puţin trebuia să recunoască loialitatea fetei pentru Alex, se gândi Christian, încercând să scape de tensiunea din ceafă, frecându-se.

Alex se uită gânditoare în boxa lui Terminator. Era neliniştit, se mişca în faţă şi în spate, în faţa cutiei cu grăunţe, de parcă ar fi fost schizofrenic. Părul său castaniu era deja umed de transpiraţie, pe gât şi pe coaste.

Tensiunea plutea dinspre el în valuri. Nu era încă pregătit pentru un asemenea concurs. Ajunsese până aici acumulând o sumă substanţială de bani în urma premiilor, în timpul carierei sale controversate.

Îi demonstrase lui Alex că se poate descurca cu obstacolele, dar temperamentul i se înrăutăţise cu fiecare pas în competiţii. Un concurs ca acesta avea un aer de nervozitate. Grăjdarii erau mai ocupaţi, înghesuiala generală din grajduri era mai accentuată.

Terenurile de concurs erau animate de spectatori, toţi excitaţi de nivelul cailor şi al concursului la care erau de faţă. Călăreţii transmiteau şi ei anume nervozitate. Acesta nu era un concurs de doi bani, de antrenament, cu mici cupe de premiu, nişte imitaţii. Acesta era vârful competiţiei. Caii de aici valorau zeci de mii şi chiar sute de mii de dolari. Călăreţii erau concurenţi de talie internaţională, care concuraseră la olimpiade. Valoarea premiului pentru grand prix era de cincizeci de mii de dolari.

Nu, nu era vorba că Terminator nu era în stare să treacă obstacolele. Nu era în stare să facă faţă tensiunii. Alex ştia asta. Şi mai ştia că proprietarul ar fi în stare să-şi ia calul şi iapa şi să-i ducă la alt antrenor, dacă ea l-ar retrage din concurs. Privirea îi alunecă către boxa Olandezei, care stătea în capătul îndepărtat, supunându-se placid îngrijirilor celor două Heather, moţăind şi bucurându-se de briza care venea dinspre ventilatorul care era agăţat la boxa de alături.

— Pot să-ţi dau cinci la fel de buni ca ea sau chiar mai buni, spuse Christian încet, din spate,

încât ea îi simţea căldura trupului. Nu ea este problema aici, Alex.

Nu, problema era independenţa ei, se gândi Alex. Avea legătură cu plata cheltuielilor ei, cu munca ei şi cu dorinţa de a nu se bizui pe altcineva, în viaţa şi activitatea ei. Avea legătură cu dorinţa ei de a se lupta şi de a învinge. Christian îi cerea să se sprijine pe el, iar ea nu era în stare să o facă. Îl iubea, dar nu-i putea permite s-o salveze, pentru că nu-şi putea permite să creadă că va fi acolo şi data următoare.

— Am doi, într-o oră, şopti ea, fără să-l privească.

El îşi ridică mâinile şi îi masă umerii, încercând să-i îndepărteze tensiunea, apoi oftă din greu. N-avea rost să insiste, îşi spuse el şi zâmbi gândindu-se că era mult mai uşor de spus decât de făcut, de când se îmbolnăvise de responsabilitate. Un amestec turbulent de emoţii i se răsuci înăuntru, când se întoarse către Alex şi o privi în ochii de chihlimbar.

— Te iubesc, îi şopti el, aplecându-şi capul către al ei.

— Şi eu te iubesc, îi răspunse ea, în şoaptă, ridicându-se pe vârful picioarelor pentru a-l săruta. Dar nu încerca să-mi organizezi viaţa.

Luând o poziţie militărească, el îşi ciocni călcâiele şi o salută cu un zâmbet strălucitor.

— Fă-ţi ţie însuţi o favoare, mormăi Rylan când Christian ajunse la grajdul cel nou şi la şirul de boxe decorate în culorile albastre ale fermei Quaid. Sprâncenele lui Christian se ridicară. Ry trase cu ochiul către soţia sa, care stătea cu fiul lor ţinându-l de mână, lângă boxa lui Diamond Life. Dacă ai de gând să te încurci cu o femeie, ai grijă măcar să merite.

— Prea târziu pentru asta, şopti Christian.

Proprietarul fermei îl ignoră, întorcându-se către soţia sa însărcinată, mustrând-o supărat:

— N-ar fi trebuit să ieşi pe căldura asta, Mary Margaret.

— Oh, bietul de el. Maggie îşi dădu ochii peste cap şi-şi atinse fundul pălăriei cu boruri late, cu mâna liberă. Mi-am luat pălăria de soare şi rochia de soare. Am umbrelă să faci umbră unui cal. Şi, în plus, nu sunt din ceară să mă topesc la căldură.

Christian se aplecă şi o sărută pe Maggie pe obraz, neputându-se abţine să nu-i zâmbească.

— Arăţi nemaipomenit.

— Vai, mulţumesc, spuse ea, lăsând mâna fiului său şi răsucindu-se pentru a-şi arăta rochia galbenă şi burta enormă.

— Da, o să vedem cât de nemaipomenit o să arate când o să trebuiască să o adunăm de pe jos, după ce o da de căldură, mormăi Ry.

Maggie îi trimise o privire fioroasă.

— Bănuiesc că Maggie îşi cunoaşte limitele, zise Christian, fără prea multă convingere.

— N-a ştiut niciodată, spuse Ry, fără ocolişuri. De ce ar face-o acum?

Christian nu prea avea chef de discuţii. Nu era treaba lui. Nu încercase el să o convingă pe Alex să nu facă ceea ce avea de gând să facă? Bineînţeles, nu credea că-şi cunoaşte limitele. Sau poate şi le ştia, se gândi el, încruntându-se când suspiciunea puse iarăşi stăpânire pe el.

— Buddy Quaid, ieşi afară din boxă, lătră Ry, uitându-se fioros la fiul său care intrase în boxa în care tânărul armăsar Diamond Life era pregătit pentru concurs.

— Dar vreau s-o ajut pe Marlin, spuse băiatul, supărat pe tatăl său.

— Trebuie să fii mai mare ca s-o ajuţi pe Marlin, îi explică Ry, luând băiatul, la subsuoară, ca pe o minge de fotbal.

— Dar sunt mare, protestă Buddy uitându-se la tatăl său, cu capul în jos. O să fiu fratele mai mare.

— Fraţii mai mari îşi ajută mămicile, spuse Katie Leone, venind să stea lângă propriul ei frate

mai mare, care se aplecă şi o sărută conştiincios, îl gâdilă pe nepotul ei sub bărbie şi râse când el se întoarse, îmbufnat.

— Cum merge cu îngrijitul copilului? întrebă Christian, luând-o pe Isabella din braţele lui Nick şi frecându-şi nasul de al ei. Fetiţa începu imediat să-l dezmierde, dând din mâini.

— Nemaipomenit, zise Nick, trăgând-o pe Katie spre el şi îmbrăţişând-o. Isabella este un înger.

— Da, nu-i aşa? spuse Christian, simţindu-se ridicol de mândru de fetiţa cu ochi negri, ca şi când el ar fi fost, în vreun fel, responsabil de comportarea ei bună. Ca şi când ar fi fost tatăl ei. Dumnezeule, se gândi el, înghiţind în sec.

— Poate tu n-ar trebui să ieşi la căldură, iubitule, spuse Maggie, privindu-l cu umor şi simpatie. Arăţi destul de tras la faţă.

Femeia observase destul de bine. El îi ignoră remarca, întorcându-se către Katie şi Nick.

— Alex mi-a spus că şi voi aşteptaţi, dacă se poate spune.

— Suntem pe listă, zise Nick, cu ochii strălucitori, alintându-şi soţia şi zâmbind. Katie arăta destul de nervoasă.

— Nu poate să dureze prea mult, spuse ea, preocupându-se de rochia ei roz.

— Atunci, felicitări, iubito, zise Christian, sincer, înmânându-i-o pe Isabella. O să fii o mamă minunată.

Katie zâmbi şi se uită într-o parte, încercând să-şi reţină lacrimile.

— Cred c-ar fi mai bine s-o căutăm pe Alex, nu? sugeră Nick, delicat, îndepărtându-se cu ea se uită peste umăr la ceilalţi, scuzându-se, dar reuşi să pară vesel când spuse: Hei, cina la noi, după concurs. Pizza specială a mamei şi o groază de chestii reci după, ca să spele gâtul.

— Am spus ceva nepotrivit? şopti Christian, uitându-se după ei. Nick ţinea mâna în jurul umerilor lui Katie şi capul aplecat spre ea, atent.

— Este puţin nesigură de ea, spuse Maggie, cu privirea îngrijorată.

— Şi ştim noi a cui este vina, mormăi Ry, punându-şi fiul jos.

— Rylan, te rog, spuse Maggie, sprijinindu-se de el. Mama voastră v-a părăsit de mult. E mai bine să uiţi.

— Da, spuse el, îngândurat, dar uite cât de des vin amintirile să ne obsedeze.

Christian intră în boxă să-şi verifice calul, cu gândul iarăşi la Alex. Dacă nu greşea el şi pe ea tot trecutul o făcea să-şi asume riscuri. Cât o să se mai lase obsedată?

Dar mai important era dacă era el în stare s-o oprească, înainte ca trecutul s-o distrugă.

Charlie şterse cu o cârpă părul iepei, apoi, cu alta, cizmele lui Alex, îndepărtând fiecare punct de noroi de pe cal şi călăreţ, pregătindu-i pentru apariţia din arena de concurs. Dacă apăreau altfel decât imaculate, îngrijitorul era de vină.

— Ai grijă ca Heather C. să-l mişte pe Rugby, spuse Alex îndreptându-şi jacheta şi tresărind când simţi cum transpiraţia îi curgea pe spate. O să-i înţepenească spatele, dacă stă pe lângă el, la bârfă.

— Nu te îngrijora, doamnă, am eu grijă, spuse Charlie.

— Şi vreau să fii aici cu el, imediat ce termin cu Ducesa.

— Am înţeles.

În timp ce ştergea partea vizibilă a scării, fata aruncă o privire bruscă şi suspicioasă peste umăr şi se îmbufnă.

— Ce dracu’ vrei? lătră ea. Ai o groază de tupeu să-ţi arăţi mutra pe aici! Cine te crezi?

Privirea lui Alex fu atrasă imediat, de la ring spre bărbatul arătos de lângă calul ei, cu ochelari de soare şi sfios: Robert Braddock. Dacă atitudinea lui Charlie era furioasă, a ei era glacială. Îl privi de sus în jos, de la înălţimea ei mult mai mare, ca şi

când ea ar fi fost regina lumii, iar el un ţăran murdar şi trădător.

El tuşi nervos, îşi scoase ochelarii de soare, dezvăluind urmele mahmurelii.

— Aş vrea să vorbesc ceva cu tine, Alex.

— În legătură cu ce? întrebă Charlie. Îl apucă pe Braddock de mână şi se răţoi la el, puţin peste limita de suportabilitate a capului lui turmentat. Cară-te, pacoste roşcovană; n-ai nimic de spus care s-o intereseze pe doamna. Ne-am cam săturat de tine până-n gât. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Îmi e, recunoscu el, privind-o hotărât şi prinzându-i mâna din zbor. Amândoi o priviră pe Alex, aşteptând. Ea îi făcu semn lui Charlie să plece. Fata înaintă, nehotărâtă, un pas în direcţia ringului, făcându-i semn ameninţător cu degetul lui Braddock.

— Ai grijă, Bobby, sau o să ai de-a face cu mine. Bine?

— Dumnezeule, şopti Braddock, frecându-şi uşor tâmplele care-i zvâcneau. Fata asta are draci să mai dea şi la alţii, adăugă el, zâmbind.

— Ce voiai să-mi spui, domnule Braddock? întrebă Alex, îngheţând zâmbetul încântător pe faţa interlocutorului. Rănile din noaptea trecută erau încă prea proaspete pentru a fi uitate cu uşurinţă. Te rog să fii scurt. Trebuie să călăresc curând.

— Vreau să-mi cer scuze pentru noaptea trecută, spuse el, încet, încercând să fie spăşit întrucât cu farmecul nu ţinuse. Dădu din cap şi îi zâmbi copilăreşte. Îmi pare rău cu adevărat, Alex.

— Şi asta rezolvă totul? spuse Alex, simţind cum furia pune stăpânire pe ea şi amintindu-şi de un alt bărbat arătos, care credea că felul cum arată şi poziţia sa îi permit să rezolve totul. Nu prea cred.

Ochii înroşiţi ai lui Braddock scânteiară puţin şi maxilarul i se crispă. Vocea îşi mai pierduse din dulceaţă când îi vorbi iarăşi:

— N-am vrut să-ţi fac niciun rău.

Alex îl privi, fără să clipească.

— M-ai făcut subiect de glume. Ai crezut că te poţi juca cu viaţa mea, pentru propriul amuzament.

— Ţi-am spus că-mi pare rău. Răbdarea lui începea să se subţieze, luând o expresie de duritate pe care Alex se îndoia că alţi oameni o văzuseră la el. Ştii, dacă ai fi fost mai prietenoasă, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Tonul şi vorbele lui îi atinseră un alt nerv.

— Îmi pare rău, domnule Braddock, spuse ea, cu formalism rece, dar nu mă simt obligată să fiu prietenoasă cu bărbaţi care cred că acest lucru li se cuvine.

Cu acestea, Alex îşi îndemnă calul, încheindu-şi cureaua caschetei şi se îndreptă către arenă. Galopând uşor în jurul arenei, îl văzu pe Robert Braddock privind-o, apoi întorcându-se şi ieşind grăbit. Îşi făcuse un duşman din el, dar nu avea timp să se gândească la asta acum.

Până spre sfârşitul după-amiezii, cu încuviinţarea juriului toţi concurenţii îşi dăduseră jos hainele pentru a călări în cămaşă. Căldura crescuse trecând de treizeci şi cinci de grade Celsius şi, dacă dimineaţa mai fusese ceva briză, acum era un calm de moarte. Aerul era umed şi greu peste pădurile dese din jurul fermei Green Hill.

— O să-i distrugă pe toţi astăzi, nu-i aşa, amice? izbucni Tully, lovind cu mâna plasa de sârmă de la boxa lui Terminator. Calul era legat în ambele părţi ale boxei. Era încordat, cu ochii tulburi şi se repezea sucindu-se în legături. Tully râse şi iovi iarăşi în boxă. Uită-te la el ce nerăbdător e.

— Domnule Haskell, vă rog să nu faceţi asta, izbucni Alex, prinzându-i încheietura mâinii când începu să bată din nou în plasă.

Bărbatul masiv se întoarse şi o privi cu un amestec curios de supărare şi mirare pe faţa sa cărnoasă. Alex îi lăsă brusc mâna şi se retrase. Doar nu vreţi să termine concursul în cuşcă, nu?

— Nu, spuse Tully încet, scoţându-şi o batistă şi tamponându-şi fruntea plină de transpiraţie.

Simţindu-se prost sub privirea lui insistentă, Alex se îndepărtă şi se aplecă să-şi scoată mănuşile şi cravaşa din geanta cu echipament. Ar fi vrut, în mod sincer, ca Tully Haskell să fie ocupat cu înghesuiala prin lumea bună, decât să o plictisească pe ea. Atât ea, cât şi Terminator erau destul de nervoşi. Începuse grand prix-ul. În câteva clipe, călăreţilor urma să li se permită accesul, să aprecieze distanţele, să-şi pună la punct strategia. Alex nu voia să fie deranjată.

— Văd că încă nu ţi-ai revenit, spuse Christian.

Ea îşi închise ochii, fiindu-i teamă să-i deschidă şi să vadă dacă vorbea cu ea sau cu Tully. Asta-i tot ce-mi trebuie, ca cei doi să înceapă iarăşi, chiar aici, în grajdul de la Green Hill, se gândi ea.

— N-ai boxe de curăţat, Atherton? întrebă Tully, caustic.

Christian îl privi rece şi dispreţuitor şi-i întoarse spatele, atent la Alex. O văzuse încălzindu-l pe Terminator. Nemernicul făcuse tot posibilul să fugă cu ea. Se luptase cu el, la fiecare pas. Şi acum stătea în boxa sa de parcă ar fi fost posedat de demoni – holba ochii, scrâşnea din dinţi, lovind cu picioarele din spate. Calul arăta bolnav şi Christian simţea că se îmbolnăveşte şi el la gândul că Alex urma să-l călărească. Îşi uitase promisiunea de a nu se amesteca, dominat de nevoia de a o proteja pe femeia iubită.

— Christian, n-o să discutăm despre asta acum, zise Alex, încercând să rămână calmă când se îndreptă.

— Alex, nu mai fi o încăpăţânată mică! Nervii i se încălziră peste nivelul căldurii de afară. Prinzând-o de mână, o întoarse către peretele boxei. Uită-te la sărmanul animal, este complet ieşit din minţi!

— Cară-te, Atherton, spuse Tully, împingându-l pe Christian un pas. Ai vrăjit-o să se culce cu tine,

dar n-o poţi vrăji să piardă în favoarea ta.

— Ticălosule! îi spuse Christian în faţă, calmul său englezesc evaporându-se într-un nor de furie. Îi suportase prea multe bădăranului ăstuia. Nu avea de gând să-i mai suporte şi comentariile josnice despre dragostea lui pentru Alex. Fără să se mai stăpânească, îşi trase braţul înapoi şi îi înroşi nasul lui Haskell cu un pumn puternic.

— Christian, opreşte-te, ţipă Alex.

Îşi luă ochii de la Tully care înjura ducându-şi batista la gură, înroşind-o de sânge. Începea să se calmeze privind-o pe Alex. Era furioasă pe el. Ochii îi scăpărau sub sprâncenele coborâte ameninţător. Bărbia i se ridicase la acel unghi pe care el îl cunoştea atât de bine.

— Cred c-ar fi mai bine să pleci, spuse ea.

— Alex, te rog.

Ea îşi ridică mâinile refuzând să audă vreo explicaţie de-a lui.

— Pleacă. Acum.

— Bine, spuse el, calmându-se puţin şi îndreptându-şi spatele şi umerii, ridicându-şi o fracţiune nasul aristocratic. Dragostea îl împinsese la prostii. Îl făcuse să cerşească. Ce nevoie avea?

— Să nu aştepţi simpatie când ticălosul ăsta o să te arunce în obstacol.

În grand prix-ul de la Green Hill intraseră treizeci de caii. Trei fuseseră retraşi din cauza epuizării cauzate de căldură. Terminator nu era printre ei. Christian privea de pe Diamont Life cum Alex încerca să-l ducă în mers domol. Calul refuza să meargă, ţopăind pe loc, cu capul într-o parte şi nările dilatate. Părul îi era aproape negru din cauza transpiraţiei, iar urme de spumă albă îi cădeau din gură şi de pe gât. Alex îl călărea cu spatele ţeapăn din cauza efortului de a-l stăpâni, cu muşchii încordaţi. Christian simţi o durere în stomac.

— Merită tot ceea ce i se întâmplă, dacă m-ai întreba, mormăi Robert, înconjurând calul lui Christian cu surul său.

— Nu te-am întrebat, spuse Christian, împungându-l cu privirea.

Braddock înjură pe înfundate.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Te legi la cap pentru o femeie. Nu te recunosc.

Se putea ca acesta să nu fie Christian Atherton care pariase cu prietenul său că va câştiga favorurile unei anumite doamne, dar era Christian Atherton care evoluase în ultimele câteva săptămâni. Crescuse şi se schimbase mult, într-un timp scurt. Durerile acestei creşteri îl mai înțepau încă şi aceasta se vedea în poziţia bărbiei sale pătrate şi în tensiunea din umeri.

Braddock rânji.

— Ce-ar fi să telefonez unor fete de treabă, din agenda mea neagră? Mergem în DC (Districtul Columbia) şi-o uiţi pe vipera asta mică, cu limbă ascuţită.

Christian îl privi cu dispreţ şi-şi mişcă calul.

— Mai creşti şi tu, Robert.

Era la fel de dezgustat de el însuşi, cum era şi de prietenul său. Nu-i plăceau senzaţiile turbulente care se războiau în el. Nu-i plăcea să aibă de-a face cu sentimente noi. Nu era deloc sigur că va reuşi să fie respectabil. Iată ce făcuse încercând să apere onoarea lui Alex. I-a lovit clientul în nas! O să-l iubească pentru asta. La dracu', ea merita ceva mai mult decât Tully Haskell, chiar dacă credea sau nu.

Ştergându-şi transpiraţia de pe sprâncene, încercă să o lase pe Alex şi să se concentreze la ceea ce trebuia să facă. Urma să concureze. Un concurs de grand prix era solicitant atât pentru călăreţ, cât şi pentru cal, obstacolele sunt înalte şi distanţa dintre ele e dificilă; acesta nu făcea excepţie, ba mai mult, acum se adăuga şi suprafaţa alunecoasă din arenă. Va mai influenţa şi umiditatea şi căldura. Oricine se va duce acasă cu

partea leului din banii de premiu va trebui să-i merite. Nu vor fi victorii lejere.

Christian îşi puse la treabă tânărul armăsar, cu hotărârea cunoscută. S-ar fi putut ca, în afara arenei, să fie o persoană superficială, însă înăuntru era un competitor adevărat. Atacă traseul cu o combinaţie de agresivitate şi fineţe şi cu o siguranţă care se transmise frumosului animal de sub el. Terminară fără greşeală.

Ceilalţi nu fură la fel de norocoşi. Nenumărate din obstacole căzură, în special la marea triplă, cu o apropiere în curbă înşelătoare. Câţiva cai alunecară la întoarceri. Doi călăreţi căzură. După ce evoluaseră douăzeci de concurenţi, se înregistraseră doar patru trasee fără greşeală. Alex îşi aştepta rândul aproape de poartă, cu o presimţire teribilă, care o rodea ca acidul. Nu era nicio şansă ca Terminator să se descurce şi totuşi simţea că nu era altă alternativă decât să-l încerce. Trecând de prevederile impuse de siguranţa meseriei, intră în arenă călare pe murg. Trebuia să şi-o dovedească. Trebuia să-şi plătească datoriile.

Luptându-se cu el, îl îndreptă către primul obstacol. Făcu un pas mai mult, în ultima secundă, sări prost şi lovi partea de sus, care însă nu căzu. În clipa când atinse pământul, bătălia începu iarăşi. Se întindea în frâu trăgând-o pe Alex din şa.

De data aceasta, sări prea devreme, ignorând comanda călăreţei, dar sări sus şi lăsă obstacolul intact. Lupta pentru control continuă. Alex îşi simţea braţele grele ca plumbul din cauza efortului de a-l stăpâni pe Terminator.

Durerea îi cuprinse umerii, iar teama i se ridică în gât. Din cauză că nu asculta de comenzi, se apropia greşit de aproape fiecare obstacol şi, drept urmare şi poziţia lui Alex era greşită. Calul făcea toate săriturile doar din efort şi talent, iar ea se ţinea pe el doar cu efort muscular.

Se apropiau de partea cea mai grea a traseului, o combinaţie de trei sărituri cu un singur pas între

ele, urmată de o curbă la bara triplă. Când o atacară, Terminator îşi întinse capul în faţă, smucindu-i frâul din mâini lui Alex, ceea ce-i dădu ocazia să accelereze periculos. Din fericire, reuşiră să facă prima combinaţie perfect, dar o loviră pe a doua cu zgomot, dărâmând partea de sus. La aterizare, Alex fu aruncată în faţă, lăsându-i frâu liber lui Terminator, în efortul de a se menţine călare. Se întinse la al treilea obstacol şi se întoarse pentru bara triplă.

Alex mai căzuse înainte, ca începătoare era ceva normal. Dar aceasta nu fu o căzătură, ci o catastrofă. Era tipul de izbitură care termină cariere şi chiar vieţi. Terminator galopă către bara triplă, scăpat de sub control, sălbatic, de parcă ar fi fost urmărit de diavol în persoană.

Tăie colţul prea strâns, văzu obstacolul prea târziu, încercă să se oprească şi alunecă în noroi, apoi sări încercând să se salveze. Se aruncă în aer, îşi răsuci picioarele din spate care-i fugiră de sub el şi se prăbuşi. Alex văzu totul întâmplându-se cu încetinitorul – săritura bruscă, schimbarea teribilă şi rapidă a unghiului, barele albe şi roşii ale obstacolului năvălind spre ea, apoi nimic.

Când întunericul dispăru, văzu câteva perechi de ochi aţintite asupra ei. Privirea ei confuză se aţinti asupra uneia.

— Christian?

El era, în genunchi, lângă ea, cu pantalonii săi albi pătaţi, cu transpiraţia curgându-i şiroaie pe faţa palidă. Ochii îi erau strălucitori din cauza panicii.

— Stai liniştită, iubito, îi spuse el, cu o voce răguşită şi înecată. Îi trecu o mână tremurândă prin păr. Stai liniştită, vine un doctor.

— Mi-e bine, spuse ea şi gemu în efortul de a se ridica. „Bine “ era o mare exagerare. Se simţea de parcă ar fi fost bătută cu măciuca, dar niciuna dintre dureri nu era dintre cele asociate cu fracturi. Îl privi îngrijorată.

— Calul?

— Să-l ia dracu' de cal! ţipă Christian şi faţa i se înroşi de furie. Dacă ar fi avut o armă, ar fi împuşcat nenorocita creatură chiar atunci şi chiar acolo. Nimic, nimic în viaţa sa nu-l speriase aşa cum o făcuse vederea trupului ei căzând, văzând-o pierzând controlul, văzând calul prăbuşindu-se într-un amestec de lemne şi picioare.

Aproape că-l ucisese să vadă aşa ceva, să simtă durerea, să se aplece asupra lui Alex, inconştientă, pentru câteva clipe îngrozitoare. Şi ea întreba de blestematul de animal.

— Totul este în regulă cu calul, doamnă Gianni, spuse unul dintre oficiali. Alex dădu din cap, concentrându-se asupra durerii care-i zvâcnea în tâmple. Cu caschetă sau fără, fusese o lovitură teribilă. Totuşi era întreagă şi nu vedea niciun motiv să nu o arate celor cinci sute de spectatori. Agăţându-se de braţul lui Christian pentru sprijin, se ridică în picioare şi fu răsplătită, cu un ropot de aplauze, pentru efort.

O oră mai târziu, era consultată peste tot de un doctor şi fu declarată teafără şi intactă. Jumătate din corp urma să se învineţească şi mai avea şi o tăietură urâtă pe obrazul drept, dar nu era ceva nou pentru ea.

Stătea pe un cufăr, în boxa unde-şi ţinea harnaşamentul, cu o pungă de gheaţă pe obraz, când Christian reapăru. După ce o scosese din ring şi o duse la ambulanţă şi după ce se învârtise în jurul ei ca o cloşcă, cât timp o consultase doctorul, fusese chemat în arenă pentru competiţie.

— Cum a mers? îl întrebă ea, încercând să schiţeze un zâmbet care arătă mai mult a grimasă.

— Am greşit la combinaţie. Am venit pe locul trei.

— Vai!

Îl urmărea cum se plimbă prin camera strâmtă, cu mâinile în şolduri. Capul îi era aplecat şi părul blond îi cădea pe frunte. Tensiunea nervoasă îl

înconjura ca un câmp electric. Îi ieşea din ochii săi albaştri ca laserul când se opri şi o privi pe sub sprâncenele plecate. Era furios, înţelese ea. Furtuna era controlată de manierele sale englezeşti, dar se părea că manierele sunt pe cale să fie nesocotite.

— Ai fi putut să mori, zise el, întrerupând tăcerea care devenise de nesuportat.

— Da, dar n-am murit.

Prima explozie izbucni ca un tunet.

— La dracu', Alex, nu asta vreau să spun!

— Călărim, riscăm, Christian, spuse ea, menţinându-şi calmul. Ştii asta; şi tu rişti.

— Riscuri acceptabile, zise el, împungând aerul dintre ei cu degetul. Există o linie peste care tu ai trecut, Alex.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că acest dispreţ pentru propria ta viaţă trebuie să înceteze. Îi trimiţi calul ăsta înapoi lui Haskell, imediat.

Ea tresări la auzul tonului imperativ al vocii lui.

— Christian, asta nu decizi tu. Nu tu îmi ordonezi viaţa.

Al doilea tunet zgâlţâi grinzile de deasupra lor.

— Cineva trebuie s-o facă, pentru că tu ai de gând să te sinucizi.

— Îmi fac doar meseria, spuse Alex, încordată.

Christian dădu din cap.

— Asta trece dincolo de a-ţi face meseria sau de a te agăţa de independenţa ta blestemată. Încerci să te autopedepseşti. Încerci să te pedepseşti pentru toate păcatele imaginare pe care le-ai făcut în California, pentru toate lucrurile pe care le-ai pierdut.

— E absurd! exclamă ea, ridicându-se de pe cufărul de harnaşament, ca şi cum acesta ar fi devenit deodată fierbinte.

— Este autodistructiv, Alex şi prostesc.

— Este o minciună blestemată, ţipă ea, cu inima bătându-i puternic.

— Da? întrebă Christian. Îi apucă bărbia cu degetele şi îi ridică faţa zgâriată în sus. Alex, priveşte-mă în ochi şi spune-mi că nu te condamni pentru ce ţi-a făcut ticălosul ăla.

Lacrimi şi sfidare îi apărură în ochi, dar negarea nu veni. Îşi simţea cuvintele înţepenite în gât şi nu era în stare să le scoată.

Îl privi pe Christian cu ură, pentru că îi făcea aceasta, pentru că o făcea să simtă ceea ce nu voia să simtă şi să înfrunte lucruri pe care nu voia să le înfrunte.

Propria furie i se acumula, dar toate cuvintele erau zăgăzuite, iar presiunea creştea.

Christian oftă şi îşi trecu palma peste obrazul ei teafăr.

— Te iubesc, Alex, îi şopti el. Dar nu pot sta deoparte şi privi cum îţi rupi gâtul, ca o pedeapsă pentru ceva pentru care nu eşti vinovată.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ori dispare calul ăsta, ori dispar eu, spuse Christian, scrâşnind din dinţi. Nu era omul ultimatelor. Nu era pentru manipularea oamenilor. Dar nu mai fusese îndrăgostit. Nici nu stătuse deoparte când cea pe care o iubea îşi riscase viaţa şi fusese chiar aproape de a şi-o pierde. Trebuia să facă ceva pentru a o salva, să se salveze pe sine şi acesta era singurul lucru la care se putea gândi.

— Nu-mi pot permite.

— Nu-ţi poţi permite să n-o faci? Gândeşte-te la Isabella. Dacă la tine nu te gândeşti. Ce s-ar fi întâmplat cu ea, dacă ai fi murit sau dacă ai fi rămas infirmă astăzi? Şi totul pentru nimic, Alex! spuse el, rugător. Ştiu că banii sunt o problemă dar eu te pot ajuta dacă mă laşi. N-ai nevoie de Haskell. Tu ai nevoie de mine. Te rog, spune că ai nevoie de mine.

— Nu am nevoie să fiu forţată, zise Alex, rănile vechi durând-o mai mult decât cele noi. Şi nici nu am nevoie să mă psihanalizezi. Exagerezi toate

astea, pentru că simţi o dorinţă masculină de a-mi controla viaţa. Bine, am mai aflat ceva despre tine, amice, spuse ea, aruncând punga cu gheaţă către el. Îl lovi în umăr, apoi căzu pe podeaua camerei. Ea lovi podeaua cu piciorul când se apropie de el. Sunt stăpână pe mine. Nu-mi spune nimeni ce să fac, cum să fiu sau cum să mă îmbrac, preciză ea cu vocea din ce în ce mai ridicată. Sunt stăpână!

Ţipătul sunase în propriile ei urechi, făcând dureros de evident că ceea ce spunea nu era adevărat. Îl privea pe Christian la fel, nevrând să se retragă. El o privi la rându-i, palid.

— Ştii unde mă găseşti, îi spuse el, în tăcere, folosindu-şi ultimele rămăşiţe de putere pentru a-şi stăpâni durerea din piept.

— Cine spune că o să vin să te caut? Alex fu sigură că cuvintele ei o răniră mai mult pe ea, decât pe Christian. Inima i se răsuci când le rosti, iar el ieşi afară din boxă, afară din viaţa ei.

Capitolul 11

O durea când se mişca. Cea mai mică schimbare de poziţie îi provoca explozii de durere în partea dreaptă a corpului. Umărul drept îi zvâcnea îngrozitor.

Toţi muşchii din partea dreaptă o dureau de parcă ar fi trecut printr-o maşină de tocat carne. Alex distingea fiecare durere după rana produsă. Fusese accidentată de multe ori, aşa încât putea face distincţie între ele.

Era durerea care venea în urma fibrelor musculare rupte. Durerea cauzată de acumularea sângelui sub piele. Durerea în urma unui impact violent. Dar durerea fizică era o binevenită distracţie, faţă de durerea emoţională care-i stăpânea întreaga fiinţă, aşa că, luni dimineaţa, la ivirea zorilor, Alex se mişcă puţin din pat şi şchiopătă pe hol, pentru a face o baie terapeutică în cadă.

Muşchii se destinseră oarecum, cel puţin pentru a-i permite să-şi ridice braţul până la nivelul umărului, atunci când se chinui să iasă din cadă, după douăzeci de minute.

Aşa cum se aşteptase, cea mai mare parte a corpului era acoperită de pete roşietice, cauzate de contactul cu barele de lemn ale obstacolului.

Orice atingere, cu excepţia frecării uşoare cu prosopul, o făcea să se crispeze şi, de fiecare dată când se crispa, tăietura de pe obraz o făcea să scrâşnească din dinţi, iar scrâşnetul dinţilor îi amplifica zvâcnetul din cap.

— Înfrunt-o, Gianni, murmură ea către imaginea zdrobită, care o privea din oglindă. Nu poţi învinge

fără să pierzi.

Ar fi putut câştiga ceva bani jucând într-un film de groază. Şi ieftin. Nici nu era nevoie de un cosmetician care să o facă să arate ca o fantomă.

În afara umflăturilor şi zgârieturilor din urma căzăturii, era şi foarte palidă. Umflăturile de sub ochi erau alte dovezi ale unei nopţi nedormite. Durerea o ţinuse toată noaptea.

Durerea din urma căzăturii. Durerea din urma plecării lui Christian. Durerea de singurătate. Durerea îndoielilor. Durerea mâniei.

Se părea că nu este nicio scăpare, aşa cum nu era scăpare de noaptea care se apropia. Iar dimineaţa nu-i oferea niciun răgaz. Fiecare gând dureros dădea naştere altuia, creând un ciclu de durere neîntrerupt.

Chinuindu-se în halatul de culoarea piersicii şi încurcându-se în cordon, ieşi șchiopătând din baie, apoi pe hol, să vadă singura persoană din viaţa ei care nu o judeca. Isabella stătea în pătuţul ei, vorbind de una singură şi jucându-se cu un ponei galben, pe care i-l adusese Christian. Atenţia îi fu imediat atrasă către uşă, când intră Alex şi fetiţa zâmbi cu zâmbetul tatălui ei.

— Mama!

— Bună, micuţo, şopti Alex, reuşind să zâmbească, cu o jumătate de faţă, când traversă camera pentru a o ridica pe fiica ei din pătuţ cu mâna teafără. Dumnezeule, m-ai recunoscut! Nu cred că aş fi putut suporta dacă ai fi început să plângi la vederea mea.

Isabella era mai mult interesată de bandajul de pe obrazul mamei ei, decât de ceea ce spunea ea. Cu ochii negri atenţi, se întinse să-l atingă cu degetul, făcând-o pe Alex să-i simtă respiraţia.

— Nu, nu, iubito. O doare pe mămica.

— Nu, nu, nu, gânguri Isabella, dând din capul plin de cârlionţi. Alex zâmbi şi îi frecă nasul cu vârful nasului ei.

— Hei, hei, nu mai face atâta gălăgie că o trezeşti pe Pearl. O să plece la nepoata ei şi o să ne lase singure, dacă nu avem grijă. Isabella zâmbi încântată de expresia mamei ei, mai mult decât de vorbele acesteia.

Trecură prin rutina de dimineaţă, cu schimbatul scutecelor, cu pudratul împotriva căldurii, cu pieptănatul părului des şi prinderea acestuia de pe gât şi ceafă. Alex se mişca mult mai încet şi mai greoi decât de obicei, dar nu avea intenţia să renunţe la acest timp petrecut cu fiica sa. Isabella era singura fiinţă constantă din viaţa ei, singura persoană care o iubea necondiţionat.

Mai cu seamă în această dimineaţă Alex simţea nevoia să se liniştească cu aceste adevăruri elementare. În această dimineaţă când se simţea atât de singură.

Ce diferenţă putea face o zi, se gândi ea. Ieri se trezise în braţele lui Christian, căldura magică a buzelor lui scoţând-o din adâncimile somnului. Făcuseră dragoste în timp ce soarele răsărea, fără ca vreunul dintre ei să spună o vorbă, privindu-se unul pe celălalt în ochi, în vreme ce trupurile lor îşi comunicau dragostea din inimi. În dimineaţa asta, el se afla de cealaltă parte a colinei, trăindu-şi viaţa, iar ea era aici, îndurerată, simţindu-se singură şi fără rost, ca şi cum fusese abandonată de o sută de ani.

— Îmi este dor de el, recunoscu ea într-o şoaptă încordată.

Mâna ei se juca cu micuţa perie de păr a Isabellei, iar lacrimile, pe care reuşise să şi le reţină toată noaptea, izbucniră deodată, umplându-i ochii. Spunând vorbele cu voce tare, desfăcuse şi zăgazurile lacrimilor pe care se luptase să le ţină închise.

Acum toate emoţiile amestecate se năpustiseră să o asalteze, toate exprimate într-o întrebare chinuitoare, care părea că i se reverberează în piept: De ce?

De ce a trebuit să fie atât de imperativ? De ce a trebuit ca ea să fie atât de încăpăţânată? De ce viaţa trebuia să-i dea un picior, chiar când credea că o prinsese de coadă? Şi de ce trebuia să doară atât de mult?

— Alex, ce faci jos din pat? o întrebă Pearl, intrând în cameră. Era îmbrăcată, deşi nu era nici măcar ora şapte dimineaţa. O rochie de bumbac subţire îi atârna pe trupul fără forme. Părul ei cărunt era pieptănat. Pearl spunea că s-a trezit la ora şase şi jumătate dimineaţa, vreme de şaizeci şi ceva de ani, iar faptul că a ieşit la pensie nu era un motiv pentru a întrerupe un obicei bun.

— Mă simt mai bine dacă mă mişc puţin, spuse Alex, tresărind din cauza răguşelii din voce. Stătea cu spatele la tovarăşa ei de locuinţă, încercând să îndepărteze, discret, orice urmă de lacrimă. Crede-mă, am mai trecut prin aşa ceva înainte. Mă doare doar atunci când râd.

— Nu prea se pare că ai făcut asta, observă femeia mai în vârstă, luând-o pe Isabella de pe masa de îmbrăcat şi punând-o pe unul din şoldurile sale rotunde. Nici nu prea am chef, se gândi Alex, tristă. Am două urechi bune, scumpo, continuă Pearl. Şi nu cred că există ceva pe care să nu-l fi auzit, cel puţin o dată, înainte. Aşa că dacă ai chef să vorbeşti, atunci dă-i bătaie.

Cândva, Alex ar fi acceptat propunerea cu dragă inimă, dar de atunci se învăţase să-şi fie propriul sfătuitor. Prea mulţi confidenţi o dezamăgiseră şi o dezaprobaseră. Totuşi, aprecie oferta lui Pearl şi reuşi să-i ofere o jumătate de zâmbet.

— Mulţumesc, Pearl, dar e în regulă.

Bătrâna se încruntă.

— Doar bunul Dumnezeu le rezolvă pe toate de unul singur, fetiţo şi tu nu eşti Atotputernicul. Ar fi bine să-ţi aminteşti asta, spuse ea, ieşind din cameră şi legănând-o pe Isabella în braţe.

Alex se duse în camera ei, şchiopătând, să se îmbrace. Începuse să fie deja înăbuşitor. Vechiul

ventilator din fereastră scârţâia şi clămpănea ameninţând să-şi dea duhul din cauza efortului.

Alex îşi dădu jos halatul şi încercă să se bucure puţin de briza făcută de ventilator, gândindu-se că ar fi o ultimă şansă, înainte de a se opri pentru totdeauna.

Se uită la propria imagine din oglinda de deasupra toaletei, la părul tăiat, la obrajii slabi, la ochii hăituiţi şi îşi aduse aminte de fata cu coama lungă şi sălbatică, cu zâmbetul strălucitor şi impetuos. Femeia care o privea din oglindă avea figura unei prizoniere.

O prizonieră a trecutului. O prizonieră a ideii care răsărise în mintea ei, în perioada teribilă de după viol.

„Eşti prea provocatoare, Alexa. Întotdeauna ţi-a plăcut să flirtezi. Ai căutat-o întotdeauna. A fost numai greşeala ta."

Şi, unindu-se cu acest cor din trecut, venea vocea lui Christian:

„Te autopedepseşti". Oare?

Mâna teafără i se ridică la părul tuns băieţeşte şi îi pipăi vârfurile, absentă, în vreme ce o senzaţie de panică o cuprinse. Deodată, îşi retrase mâna şi îşi puse stavila mentală. Nu, nu încerca să se autopedepsească. Nu făcea nimic destructiv. Încerca doar să-şi facă un rost în viaţă. Nimeni nu spusese vreodată că ar fi uşor sau fără riscuri. Trebuia să plătească şi ea tribut.

Să plătească tribut, pentru ce?

Îşi apăsă abdomenul cu mâna, în vreme ce senzaţia rece, alunecoasă, îi reveni iarăşi în stomac. Înjurând în italiană, se întoarse de la oglindă şi şchiopătă către toaletă.

Refuzând să se lase iarăşi pradă disperării, îşi trase o pereche de blugi, îşi puse o cămaşă largă de muncă, de culoare albastră şi se îndreptă către grajd, unde Charlie îşi începuse deja muncile de dimineaţă.

— La naiba, doamnă, n-ar fi trebuit să veniţi aici! protestă fata, deşertând ovăz din căruţ în cutia cailor care-şi aşteptau nerăbdători micul dejun.

Un zăngănit metalic se auzi din capătul rândului unde cei înfometaţi îşi aşteptau hrana. Charlie nu le dădu atenţie. Şi se uită la Alex, indignată, ca şi când faptul că era acolo ar fi insultat-o în vreun fel.

— Se pare că toată lumea ştie ce-i mai bine pentru mine, spuse Alex.

— Păi asta-i sigur. Nu eşti în stare să călăreşti o bicicletă, ce să mai vorbim de un cal.

— Aici sunt de aceeaşi părere cu tine. Nu văd de ce nu aş avea grijă de animale, cât cureţi tu boxele.

— În regulă, spuse fata, sarcastic. Nu văd de ce. N-ai fi tu, dacă n-ai face-o, după ce te-a trântit în obstacol animalul ăla de cal.

Se uitară amândouă la Terminator, care se mişca în boxa sa, cu urechile ciulite, privind supărat către lume.

— Munca o să-mi facă bine, spuse Alex.

— Sunt sigură, zise Charlie, cu un mârâit nepoliticos. Dădu din cap şi-şi şterse transpiraţia de pe frunte.

Alex o privi pe fată cum se mişca pe coridor, bolborosind pe înfundate şi dând din cap cu mare dezgust. Se întrebă, deodată, ce avea de gând să facă cu Charlie, apoi se întrebă, nenorocită, ce avea să facă cu ea însăşi.

Devenise teribil de ataşată de fata asta, dar nu-i mai putea permite lui Christian să-i plătească el salariul, însă nu-şi mai putea permite nici ea să-l plătească. Camionul avea nevoie de reparaţii, iar Terminator reuşise să distrugă cea mai bună şa, în căzătură. Aceste două lucruri erau priorităţi. A plăti un ajutor era un lux.

Unii oameni se regăsesc în muzică, alţii în grădinărit, alţii în rugăciune. Alex o făcuse întotdeauna în ţesălatul metodic al unui cal. Mintea

îi era liberă în timp ce peria un cal, îndepărtând praful şi dând strălucire părului.

Astăzi, nu-şi găsi pacea cu adevărat. Sarcina însăşi era dificilă şi dureroasă, iar mintea îi era înclinată spre a aduna supărare şi scuze şi nu emoţii mai calme. Îi era greaţă de oamenii care îi tot spuneau ce să facă şi cum să o facă. Îi era greaţă de oamenii care o analizau la fiecare pas. Venise aici ca să-şi refacă viaţa şi aceasta va face.

Aşa se accidentase, era o treabă periculoasă. Ştiuse că Terminator nu era pregătit pentru acel concurs. Singura greşeală pe care o făcuse, fusese aceea de a nu fi insistat să-l retragă din concurs. Calul avea doar nevoie de ceva timp şi înţelegere. Va reuşi el.

— Dă-te la o parte, câine! se auzi vocea lui Charlie, speriată şi furioasă. Fu urmată de sforăitul unui cal, de zgomotul ascuţit al potcoavelor pe podea, apoi de un ţipăt. Cu inima la gură, Alex lăsă ţesala şi se grăbi pe culoar. Roaba era la uşa boxei lui Terminator, apoi văzu calul uriaş învârtindu-se în boxă, cu urechile lăsate pe spate. Sângele îi îngheţă când nu o văzu pe îngrijitoare.

— Charlie, ţipă ea, deschizând uşa boxei.

Fata era în paie, chircită, cu mâinile peste cap şi spatele lipit de zid. Sângele îi curgea în voie din unul dintre antebraţe. Calul se zbătu şi se repezi la ea, iarăşi.

Cu durerea explodându-i în propriul corp, Alex înşfăcă furca, îşi luă avânt ca la baseball şi-l lovi pe Terminator tare, peste piept, forţându-l să se retragă.

El se îndepărtă sforăind şi dând din picioare, cu ochii tulburi. Chinuindu-se să ţină furca ridicată cu mâna dreaptă, Alex intră în boxă şi se ghemui lângă fata căzută.

— Charlie, mă auzi? Eşti conştientă?

— La dracu', spuse fata, suspinând. Aş vrea să nu fiu. Ticălosul mi-a rupt mâna.

— Poţi să te mişti? Nu ştiu dacă sunt în stare să te târăsc.

Plângând şi blestemând, Charlie reuşi să se ridice în genunchi şi se târî afară din boxă, în vreme ce Alex îl ameninţa pe Terminator cu furca. Merseră cu maşina la cabinetul de urgenţă de la Briarwood.

Charlie se chinuia să nu bage în seamă durerea.

Alex se cufundă într-o neagră tristeţe, din care nu reuşi să iasă nici după două ore, când braţul fetei fu îngrijit şi avu permisiunea de a părăsi spitalul.

— N-a fost vina ta, doamnă, spuse Charlie, în vreme ce Alex îşi conducea maşina veche către fermă. Calmantele îi atenuaseră simţurile. Şedea sprijinită de scaunul jerpelit şi-şi privea braţul bandajat. N-a fost deloc vina ta.

Alex nu zise nimic. După ce o aranjă pe Charlie în casă, se întoarse la grajd şi se opri în faţa boxei lui Terminator. Fusese vina ei.

Ea ştiuse tot timpul că era un cal periculos. Atunci, de ce îl păstrase? Privirea îi alunecă către boxa alăturată, unde Ducesa, liniştită, mânca fân şi înţelese că poate Christian avusese dreptate.

Aceasta nu avea nicio legătură cu iapa. Îşi spusese ei înseşi asta, pentru că fusese o scuză convenabilă, dar nu era adevărul.

Când se privi înăuntru, dincolo de logică, dincolo de apărarea pe care şi-o construise, asemene unui scut de războinic, era teama că îşi provocase ea singură toate necazurile care i se întâmplaseră, că era vinovată şi că acum trebuia să recâştige tot ceea ce pierduse.

Poate Christian avusese dreptate.

Poate temerile acestea o determinaseră să-şi asume acest fel de riscuri, pe care le avusese cu Terminator. În ciuda căldurii înăbuşitoare, Alex tremură când se gândi. Cum de nu văzuse? De ce nu înţelesese cât de stupid se comportase, cât de

încăpăţânat? De ce nu înţelesese unde o dusese trecutul ei? Era autodistructiv şi iresponsabil.

Acum Charlie zăcea cu un braţ rupt. Fata ar fi putut fi ucisă. Se gândi la căzătură şi la toate rănile pe care i le făcuse acest animal. Ar fi putut fi ucisă şi pentru ce? Pentru că voise să se pedepsească.

Madre di Dio, invocă în gând, apăsându-şi ochii cu mâna. În vreme ce tristeţea o cuprindea. Ce se alesese de ea? Ce îi dăduse ea voie lui Greg să facă din ea? Violul îi distrusese viaţa, îi distrusese orice suport, o dusese spre o dorinţă obsesivă de auto încredere şi o dorinţă distructivă de a se autopedepsi.

Şi acum, altcineva fusese în pericol din acest motiv. Cât mai avea de gând să-l lase pe Greg să-i siluiască viaţa?

— Destul, şopti ea, retrăgându-se din faţa boxei. Voise să fie o victimă. Simţindu-se bătrână şi obosită, Alex se duse în camera de harnaşamente şi-l sună pe Tully Haskell. Îi lăsă un mesaj în care îi spunea să treacă pe la ea. Apoi se întoarse la treaba ei şi la gândurile ei, lăsându-şi mintea să găsească cea mai bună cale de a-l recâştiga pe Christian.

Christian şedea pe gardul arenei descoperite, privind către păşunile de la ferma Quiad, simţind un sentiment ciudat de detaşare. Aici era singura lui casă din America. În multe privinţe se simţea mai acasă aici decât la Westerleigh Manor. Dar senzaţia de confort şi de mulţumire pe care o simţise întotdeauna aici, dispăruse.

Era o nelinişte în el, o dorinţă care fusese stârnită de o fată năvalnică, cu ochi de chihlimbar. Dintr-o dată se trezi dorind toate lucrurile de care fugise o viaţă întreagă – legături, responsabilităţi, o nevastă, copii. Sărmanul unchiul Dicky, se gândi el, cu un zâmbet trist şi cald, ultima oaie neagră a familiei Atherton devenise un om responsabil.

Furtuna de emoţii,care se dezlănţuise în interiorul lui ieşea la suprafaţă. Se simţea calm, supus soartei. Putea să-şi ia altcineva sarcinile burlăciei. Christian Atherton era gata pentru alte lucruri, mai importante.

Problema era cum s-o convingă pe Alex. În multe privinţe, era la fel de neîmblânzită precum calul pe care îl călărea, plină de temperament şi neîncredere. Zâmbi la acest gând. O să aibă ceva de lucru cu ea, dar ştia cât de dulce şi iubitoare putea fi, cât de bine răspundea la o atingere delicată, cât de sensibilă îi era inima.

Dorul de ea îl durea. Să plece din acea boxă fusese unul dintre lucrurile cele mai dificile din viaţa lui. Toată noaptea stătuse treaz în patul său mare, simţindu-se de parcă o parte uriaşă din el fusese smulsă. Simţise o teamă care îi răcise până şi oasele. Alex era atât de încăpăţânată, atât de mândră. Dacă nu renunţa niciodată? Ce dacă speculaţiile sale fuseseră atât de aproape de realitate? S-ar putea ca ea să fi ales depărtarea de el, gândindu-se că nu e prea confortabil să fie lângă cineva care-i ştia toate secretele şi punctele slabe.

Pur şi simplu nu putea lăsa aşa ceva să se întâmple. Nu fusese niciodată atât de ars de o femeie, atât de intrigat de toate feţele care îi alcătuiau personalitatea. Avea de gând să se bucure de misterele şi toanele ei, pentru toată viaţa, cu condiţia să poată trece peste bariera finală a mândriei încăpăţânate a ei.

Încrederea îl cuprinse când sări de pe gard şi traversă ringul prăfuit. Nu fusese niciun obstacol pe care Christian Atherton să nu-l poată sări.

Alex închise uşa boxei şi se sprijini de ea, oftând. Terminase treaba. Boxele puteau să aştepte până la venirea elevelor, seara. Pur şi simplu nu era în stare să facă treaba singură. Se simţea de parcă nu mai avea niciun os în corp. Se

amestecaseră toate în durerea care îi cuprinsese corpul. Luând sticla de apă minerală de pe podea, bău o înghiţitură, apoi îşi turnă restul pe cap, să se răcorească şi să spele ceva din murdărie şi transpiraţie.

— Mare căldură, nu-i aşa?

Alex înghiţi în sec şi se sprijini de uşa boxei Privind către capătul deschis al grajdului, ochii ei făcură un efort până să se adapteze luminii care venea din spatele bărbatului înalt şi masiv. Pulsul îi crescu, apoi îi scăzu.

— Domnule Haskell, m-aţi speriat.

— Nu ştiu de ce, spuse el, mieros, iar călcâiele cizmelor lui ţăcăniră pe podeaua de beton, venind pe coridor. Cămaşa sa de cowboy de culoare galbenă era pătată de transpiraţie, iar faţa lui cărnoasă era roşie şi strălucitoare din cauza căldurii. Nasul său mare era umflat din cauza pumnului lui Christian. Apropiindu-se, îşi îngustă ochii urmărind apa care uda cămaşa de muncă a lui Alex, lipindu-i-o de piept. M-ai chemat?

— Da. Ieşi afară din boxă, strângându-şi cămaşa în pumn. La dracu', când n-o să mai fie nervoasă în compania acestui bărbat? Probabil niciodată, dar nu credea că o să aibă ocazia să-l mai vadă mult de aici înainte.

— Mă gândeam, admise el.

— Bine, deci ştiţi ce vreau să vă spun.

— Am ceva idee, spuse el, iar gura i se strâmbă într-un zâmbet leneş. Am fost acolo ieri, când i-ai dat papucii lui Atherton. Mă întrebam cât o să treacă până când o să te saturi de îngâmfatul ăla de englez.

Alex se încruntă, stânjenită.

— Domnule Haskell, nu văd ce legătură are asta cu motivul chemării mele.

— Nu trebuie să te fereşti de mine, Alex, ştiu totul despre tine.

Ultimele lui cuvinte îi îngheţară sângele în vene. Îl privi pe Haskell, rugându-se la Dumnezeu să-l fi

înţeles greşit.

— Ştiu ce fel de femeie eşti, spuse el, apropiindu-se mai mult, iar privirea lui o învălui într-un fel în care o făcu să se cutremure. Ştiu de ce ai tu nevoie, ce urmăreşti.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, domnule Haskell. Negarea veni aproape la fel de automat ca dorinţa de a se retrage, de a lăsa ceva distanţă între ea şi bărbatul de lângă ea.

— Bineînţeles că ştii, scumpo, insistă Tully, cu o voce joasă şi prea prietenoasă. Nestânjenit de retragerea ei, el o urmări când ea se îndreptă către camera de harnaşamente. Nu-ţi spune numele Riedell nimic?

Un alt cui o străpunse pe Alex. Mai făcu înapoi un pas ezitant.

— Bătrânul Jack şi cu mine avem ceva afaceri, continuă Tully, zâmbetul devenind din ce în ce mai lasciv. Mi-a spus totul despre tine, iubito.

Alex simţi cum teama o sufocă. Fusese aproape gata să-şi lase jos garda, crezând că nimănui nu-i pasă de trecutul ei. Acum Tully Haskell spune că a ştiut tot timpul. Ideea îi făcu stomacul să se răsucească. De câte ori se uitase la ea, o atinsese crezând Dumnezeu ştie ce.

— Ştiu unde a făcut Jack greşeala, spuse el. Ar fi trebuit să te plătească şi să te ţină la Wilde Acre. I-ai fi făcut un bine lui fiu-său.

— N-a fost aşa, spuse Alex, cu un efort disperat de a-l face să înţeleagă, dar Tully Haskell nu era interesat să audă mai mult decât ascultaseră ceilalţi. Vedea din privirea ochilor săi că Riedell îi spusese cea mai rea versiune a întâmplării şi el o crezuse întru totul.

— Nu-ţi fie teamă, spuse el, lipind-o cu spatele de zidul de lângă uşa camerei de harnaşamente. N-o să fac aceeaşi greşeală. O să am grijă de tine, iubito, adăugă el, în timp ce privirea i se fixă asupra gurii ei, iar tu o să ai grijă de mine.

— Nu, ţipă Alex când Haskell îşi coborî capul, încercând s-o sărute. Îşi feri gura, lovindu-l tare în abdomen, cu genunchiul.

Tully gemu şi se retrase, cu faţa înroşită şi chircindu-se.

— Căţea mică.

Alex se întoarse să fugă, dar el se întinse şi o prinse cu brutalitate de braţul rănit. Durerea o făcu să cadă în genunchi, iar vederea i se întunecă. Haskell o apucă de umeri şi o trase înapoi către camera de harnaşamente. Alex se supuse pentru o clipă, inconştientă, dar vocea lui Haskell o trezi la realitate.

— Crezi că eşti prea bună pentru mine? Nu-i aşa? Îţi desfaci picioarele doar pentru bărbaţi ca Riedell şi Atherton, din cauza numelor lor celebre. Am veşti pentru tine, iubito, o s-o faci şi pentru mine şi o să-ţi placă al naibii de mult.

Hotărâtă, Alex se smuci din strânsoarea lui, dând din picioare în încercarea de a atinge pământul. El slăbi strânsoarea pentru o clipă, dar numai pentru a o trage violent înapoi, într-o îmbrăţişare de urs.

Mirosul de transpiraţie şi tutun o înecă, iar când ea încercă să respire, el îşi intensifică strânsoarea peste coastele ei rănite. Nu fu în stare să facă altceva decât să ţipe, nu atât din cauza durerii din corpul deja chinuit, ci din cauza nedreptăţii. Nu făcuse nimic pentru a merita asta. Nimic.

Christian viră pe aleea lui Alex, încruntându-se la vederea camionetei lui Tully Haskell, parcată lângă grajd. Porcul nesuferit! Nici măcar nu se deranjase să vină la ambulanţă, după ce Alex căzuse cu calul său.

Tipul trebuia să plece, acum şi pentru totdeauna. Iar lui Christian nu-i prea păsa cum urma să-l facă să înţeleagă asta. Nu-i plăcea felul cum Tully Haskell se uita la Alex. Gândul de a-l şti în preajma ei îl orbea de o furie geloasă.

Ţipătul care veni din interiorul grajdului, când Christian coborî din Mercedes îi trecu prin inimă ca un cuţit. Alergă către grajd, oprindu-se brusc la imaginea care-l întâmpină.

Tully Haskell încercând să o bage pe Alex în camera de harnaşamente. Când Tully îşi întoarse capul să vadă cine îl deranjase, Alex reuşi să-şi elibereze o mână. Înhăţă primul lucru pe care îl găsi – un căpăstru care atârna într-un cui, lângă uşă.

Răsucindu-se cât putu de bine, îşi luă elan, iar partea metalică îi plesni faţa lui Tully. Apoi toţi se prăbuşiră la pământ când Christian îl lovi pe Haskell. Alex se întoarse pe o parte şi reuşi să se tragă lângă zid, încercând să respire şi chircindu-se din cauza durerii din corp.

Apoi privi cum Christian îl ridică de la pământ pe agresorul ei şi-l loveşte puternic, în stomac, cu braţul drept, apoi cu cel stâng, în maxilar. Tully se clătină. Reuşi să arunce o lovitură disperată către capul lui Christian, dar el o blocă şi-i înroşi nasul pentru a doua oară în două zile. De data aceasta zgomotul de os rupt se auzi tare. Tully căzu în genunchi, iar sângele începu să-i curgă printre degetele cu care se ţinea de faţă.

— Ridică-te, îi ordonă Christian, cu pumnii pregătiţi încă în faţă. Ridică-te, ticălosule, să-mi termin treaba.

Se întoarse când Alex îi prinse braţul. Adrenalina îl răscolea prin corp. Nu se simţise niciodată atât de furios, de primitiv sau pregătit pentru a ucide. Calmul său sofisticat dispăruse în clipa când înţelese intenţia lui Haskell.

— Mă duc să-l chem pe şerif, spuse Alex, cu o voce atât de tremurată, încât nu reuşi altceva decât o şoaptă. Îl privi pe Christian, privi încordarea de pe faţa lui, intensitatea furioasă din ochii lui şi o cuprinse tremuratul. Să rezolve el.

Christian se uită înapoi la bărbatul care sângera pe podeaua de beton şi dezgustul i se răsuci

înăuntru ca un şarpe.

— Hai să aşteptăm afară, spuse el, cuprinzându-i umerii lui Alex şi îndreptând-o către uşă. Nu suport să-l văd.

— Eşti sigură că eşti teafără? întrebă Christian, parcând Mercedes-ul la capătul grajdului după ce fuseseră la tribunal. Camioneta lui Haskell dispăruse, dusă la Briarwood de un poliţist. S-au deplasat în coloană către oraş, maşina şerifului, un camion şi Mercedes-ul, toate îndreptându-se către tribunal. Nu fu o plăcere mersul pe scările largi, cu ochii curioşilor aţintiţi asupra lor. Nici ceea ce a urmat nu a fost mai plăcut. Christian a privit-o pe Alex dându-şi declaraţia atât de calm, cât a putut fi în stare. O urmărise încercând să-şi ţină lacrimile şi să-şi stăpânească amintirea celor ce i se întâmplase şi setea pentru sângele lui Haskell îi reveni.

Omul acela putea să trateze o femeie cu atât dispreţ, cu atâta violenţă, încât i se făcea rău. Iar gândul că Alex suferise aceasta înainte, că suferise din cauza suspiciunii şi neîncrederii, îi sfâşia sufletul. Nu mai simţise o durere asemănătoare pentru o altă persoană până acum. Întotdeauna se considerase o persoană miloasă, dar în limitele propriului egoism. Propriile sale nevoi avuseseră prioritate. Nu mai era situaţia acum.

— Mă simt mai bine decât m-aş fi simţit dacă nu ai fi apărut, spuse Alex, încercând, fără succes, să lumineze atmosfera. Simţea că se sfărâmă când coborî din maşina sport şi se sprijini de capotă, ţeapănă şi tremurând, privindu-l pe Christian trecând prin faţa maşinii.

— Dumnezeule, Alex, şopti el, cu vocea gâtuită. O luă în braţe cu grijă. Simţea dorinţa să o strângă în braţe, să se convingă că ajunsese la timp. Dacă mai avusese vreo ezitare în dorinţa de a fi responsabil pentru altcineva, aceasta se vaporizase când o văzuse pe Alex luptându-se să scape de

bărbatul care ar fi violat-o. Nu voia s-o mai lase din braţe vreodată.

— Eram în stare să-l omor pentru că te atinsese.

— Şi eu, răspunse Alex, cu lacrimile curgându-i din ochii strânşi, udându-i tricoul rupt al lui Christian. Le dădu drumul să curgă libere un minut, pentru a se elibera de presiune. Acum totul părea în ordine, departe de priviri indiscrete. Pacea pusese stăpânire peste curte. Soarele trecuse de amiază, briza se strecura printre copaci, aducând o respiraţie de aer proaspăt şi miros de pădure. Liniştea serii îi înconjura şi Alex încercă să absoarbă ceva din ea, dar se simţea prea murdară şi prea zdrobită pentru a o face. Pielea i se încreţi la gândul celor întâmplate şi a celor ce se puteau întâmpla.

— Îmi vine să urlu că m-a atins. Scrâşni vorbele printre dinţi, furioasă de tupeul lui Haskell, de neputinţa ei de a-l opri, fiind conştientă că amintirea acelor clipe îi va rămâne în minte pentru totdeauna.

— N-o să te mai atingă, iubito. O să avem grijă de asta.

Alex se cutremură la gândul unui alt proces. Amintirea ultimului îi era prea proaspătă în memorie – umilirea, inutilitatea de a lupta, neîncrederea oamenilor de care avusese mai multă nevoie. Nu mai putea trece prin asta încă o dată.

Christian îi citi gândurile cu uşurinţă.

— O să fiu lângă tine, iubito. O să fiu lângă tine tot timpul. Aplecând capul, o sărută pe tâmplă.

— Au!

Christian se trase înapoi şi o privi acuzator.

— Eşti rănită.

— La fel şi tu, spuse Alex, reţinându-şi lacrimile.

Îşi ridică braţul teafăr şi-i trecu degetele peste zgârietura de pe obraz. El se crispă. Alex se uită mai bine să vadă alte răni. Ambii genunchi îi ieşeau prin pantaloni. Tricoul îi era plin de sânge,

dar nu era sângele lui. Încheieturile degetelor îi erau zdrelite în urma contactului cu faţa lui Tully Haskell. Bluza ei era ruptă la umăr, iar blugii erau murdari. Sângele de la o zgârietură la genunchi îmbibase ţesătura.

— Trebuie să mergem acasă. O să-ţi pună Pearl nişte antiseptic. Cred că o să transforme casa într-o infirmerie.

— O clipă. Trebuie să vorbim.

— Nu mai poate aştepta până o să devenim mai prezentabili?

— A aşteptat deja prea mult.

Luând-o de mână, o conduse către banca din lemn de la capătul grajdului şi o îndemnă să se aşeze. Alex se aşeză uşor, cu ochii pe Christian, care se plimba încoace şi încolo în faţa ei. Arăta ca cineva care are o misiune. Inima îi bătea, întrebându-se dacă era una rea sau una bună.

Îşi închipuia că este cea mai bună ocazie de a dispărea din viaţa sa. Uite în ce-l băgase! El venise să caute o femeie cu care să se întâlnească, cu care să se simtă bine şi, în loc de aceasta, se încurcase în plasa trecutului ei, un trecut care nu voia să dispară.

În cele din urmă, Christian se opri şi se întoarse să o privească; ochii lui erau mai albaştri decât cerul de deasupra lor. Simţea o greutate în piept, care-i făcea respiraţia dureroasă. Ştia că nu era nici locul, nici momentul. Ar fi preferat un loc mai romantic.

Dar situaţiile prin care trecuseră, în ultimele douăzeci şi patru de ore, îl zguduiseră profund şi îl determinară să spună acum ce avea pe suflet.

— Te iubesc, Alex. Tot ce ţi-am spus ieri este adevărat, dar problema este că nu suport să fiu departe de tine. Te iubesc şi vreau să-mi fii soţie. O spuse de parcă ar fi aşteptat să înceapă o luptă. Alex clipi, uimită. Vreau să ne căsătorim, să ne cumpărăm o casă şi să facem o duzină de copii. O privi, aşteptând un refuz din partea ei.

— Sună de parcă ţi-ai planificat totul dinainte, zise Alex, privindu-l de aproape, derutată de hotărârea care se rostogolise din el ca un şuvoi. Se spune că hainele îl fac pe om, dar chiar şi în blugii jerpeliţi personalitatea lui Christian îi învăluia ca o aură, se gândi ea. Îşi trecu mâna prin păr şi îşi împinse maxilarul înainte, a încăpăţânare.

— Ştiu că nu vrei să-ţi organizez eu viaţa, dar greşeşti, Alex. Am dreptul să spun dacă să-ţi iei sau nu un risc. Faptul că te iubesc îmi dă acest drept, pentru că nu îţi rişti numai viaţa ta, ci şi pe a mea. Vieţile noastre sunt îngemănate acum şi întotdeauna, dacă trebuie s-o spun. S-ar putea să nu-ţi placă, dar asta este.

Alex stătu vreme de un minut, privind către maşinile care treceau pe şosea. Venise în Virginia gândindu-se că n-o să aibă pe cine conta decât pe sine însăşi. Ideea unei legături păruse îndepărtată, imposibilă în realitate. Acum acest bărbat magnific o domina cu statura lui şi îi spunea că vrea să-i fie soţie. Acest don Juan, care frânsese inimi de femei în toată partea de vest a ţării, o cerea de soţie.

— Nu, nu ştiu ce să spun, şopti ea, cu sprâncenele unite a mirare în timp ce sentimentele i se răscoleau ca o furtună.

— Spune că mă iubeşti, îi şopti Christian, cu inima la gură. Îngenunche în faţa ei şi scrâşni din dinţi când pietrişul îi intră în carne. Alex îşi ţinu respiraţia la brusca vulnerabilitate din expresia sa. Cum se putuse îndoi de dragostea ei? Inima o durea de dragoste pentru el.

— Te iubesc.

— Atunci, spune că te măriţi cu mine. Se agăţă de tăcerea ei, murind puţin câte puţin, cu fiecare secundă care trecea.

— Mi-e frică Christian, spuse Alex, în cele din urmă; cuvintele se împiedicară când realiză sensul lor. Prea multe lucruri fuseseră rele pentru ea, prea multe visuri se terminaseră cu dezamăgire. Christian, îngenuncheat în faţa ei, blond şi tentant,

era prea bine să fie adevărat. Tremura de dorinţa de a-l îmbrăţişa şi de teama că se va evapora, în vreun fel, din îmbrăţişarea ei, ca multe alte lucruri dragi pentru ea. Mi-e frică, repetă ea.

Christian îi luă mâinile în ale sale.

— Să nu te sperie fericirea, Alex. O meriţi. Meriţi să fii iubită şi dezmierdată. Nu ţi-o refuza din cauza trecutului. Avem viitorul în faţa noastră.

Avea dreptate. Lăsase trecutul s-o domine. Plătise pentru asta, suferise şi plânsese. Era timpul să termine, să lase totul în spate şi să privească spre viitor, un viitor cu un bărbat pe care-l iubea, un bărbat care credea în ea.

Christian văzu cum un zâmbet firav îi atinge gura voluptuoasă şi ochii i se aprind. Îi simţea inima caldă şi dornică să-i răspundă. Aplecându-se în faţă, îi prinse zâmbetul cu un sărut delicat.

— Hai să-l vedem pe doctorul Pearl, spuse el, ridicându-se şi ridicând-o pe Alex cu el. Îi înconjură umerii cu mâna şi o trase aproape, apoi porniră către ferma veche, către noua lor viaţă.

Şi în adâncul sufletului său îşi spuse: La revedere, unchiule Dicky, oriunde ai fi.

Table of Contents

Capitolul 1	4
Capitolul 2	7
Capitolul 3	29
Capitolul 4	48
Capitolul 5	71
Capitolul 6	80
Capitolul 7	95
Capitolul 8	110
Capitolul 9	126
Capitolul 10	139
Capitolul 11	158